

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

4

№ 101

ΣΤΥΝΤΟΜΟΣ

Γ Ε Ρ Α

Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ № 101

ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ

ΔΙΑΘΗΚΗΣ.

Μεταφρασθεῖσα

ἐκ τῆς τῶν Ρώσων διαλέκτου εἰς τὴν
καθ' ἡμᾶς ἀπλὴν γλῶσσαν

πρὸς χεῖρον

τῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὁρθο-
δόξων τέκνων

Ὁ Ἰωάννης Νικολάε τῷ Δαρβάρεωι,
καὶ ἐκδοθεῖσα

ἐκ τῆς τῆς τιμωτ. ἀνταδίλφου αὐτοῦ

Γ ω ά ν ν ε Ν ι κ ο λ ά ε
τ ῷ Δ α ρ β ά ρ ε ω ι.

Ἐν Βιέννῃ τῆς Αἰτρίας,
τύποις Γεωργίου Καρόλου Σχευδέρου.

1800.

181-2

181-2

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАУКОВОГО УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

НБ ОНУ імені І. І. Мечникова

Σ Υ Ν Ο Ψ Ι Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. Ἱστορία τῆς Εκ-
κλησίας τῆς παλαιᾶς Διαθήκης.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α'. Ἀπὸ κτίσεως κόσμου
ἕως τῆς Κατακλυσμῆ. ἔτη. 2262.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. Ἀπὸ τῆς Κατακλυσμῆ
ἕως τῆς ἀρχαῖας Βαβυλῶ-
νος. 2640.

ΤΜΗΜΑ Α'. Ἀπὸ τῆς Κατακλυσμῆ
ἕως τῆς μετοικεσίας τῆς Ἀβραάμ
εἰς τὴν γῆν Χαναάν. . . 1147.

ΤΜΗΜΑ Β'. Ἀπὸ τῆς μετοικεσίας τῆς
Ἀβραάμ εἰς τὴν γῆν Χαναάν ἕως
τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐκ
τῆς Αἰγύπτου. . . . 430.

ΤΜΗΜΑ Γ'. Ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῶν Ἰ-
σραηλιτῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἕως

τῷ Σαὺλ πρώτῃ βασιλείῳ τῷ Ἰσραήλ. . . . ἔτη. 550.

ΤΜΗΜΑ Δ'. Ἀπὸ Σαὺλ τῷ πρώτῃ βασιλείῳ τῷ Ἰσραήλ ἕως τῆς αἰχμαλωσίας Βαβυλῶνος. . . 513.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. Ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας Βαβυλῶνος ἕως τῆς Γεννήσεως τῷ Χριστῷ. . . . 506.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Νέας Διαθήκης.

Ἀπὸ Χριστῷ Γεννήσεως ἕως τῷ νῦν καιρῷ.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ.

Από κτίσεως Κόσμου ἕως τῆς Κατακλυ-
σμοῦ 2262 ἔτη.

§. Ι.

Ὁ Θεὸς ἐκτίσεν τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν Ἡ ποίησις
ἄνω παγκάλως καὶ μεγαλοπρεπῶς, κα- τε Κόσμου καὶ
δὴς ἡμεῖς τῶρα τὰ βλέπομεν, εἰς ἕξ τῶν πρώτων
ἡμέρας ἀπὸ τοῦ μηδέν. Εἰς αὐτὴν τὴν ἀνθρώπων.
δημιουργίαν τὰ δείχνει ὁ Θεὸς, πρὸς α. β. Γεν. κεφ.
τῆ παντοδυνάμω αὐτῆ δελήσει, τὴν
ἀρχὴν καὶ τὴν τήρησιν τῆς αἰωνίης διατάξε-
ως· ἐπειδὴ καὶ πλάσας τῆ πρώτη ἡμέρα
τὴν ὕλην ἔδωκε τὸ φῶς εἰς αὐτήν. τῆ
δευτέρῃ ἐξάπλωσεν αὐτὴν τὴν ὕλην. τῆ
τρίτῃ ἐξεχώρισε τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν γῆν,
ὅθεν προήλθαν θάλασσα, λίμναι, πο-

Α

ταμοὶ καὶ βρύσεις· ἡ δὲ γῆ ἐσκεπάσθη
 μὲ φυτὰ καὶ χόρτα, καὶ τοικτοτρόπως ἐ-
 γιναν κατοικητήρια τῶν ζώων, καὶ ἵτοι-
 μάσθη ἡ τροφή. τῇ τετάρτῃ ἐφάνησαν
 τὰ ἑράνια σώματα, οἷον ὁ ἥλιος, ἡ
 σελήνη, οἱ ἀστέρες καὶ οἱ πλανῆται εἰς
 τοιαύτην τάξιν, ὅποιαν ἀπεικόνισεν ὁ ἄ-
 μοιβαῖος αὐτῶν σύνδεσμος. τῇ πέμπτῃ ἐ-
 γέμισαν τὰ νερά ἀπὸ ὕδατος, καὶ ὁ ἀὴρ
 ἀπὸ πετεινά. τῇ ἕκτῃ ἐπλασεν ὁ Θεὸς
 τὰ χερσαῖα ζῶα, καὶ τὰς δύο πρώτους ἄν-
 δρώπεις, τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐάν, ἀπὸ
 τὰς ὁποίας κατάγονται ὅλοι οἱ ἄνθρω-
 ποι, οἱ ὁποῖοι ἄν καὶ διεσπαρμένοι εἰς
 ὅλην τὴν γῆν, ὅμως συνισῶντες ὡσαν
 μίαν συντροφίαν, εἶναι ἐνωμένοι ἀνα-
 μεταξύτων μὲ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀ-
 γάπης.

§. 2.

Μακαρία
 κατάστασις
 τῶν δύο
 πρώτων ἄν-
 δρώπων.

Καὶ οἱ δύο πρώτοι ἄνθρωποι ἦσαν
 ὠραϊότατοι πάντων τῶν ἐπιγείων κτι-
 σμάτων· διότι ὁ Θεὸς τὰς ἐχάρισεν ὄχι
 μόνον εὐάριστον σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐ-
 καμε κατ' εἰκόνα καὶ κατ' ὁμοίωσίν τε,
 τρετέσι, τὰς ἔδωκε ψυχὴν ἀθάνατον
 καὶ λογικὴν, ὅ, τι λογῆς κανένα ζῶον
 δὲν ἔχει, προικισμένην μὲ θέλησιν,
 ἣτις τότε ἦτον ἀμόλυντος, καὶ ἀμέτοχος
 τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν.

§. 3.

Ο τόπος, ὃν ἔδιωξεν ὁ Θεὸς εἰς τὰς Πρώτη Ἐκ-
 δύο πρώτους ἀνθρώπους διὰ κατοικητήριον, κλησία ἐν
 ἦτον πάντερος καὶ καρποφόρος· τὸν τῷ Παρα-
 δὲ ὀνομάζεσσι Παράδεισον, καὶ τὸν δέττα- δείσῃ Γεν.
 σιν εἰς τὴν Ἀσίαν κατ' αὐτὸν τὸν τό- Κεφ. β.
 πον, καὶ ὃν ἐνώονται οἱ ποταμοὶ Τί-
 γρις καὶ Εὐφράτης πρὸς τῷ περσικῷ κόλ-
 πῳ. Τὸν πρῶτον καιρὸν τῆς ζωῆς των
 τὸν ἀπερνῆσαν αὐτοὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀ-
 ραιότατον τόπον ἐν ἀδωότητι καὶ τελείᾳ
 εὐχαριστήσῃ καὶ ὑγείᾳ. Ἐπὶ τῷτοις ἀ-
 πολαμβάναν αὐτοὶ τὴν μετα τῷ Θεῷ
 κοινωνίαν, ὃν εἶναι καὶ πρώτη Ἐκκλη-
 σία. Ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἄδειαν εἰς αὐτὰς
 νὰ φάγωσιν ἀπὸ ὅλων τὰ δένδρα, ὃν
 ἦσαν ἐν τῷ Παραδείσῳ, τὰς ἀπηγόρευ-
 σε δὲ μόνον ἀπὸ ἑνός, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν
 ἱερὰν Γραφήν καλεῖται δένδρον τῆς γνώ-
 σεως τοῦ Καλοῦ καὶ Πονηροῦ, βάνωντας τὰς
 τῷτο διὰ σημεῖον τῆ νόμου, καὶ ἀναγγέ-
 λωντας μὲ τῷτο τὰ ὀλέθρια ἀποτελέ-
 σματα, ὃν ἔμελλαν νὰ προέλθωσιν ἀ-
 πὸ τὴν παράβασιν αὐτῶ.

§. 4.

Ο Ἀδὰμ καὶ ἡ Ἐὐα μὴ συλλογιζό- Ἡ πτωσίς
 μενοι τῷτο, ὅτι ὁ Θεὸς ἠξεύρει ἐντε- τῷ Ἀδὰμ καὶ
 λῶς, τί εἶναι ὠφέλιμον καὶ βλαβερόν εἰς τῆς Ἐὐας.
 Γεν Κεφ. γ'

αὐτοὺς, καὶ ὄντες ὑπόχρεοι νὰ ἐκτελέσω-
 σιν ὅλα, ὅσα ἤθελε τῆς προσάξει αὐ-
 τός, ἀλισμόνησαν ἐκείνην τὴν Θεῖαν
 ἐντολήν, καὶ ἔφαγαν ἀπὸ τὸν ἀπηγορευ-
 μένον καρπὸν. Ἄλλ' εὐθὺς ὅπῃ ἔδει-
 ξαν ταύτην τὴν παρακοὴν πρὸς τὸν Θεόν,
 αἰδοῦνθησαν καὶ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέ-
 σματα ἐκείνης· ἐπειδὴ καὶ μὴ εὐλαβήσαντες
 ἐν ἑαυτοῖς ἕδωκαν ἀπολογίαὺς πρὸς δι-
 κάσιόν των, ἕτε μέσα πρὸς ἀποκατά-
 ρασιν τῆς χαδαίσεως μακαριότητος, ἄρ-
 χισαν νὰ βασανίζωνται ἀπὸ τὴν συνεί-
 δησιν, καὶ νὰ ὑπομένωσι διαφόρους ταλαι-
 πωρίας· ἀντὶ ευφροσύνης, ἔπρεπε νὰ
 αἰδοῦνται λύπην, ἀντὶ ἀφρονίας,
 ἐφίνησαν ἔνδειαν καὶ πτωχεῖαν, ἀντὶ ὑ-
 γείας, ἀρρώστια, τελευταῖον δὲ ἔπρε-
 πε καὶ νὰ ἀποθάνωσιν. Εἰς ὅλας αὐτάς
 τὰς ἀδελιότητας καδυπεβλήθη καὶ ἅπαν
 τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς ἀπόγονοι μο-
 λυμένοι ἀπὸ τὴν πτώσιν των Προπα-
 τῶντων.

§. 5.

Περὶ ῥήσις Μὴ δέλωντας ὁμοῦ ὁ πανάγαθος
 περὶ τῆς Δυ- Θεός, διὰ τὴν ἀκρατῆ ἀγάπην καὶ φι-
 τρωτικῆ. I εν. λανθρωπίαν πρὸς τὸ πλάσμα τῆ, νὰ
 κεφ. γ. ἀφήσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος δυστυχῆς
 εἰς τὸν αἰῶνα, ἀκόμη τότε ὑπεσχεθῆ
 τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ Ἐύα, ὅτι εἰς τὴν ἐσχά-

της καιρας θέλει γεννηθῆ ἀπὸ τῆς ἀπο-
γόνου τῆ Ὀλυρωτῆς, ὅσις θέλει συν-
τέμνει τὴν ἀδελιότητα, ὅπῃ αὐτοὶ ἔσυ-
ραν διὰ τῆς παρακοῆς των ἐφ' ἑαυτῆς ἔ-
ἐπὶ τῆς μεταγενεσέρης των, ἔ θέλει
ἀποδώσει εἰς αὐτῆς τὴν προτέραν των
μακαριότητα. Αὐτῆ ἡ μεγαλωτάτη
παρηγορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παλαιᾶς
Διαθήκης, ἅτος ὁ Ὀλυρωτῆς τῶν ἀν-
δρώπων εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀρ-
χαίας χάριτος εἶναι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ὁ-
ποῖος μετὰ ταῦτα ἐπωνομάσθη Ἰησοῦς
Χριστός, ἐγεννήθη μὲ παράδοξον τρό-
πον ἀπὸ τὴν Παρθένον Μαρίαν, ἔ κα-
τεδέχθη νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν γῆν, ὅχι ἐν-
δύς μετὰ τὴν πτώσιν τῶν πρώτων ἀν-
δρώπων, ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν μερι-
κῶν χιλιάδων ἐτῶν διὰ τῆτο, ὅπῃ νὰ
μάθῃ τὸ ἀνδρώπινον γένος μὲ αὐτῆς
τῆς πολυχρονίης δοκιμῆς, πόσον ἦτον
αὐτὸς ἀναγκαῖος δι' αὐτό.

§. 6.

Τὰ Ἰχνη τῆς παρακοῆς τῆ Ἀδάμ Κάιν ἢ Ἀ^α
παρευδύς ἐδείχθησαν εἰς τὴν φυλὴν τῆ. βελ. Γεν.
Κεφ. 8.
Κάιν ὁ μεγαλῆτερος ἀπὸ τῆς δύο ἡδῆς
τῆ φθονῶντας ἐφόνευσε τὸν πρῶτον τῆ
ἀδελφὸν Ἀβελ. Ὁ Θεὸς κατηράσθη
διὰ τῆτο τὸ κακῆργημα τὸν Κάιν, ὅτι
ἀπὸ τῆ νῦν δὲν θέλει ἔχει αὐτὸς εἰς κα-

νένα πρᾶγμα εὐτυχίαν ἔτε προκοπὴν
 εἰς τὴν δαλείαντε, καὶ ὅτι ἐγκαταλειμ-
 μένος ἀπ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου
 μέλλει νὰ πλανᾶται εἰς τὸν Κόσμον.
 Τότε ἄρχισεν ἡ συνείδησις νὰ τὸν ἐλέγ-
 χῃ, καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐντρο-
 πῆς, τῆ φόβῃ καὶ τῆς ἀδυναμίας ἔφυγεν
 ἀπὸ τῆς γονεῖς τε. Ἄλλ' ὅπερ καὶ ἂν
 ὑπήγαιεν αὐτὸς, παντὲ τὸν συνώδευεν
 ἡ τιμωρία· φόβος καὶ τρόμος πανταχῶς
 τὸν ἀκολουθεῖσθε, καὶ τὸ κακὸν, ὅπερ ἔπραξε,
 παντὲ παριστάνετο εἰς τὰ ὄμματα τε,
 καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ τρέμῃ ἀκατάπαυστα.
 Οἱ δυσυχεῖς ἀπόγονοί τε ἦσαν ὅμοιοι
 μετὰ τὸν Προπάτορά των, καὶ ἐξῆσαν ἔξω
 τῆς Ἐκκλησίας μὴ ὁμολογεῖντες τὸν
 Θεόν.

§. 7.

Πατριάρ-
 χαι ἕως τῆς
 Κατακλυ-
 σμῆ ἔτει
 Κοσμογ.
 230. Γεν.
 Κεφ. ε'.

Τὴν Ζημίαν τῆ Α' βελ τὴν ἀνεπλή-
 ρωσεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀδάμ μετὰ ἄλλον υἱὸν
 τὸν Σήθ. Μετὰ ταῦτα ἕνας πάντοτε
 ἐγένετο διοικητὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεῆς.
 Τοῖστοι διοικηταὶ ὀνομάζονται Πατρι-
 ἀρχαι, καὶ ἦσαν καθὼς πρὸ τῆς Κατα-
 κλυσμῆ, ἔτω καὶ μετὰ τὸν Κατακλυ-
 σμόν. Πρὸ τῆς Κατακλυσμῆ ἦσαν Ἐ-
 νῶς, Καϊνᾶν, Μαλελεὺλ, Γάρεδ, Ἐ-
 νῶχ, Μαθεσάλα, Λάμεχ, καὶ Νῶε.
 Ἀπὸ τῆς τῆς Πατριάρχας ὁ Ἐνῶχ

εὐηρέτησε περισσότερο εἰς τὸν Θεόν,
εἶχε τὸ χάρισμα τῆς προφητείας, καὶ
μετετέθη παραδόξως ζωντανὸς εἰς τὸν
οὐρανόν.

§. 8.

Ἡ τῆ Θεῶ Λατρεία τάτωντων και- Ἡ τῆ Θεῶ
ρῶν ὑφίστατο εἰς τὴν προσδοκίαν τῆ ἐ- Λατρεία
πηγγελημένης Λυτρωτῆ, εἰς τὴν ὄλο- ως τῆ Πα-
καύτωσιν καὶ εἰς τὴν διδαχὴν. Ἡ τῆ τακισμῶ,
Θεῶ Ἐκκλησία ὁμως προχωρῶντος τῆ ἡ πτώσις
καιρῶ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν διαφθορα τῆς Ἐκκλη-
ἀνθρώπων τόσον, ὅπῃ σχεδὸν κινεῖς Κεφ. 8.
δὲν ἐπίστρεφεν εἰς τὸν ἀληθινόν Θεόν, καὶ κλ-
νεῖς δὲν ἐφύλαττεν, ἕτε ἐτιράστε πλέον
τὰς ἐντολάς τῆ. Ἐνας μόνος ὁ Νῶε μὲ
τὴν φαμηλίαν τῆ, ὅπῃ συνίστατο ἀπὸ
ἑπτὰ ἀνθρώπων, ἐξῆς θεοσεβῶς. Ὁ
Θεὸς ἐμεταχειρίζετο ὅλα, ὅσα δύνα-
ται νὰ μεταχειρισθῆ ἓνας ἀγαθὸς πα-
τὴρ, ὅπῃ φροντίζει νὰ διορθῶνῃ τὰ διε-
σραμμένα τὰ τέκνα. Ἄυτὸς συχνὰ ἐνε-
δετῆσε τὰς ἀνθρώπων διὰ τῆ ευσεβῆς
Νῶε νὰ ἀφήσωσι τὴν διεσραμμένην των
ζωὴν, καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν ἀρετὴν,
καὶ τὰς ἐδῶκε τελευταῖον πρὸς διορθῶσιν
των διορίαν ἑκατὸν εἴκοσι ἔτων. Ὅλοι
αἱ νεδεσῆσαι ὁμως ἐσάθησαν μάταιαι, καὶ
ὁ διωρισμένος καιρὸς ἀπέρασεν ἔχι μόν-
νον χωρὶς καμμίαν διορθῶσιν, ἀλλ' αἱ
κακίαι αὐτῶν εἰς τῆτο τῆ καιρῶ τὸ διά-

τιμα περισσότερον ἐπλήθυναν. Καὶ ἔτις ἠκολούθησεν ὁ Κατακλυσμός πρὸς τιμωρίαν ὅλων τῶν κακῶν ἀνθρώπων, ἐξαιρεμένα ἐνός τῶ θεοσεβῆς Νῶε μετὰ τῆς οἰκίας τε.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἀπὸ τῆ Κατακλυσμῆ ἕως τῆς αἰχμαλωσίας Βαβυλώνος ἀπὸ 2262 ἕως 4902 ἔτη 2640.

Τ Μ Η Μ Α Α'.

Ἀπὸ τῆ Κατακλυσμῆ ἕως τῆς μετοικεσίας τῆ Αἰγύπτου εἰς τὴν γῆν Χαναάν ἔτη 1147.

§. 1.

Παγκόσμιος κατακλυσμός Γεν. Κριφ. 5. ζ.

Ὁ Νῶε ἔλαβε προσαγὴν ἀπὸ τὸν Θεὸν πρὸ τῆ Κατακλυσμῆ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα μέγαν καράβι ὀνομαζόμενον εἰς τὴν ἱεράν Γραφὴν Κιβωτὸν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἔμβῃ αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ τε καὶ οἱ τρεῖς υἱοὶ τε σὺν ταῖς γυναῖξιν αὐτῶν. Ὁ Νῶε ἐμβαίνωντας εἰς ἐκείνην ἔλαβε μετ' ἑαυτῆ καὶ ζῶα, ὅπῃ δὲν ἐδύναντο νὰ ζῶσιν εἰς τὸ νερὸν ἐκ παντός εἶδος ἀπὸ δύο. Μετὰ ταῦτα

ἔβρεξε μία βροχία βροχή ἀδιακόπως
 τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα
 νύκτας. Πᾶσαι αἱ πηγαὶ καὶ αἱ βρύσεις
 τῆς Ἀβύσσου ἐν τῷ ἄνω ἀνοίχθησαν, καὶ
 τὸ ὕδωρ ἀναβαῖνον κατέβη ὡραν ὑψηλότε-
 ρον ἔπνιξε τελευταῖον ὅλα τὰ ζῶα. Ἡ
 δὲ τῆ Θεῆ Ἐκκλησία διεφυλάχθη ἐν
 τῷ καιρῷ τῆ Κατακλυσμῆ εἰς τὴν φυ-
 λὴν τῆ Νῶε, ὅπως ἐπροσκυνῆσε τὸν ἀ-
 ληθινὸν Θεόν.

§. 2.

Οὗτος ὁ παγκόσμιος κίνδυνος ἐπε- Τέλος τῆ
 κρατῆσεν ἕναν ὀλόκληρον χρόνον, ἕως Κατακλυ-
 ὅπως δὲν ἐξέλιπεν ὅλον τὸ νερὸν, καὶ δὲν σμῆ. Γεν.
 ἐξηράνθη ἡ γῆ ἀπὸ τῆς ἀνέμου. Κεφ. ἡ.
 τότε ἐξῆλθεν ὁ Νῶε μετὰ τὰ τέκνα τῆ καὶ
 μετὰ τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς Κιβωτῆ, καὶ εὐχα-
 ρίστησε τὸν Θεόν μετὰ τῶν τέκνων αὐ-
 τῆ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆ εἰς τὸν καιρὸν
 ταύτης τῆς παγκοσμίου φθορᾶς προσφέ-
 ρωντας εἰς αὐτὸν θυσίαν. Αὕτη ἡ θυ-
 σία ἦτον ἀρετὴ εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὑπε-
 σχέθη αὐτὸς τῷ Νῶε καὶ τοῖς ἀπογόνους
 αὐτῆ, ὅτι δὲν θέλει γένη πλέον ποτὲ
 τοιοῦτος Κατακλυσμός.

§. 3.

Ὁ Νῶε εἶχε τρεῖς ἡμέρας τὸν Σὴμ, Φυλῆ καὶ

Νῶε. Γεν. Χαμ καὶ Γάφεθ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Χαμ
 Κεφ. θ'. δὲν εἶχε σέβας εἰς τὸν Πατέρα τε, καὶ διὰ
 τῆτο ἔλαβεν ὁμῶς μετὰ τῆς ἀπογόνου τε κα-
 κὴν τύχην· ὁ δὲ Σὴμ καὶ Γάφεθ ἔλαβαν
 διὰ τὴν ἱερίαν των πρὸς αὐτὸν ἀγάπην
 καὶ τιμὴν τὴν πατρικὴν τε εὐλογίαν. Ὁ
 Νῶε εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν
 τοσούτων ἐναρέτων ἰσῶν, καὶ τὸν ἐπαρακά-
 λησε νὰ ἀνταμείψῃ πλεονεξίαν αὐτῆς τε
 καὶ τῆς ἀπογόνου των διὰ τὴν ἱερίαν πρὸς
 αὐτὸν τιμὴν καὶ ὑπακοήν. Καὶ ἔτσι ἐξα-
 πλώθη ἡ τῆ Θεῶ Ἐκκλησία διαμέσθ
 τῶν εὐλογημένων ἀπογόνων των, μά-
 λιστα δὲ τῆ Σὴμ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρ-
 φαξὰδ ἦτον μετὰ τὸν Νῶε καὶ τὸν Σὴμ
 διοικητὴς τῆς τῆ Θεῶ Ἐκκλησίας.

§. 4.

Πνευγο-
 ποιῆ Γεν.
 Κεφ. ια'. ἔ-
 τει Κο-
 σμογ. 2793.

Ὅταν οἱ ἀπόγονοι τῆ Νῶε πάλιν
 ἐπληθύνθησαν, ἀλισμόνησαν τὴν ὑ-
 πόσχεσιν τῆ Θεῶ, καὶ φοβέμενοι ἕναν πα-
 ρόμοιον κατακλυσμὸν ὡσάν τὸν πρῶτον,
 ἐββλεύθησαν νὰ κτίσωσιν ἕναν τοιῦτον
 πύργον, ὅπῃ νὰ φθάσῃ ἕως τῶν οὐρα-
 νῶν. Τὸ τοιῦτον ἐπιχείρημα ἦτον ἀ-
 λαζονικόν, ἀμα δὲ ἀνόητον καὶ ἀδύνατον.
 Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἕνα μὲν διὰ νὰ ταπει-
 νώσῃ τὴν ἀλαζονείαν των, ἄλλο δὲ διὰ
 νὰ μὴ χάνωσι ματαίως τὸν καιρὸν καὶ τῆς
 κόπης των, ἀλλὰ νὰ τῆς μεταχειρίζων-

ται εις χρήσιμα ἐπιτηδεύματα, ἐσύγ-
 χισε τὰς γλώσσας αὐτῶν ἕτως, ὅπῃ
 ἕνας τὸν ἄλλον δὲν ἠμπορῆσε νὰ κατα-
 λάβῃ· ὁ δὲν ἠναγκάσθησαν νὰ ἀφή-
 σωσι τὸ ἔργον ἀτελείωτον, καὶ νὰ δια-
 σπαρδῶσιν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς.

§. 5.

Ἡ προσπάθεια πρὸς τὰ αἰσθητὰ, ^{ἠτύχισ}
 ὅπῃ ἐκυρίευεν εἰς τὰς καρδίας τῶν περι- ^{τῆς Ἐκκλη-}
 σοτέρων ἀνθρώπων, ἔγινεν αἰτία νὰ ^{σίας μετὰ}
 πέσωσιν αὐτοὶ ὀγλίγωρα εἰς τὴν εἰδω- ^{τὸν κατα-}
 λολατρείαν, καὶ νὰ ἀλισμονήσωσιν, ὅ- ^{κλυσμόν.}
 τι πρέπει ἕναν Θεὸν νὰ προσκυνῶσι, καὶ
 εἰς αὐτὸν μόνον νὰ ἔχωσιν ὅλην τὴν
 ἐλπίδα των. Αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ ἀπο-
 δίδωσιν εἰς διάφορα κτίσματα τὴν τι-
 μὴν, ὅπῃ προσήκει μόνον εἰς τὸν ἀλη-
 θινὸν Θεὸν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ προῦλ-
 σαν μεγάλαι παρανομίαι. Αὕτη ἡ
 εἰδωλολατρεία ἐμόλυνε καὶ αὐτὴν τὴν
 ὀρατὴν Ἐκκλησίαν τῷ Θεῷ εἰς τὸ πρό-
 σωπον τῶν Πατριαρχῶν. Διὰ τῆτο ὁ
 Θεὸς καὶ ἐκάλεσε τὸν Ἀβραάμ ἐκ τῆ
 οἴκῃ τῶ πατρὸς τε εἰς τὴν γῆν Χαναάν,
 διὰ νὰ ἀνανεώσῃ ἐκεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τε.

ΤΜΗΜΑ Β΄.

Ἀπὸ τῆς μετοικεσίας τῆ Ἀβραὰμ εἰς τὴν γῆν Χαναάν ἕως τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἔτη 450.

§. 1.

Μετοικεσία τῆ Ἀβραὰμ. Γεν. Κεφ. ιβ. ἔπει Κομογ. 3409. Ὁ Θεὸς ὑπεσχεθῆ τῷ Ἀβραὰμ νὰ τὸν εὐλογήσῃ εἰς τὴν γῆν Χαναάν, καὶ νὰ τῷ δώσῃ ἀγαριθμητὰς ἀπογόνους, προμηνύοντας, ὅτι ἀπὸ τὴν φυλὴν τε θέλει γεννηθῆ καὶ ὁ Σωτὴρ τῶ Κόσμου. Ὁ Ἀβραὰμ ἐπίσπευσεν εἰς τὰ λόγια τῶ Θεοῦ, καὶ ἔχοντας ἰσχυρὰν ἐλπίδα εἰς αὐτὸν ἀφῆκε προθύμως τὸν οἶκον τῶ πατρός τε, καὶ ὑπῆγε μὲ τὴν γυναῖκά τε Σάρραν καὶ μὲ τὸν ἀνεψιὸν τε Λωτ εἰς μίαν γῆν πάντῃ ἀγνωστον εἰς αὐτόν.

§. 2.

Ἀγαπολιτεία τῆ Ἀβραὰμ, καὶ διατάξεις τῆς Περιτομῆς. Ὁ οἶκος τῶ Ἀβραὰμ ἐπληθύνθη εἰς τὴν γῆν Χαναάν, καὶ ἐσύσαινεν ἕως τότε τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Θεοῦ. Αὐτὸς, ὡς πατὴρ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἐδίδασκε πρὸ πάντων τῶς οἰκείους τε μὲ καλὰ παραδείγματα σπαδάζοντας, ὁ-

ταν ὁ καιρὸς μόνον τὸν ἐσυγχωρῆσε, νὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς αὐτὰς τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας, ὅπῃ χρεωσόμεν ἡμεῖς πρὸς τὸ ἀνώτατον Οὐ. Ἐπειτα δὲ, ὡς πολυμέριμος πατήρ, ἐσερέωνε τὴν εὐημερίαν τῶ ὀίκῳ τῷ, προφυλάττωντας τὰς καρδίας τῶν οἰκείων τῷ ἀπὸ κάθε κακόν, καὶ προτρέπωντας αὐτὰς εἰς τὴν ἀρετὴν. Διὰ ἐπισφράγισμα τῶν ὑπο-
Γεν. 31.
 σχέσεων, ὅπῃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἰσραὴλ, διετάχθη εἰς τὸν οἶκόν τῷ ἡ Περιτομὴ τῶν ἀρσενικῶν παιδίων.

§. 3.

Ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίδα τῷ Ἰσραὴλ εἰς τὸν Θεόν, ἡ ἐπιείκεια καὶ ἡ εἰλικρινὴς φιλία πρὸς καθ' ἓνα, ἡ φιλοξενία, ἡ συμπάθεια πρὸς τὰς ἐνσυχεῖς, ὁ πρῶτος καὶ ἡσυχος βίος τῶν οἰκείων τῷ, καὶ ἡ κυριεύουσα μεταξὺ αὐτῶν συμφωνία καὶ εὐταξία ἦσαν τόσον ἀρετὰ εἰς τὸν Θεόν, ὅπῃ εὐλόγησεν αὐτὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῷ ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ὑπέσχεθη αὐτῇ ἐν τῷ Πατριάρχῳ Ἰσαάκ.

Ὁ Θεὸς ἀποχέται τῷ Ἰσραὴλ μὲν τὸν Ἰσραὴλ.

§. 4.

Βέβαια ἦσαν καὶ ἔξω τῷ οἴκῳ τῷ Ἰσραὴλ - Πραότης τῷ Μελχισεδέκ, καὶ παρανομία τῶν Σοδόμων καὶ

Γομόρραν.
Γεν. Κεφ.
ιδ'. ιη'. ιθ'.

βασιλέα τῆς Σαλήμ. Ἀλλ' εἰς τὰς πόλεις Σόδομα καὶ Γομόρρα ἐζοῦσαν κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἄνθρωποι παρανομώτατοι. Ἐκεῖ ἀμελῆσαν οἱ γονεῖς τὸ πατρικόν των χρέος νὰ ἀναδρέψωσι τὰ τέκνα ἐναρέτως· τὰ δὲ τέκνα δὲν εἶχαν καμμίαν τιμὴν πρὸς τὰς γονεῖς των, καὶ ὅλοι ἀπερνασαν μίαν διεσραμμένην ζωὴν. Ἡ εὐτροφία καὶ ἡ θεοσέβεια ἦσαν μακρὰν ἐξωρισμένα ἀπὸ τὰς καρδίας των, καὶ ἡ αἰσχροτία τῶν κακιῶν ἤυξισε τέλος πάντων τόσον, ὅπῃ καὶ αἱ δύο αὐταὶ παράνομοι πόλεις κατεπόδησαν ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ κατηναλώθησαν ἀπὸ μίαν φλόγα, ὅπῃ ἐπεσεν ἐξ ἔρανθ' ἐσώθη δὲ ἀπὸ ὅλης τῆς οἰκίτορας τῶν δύο πόλεων ἐκείνων ἕνας μόνος ὁ ἐνάρετος Ἄωτ ἀνεψιὸς τῆ Ἀβραάμ μετὰ τὰ τέκνα τε.

§. 5.

Γέννησις τῆ
Ἰσαάκ, καὶ
δοκιμὴ τῆ
Ἀβραάμ.
Γεν. Κεφ.
κά! ἔτει
Κοσμογ.
3434.

Κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἐγεννήθη τῷ Ἀβραάμ ὁ ὑπὸ τῆ Θεᾶ ἐπηγγελμένος υἱὸς Ἰσαάκ. Ὁ Ἰσαάκ ἦτον πρῶτος καὶ χρησοῦθης νέος, ὅστις ἔκαμνε προθύμως ὅλα ἐκεῖνα, ὅπῃ τὸν ἐπρόσασεν ὁ πατήρ τε, καὶ διὰ τῆτο πολλὰ τὸν ἠγάπα ὁ Ἀβραάμ. Ὁ Θεὸς ἐπρόσασε μίαν φοράν τὸν Ἀβραάμ νὰ προσφέρει τὸν Ἰσαάκ εἰς ὀλοκάυτω-

σιν. Ο γέν Αβραάμ πειδόμενος εἰς
 τὴν Θεῖαν δέλησιν, μὴ ἀμφιβάλλων- Γεν. Κεφ.
 τας δὲ ἅμα περὶ τῶν ὑποσχέσεων τῆ κά.
 Θεῶ, προητοιμάσθη χωρὶς ἀναβολὴν
 καὶ εὖ νὰ τελειώσῃ αὐτὴν τὴν προσα-
 γήν. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν,
 ὅπῃ ἤθελεν αὐτὸς νὰ τὴν ἐκτελέσῃ,
 ἐκρατήθη ἀπ' αὐτὸ ὑπὸ τῆ Ἀγγέ-
 λου, ὅστις τῆ ἐφανέρωσεν, ὅτι ὁ Θεὸς
 εὐχαριστῆται εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ πίστιν
 τε, καὶ ἅμα τῆ ἔδειξεν εἰς ἕνα φαντω-
 τὸν φυτὸν ἕνα κριάρι, διὰ νὰ τὸ προσ-
 φέρῃ τῷ Θεῷ εἰς θυσίαν ἀντὶ τῆ Ἰ-
 σαάκ, τὸ ὁπίσιον καὶ τὸ ἕκαμεν ὁ Α-
 βραάμ αἰνῶντας τὸν Θεόν.

§. 6.

Ο Ἰσαάκ ἠκολούθει τὸ παράδειγ- Αἰγία πολι-
 μα τῆς εὐσεβείας καὶ φιλοπονίας, ὅπῃ τετα τῆ Ἰ-
 τῆ ἔδιδεν ἀδιακόπως ὁ πατήρ τε Α- σαάκ.
 βραάμ. Αὐτὸς διεδέχθη τὸν τόπον τε
 ὡς διοικητῆς τῆς τῆ Θεῶ Ἐκκλησίας. Εἰς
 τὰς κόπας τε τὸσον τὰς οἰκιακὰς, ὅσον καὶ
 τὰς γεωργικὰς ἐσοχάζετο αὐτὸς ἀδια-
 λείπτως περὶ Θεῶ, καὶ ἐζήτην πάντοτε τὴν
 εὐλογίαν τε· διὰ δὲ τὰς εὐεργεσίας ἐ-
 πρόσφερεν εἰς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαν ἐμ-
 προσθεν τῶν οἰκείων τε. Διὰ τῆτο ὁ
 Θεὸς τὸν ἀντάμειψε πλεσιοδώρως μὲ
 ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ ὑπεσχέςθη, ὅτι δι

ένος τῶν ἀπογόνων τῆ Φέλκσι ἀπα-
λάυσει ὅλοι οἱ μεταγενέστεροι τῆ ἀν-
δρωπίνῃ γένει τὴν Σωτηρίαν.

§. 7.

Ὁδοιπορία
τῆ Γακῶβ
εἰς τὴν Με-
σοποταμίαν
Γεν. Κεφ.
κζ. λγ'.

Ὁ Ἰσαάκ εἶχε δύο υἱὰς τῶν Ἡσαῦ καὶ
τὸν Γακῶβ. Ὁ μὲν Ἡσαῦ ἦτον ἄγριος,
ἰσχυρογνάμων, ὀξύθυμος καὶ ἐκδικητικός.
Αὐτὸς ἔλαβεν ἐναντίον τῆς Φελήσεως
τῶν γονέων τὰ δύο γυναῖκας ἀπὸ ἑνα γέ-
νος, ὅπῃ ἦτον παραδεδομένοι εἰς τὴν εἰδω-
λολατρείαν, καὶ εἰς πάσαν κακίαν· ὁ
δὲ Γακῶβ ἐξ ἐναντίας ἦτον πρῶτος καὶ ἡ-
μερος, θεοσεβής, υπήκοος εἰς τὰς γο-
νεὺς τε, ἔμενε προθύμως μετὰ αὐτὰς εἰς
τὸ ἄσπῆτι, καὶ τὰς ἐσυμβουλεύσεν εἰς τὰς
δικαικὰς τῶν δαλείας. Ρεβέκκα ἡ μήτηρ
αὐτοῦ, γυνὴ ἐνάρετος εἶδεν, ὅτι ὁ Ἡσαῦ
ἐπροσκολλᾶτο κατ' ἡμέραν περισσότε-
ρον εἰς τὰς κοσμικὰς ἀσχολίας, παρὰ
εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἐκατάλαβεν, ὅτι
καὶ ἀπὸ τὰς δύο ἀσεβεῖς γυναῖκας τῶν
Ἡσαῦ δὲν Φέλκσι γένῃ ἐνάρετα τέ-
κνα, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν εἶχαν
εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἕτε φόβον Θεοῦ,
ἕτε ὑπακοὴν εἰς τὰς γονεὺς. Δι' αὐ-
τὴν τὴν αἰτίαν λοιπὸν ἐσοφίσθη αὐ-
τῇ, διὰ τὴν λάβῃ ὁ Γακῶβ τὴν ευλο-
γίαν ἀπὸ τοῦ πατέρα τῆ Ἰσαάκ. Ὁ
Γακῶβ ἔσυρε μετὰ τῆτο κατ' ἑαυτῆ το-

Γεν. Κεφ.
κζ.

πάντην ἀγανάκτησιν τῶ ἀδελφῶ τῶ,
 ὅπῃ δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ζήσῃ ἀκιν-
 δύνως εἰς τὸν οἶκον τῶ πατρός τῶ ὁ-Γεν. Κεφ.
 δὲν ἔῃ ἀναγκάσθῃ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ κή.
 τὸν οἶκον τῶ πατρός τῶ εἰς τὴν Μεσο-
 ποταμίαν πρὸς τὸν δεῖόν τῶ Λάβαν,
 εἰς τὸν ὁποῖον ἔῃ ἐξήσεν ἐπέκεινα τῶν
 δώδεκα ἐτῶν. Εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν
 ἀπόκτησεν αὐτὸς δώδεκα υἱὲς, οἱ ὁ-
 ποῖοι μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισαν Προ-
 πάτορες τῶν δώδεκα φυλῶν τῶ Ἰσραήλ.
 Τελευταῖον ὑπέσρεψεν αὐτὸς εἰς τὸν
 οἶκον τῶ πατρός τῶ μετὰ ὅλην τὴν οικο-
 διάν τῶ, ἔῃ ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἰσραήλ
 μένωντας μετὰ τὸν Ἰσαὰκ διακίτης
 τῆς τῶ Θεῷ Ἐκκλησίας.

§. 8.

Οἱ υἱοὶ ἐπροξενῶσαν τῷ Ἰακώβ Ἰωσήφ
 πολλὰς ἐνοχλήσεις μετὰ τὰ κακάτων ἡδὴ πωλημένος
 ἔῃ μετὰ τὰς ἀισχυρὰς τῶν πράξεων. Ἐκεῖνοι ἀπὸ τῶν
 δὲν εἶχαν ἔτε εὐσεβείαν, ἔτε πραότητα, ἀδελφῶν.
 ἔτε ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους, ἔτε ὁμόνοιαν, Γεν. Κεφ.
 διὰ τῶν ὁποίων ἐδύνατο ἢ τῶ Θεῷ Ἐκ- λδ'. λη'.
 κλησία, ὅπῃ τὴν ἐπερικύκλωσαν οἱ
 Ἐθνικοὶ, νὰ εὐδοκημήσῃ. Δύω μόνον Γεν. Κεφ.
 μικρότερα παιδία τῶ ὁ Ἰωσήφ ἔῃ ὁ Βε- λζ.
 νιαμὶν ἐφάνησαν ἄξια τῆς ἀγάπης αὐ-
 τῶ, μάλιστα δὲ ὁ Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον
 ὁ Ἰακώβ ἠγάπα περισσότερο διὰ τὴν
 Β

χρησούθειαν ἢ προύτιτά τε· διὰ τῶ-
το ἐφθόνησαν τὸν Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοί
τε, ἢ τελευταῖον τὸν ἐπώλησαν εἰς τὸ
πεδῖον, ὅπερ ἐσάλη πρὸς τὰς ἀδελ-
φάς τε, ὅπερ ἔβοσκαν τὰ ποίμνια τῶ
πατρός τε, ὡς σκλάβον εἰς ἀλλογε-
νεῖς πραγματευτάς. Αὐτοὶ δὲ ἐσοχά-
ζοντο ἕτε εἰς ποῖον κίνδυνον ἔρριπταν
μογ. 3603. μὲ τῶτο τὸν ἀδελφόν των, ἕτε εἰς
ποῖαν πίκραν ἢ λύπην ἔφερναν τὸν γη-
ραλέον των πατέρα Ἰακώβ.

§. 9.

Εὐτυχία
τῆ Ἰωσήφ
εἰς τὴν Αὐ-
λὴν τῆ Φα-
ραώ. Γεν.
Κεφ. 45.

Ὁ Ἰωσήφ μετεπωλήθη ἀπὸ τὰς
πραγματευτάς εἰς τὸν ἀρχιμάγειρον
τῆ βασιλείως Φαραώ Πεντεφριν. Αὐ-
τὸς εὐρίσκετο πλέον εἰς ξένην γῆν, ἢ
ἐδέλευεν εἰς ξένον ὀσπήτιον ὡς σκλάβ-
ος, ἀλλὰ ἢ εἰς αὐτὴν τὴν κατάσασιν δὲν
ἐσοχάζετο αὐτὸς ὁ ἀτίποτε ἄλλο τόσον,
παρὰ διὰ νὰ ἀπερνᾷ τὴν ζωὴν τε σε-
μνῶς ἢ ἐναρέτως. Αὐτὸς ἀναγκάζετο
εἰς αὐτὴν τὴν ξένην γῆν νὰ ὑπομένῃ
εἰς τὴν ἀρχὴν πολλὰς θλίψεις ἢ διω-
γμὰς, μόνον ἢ μόνον διὰ τὴν σεμνό-
τητα ἢ προύτιτά τε. Ἀλλ' ὁ Θεὸς
ὅπερ ἀφίνει ἐνίοτε τὰς ἀγαθὰς ἢ ἐνα-
ρέτους ἀνθρώπους νὰ πέσωσιν εἰς δυσυ-
χίαν, δὲν ἀφαιρεῖ ὁμως ἀπ' αὐτὰς τὴν

βοήθειάν τε, ἀντάμειψε τὴν ἀρετὴν Γεν. Κεφ. τῆ Γωσήφ τόσον πλεσιοδώρως, ὅπως μά. ἔπει Κο. με τὸ προορατικόν τε καὶ με τὴν σύ. μοσφ. 3613.
 νεσίν τε ἄρχισε νὰ ἦναι γνωστὸς εἰς τὸν ἴδιον βασιλεῖα τῶν Ἀιγυπτίων, καὶ ἐ-
 γινεν εἰς τὴν Ἀίγυπτον πρῶτος Ἀρ-
 χοντας μετὰ τὸν βασιλεῖα, ὅστις διὰ
 τὴν προοραθεῖσαν ὑπὸ τῆ Γωσήφ ἀ-
 φορίαν τῶν καρπῶν τῆς γῆς παρέδωκεν
 αὐτῷ τὴν ἐπιτοσίαν νὰ προβλέψῃ τὴν
 βασιλείαν μετὰ τροφὴν εἰς τὸν καιρὸν τῶν
 ἑπτὰ εὐκάρπων χρόνων.

§. 16.

Ὄταν μετὰ παρέλευσιν ἐκείνων Διατριβή
 τῶν εὐκάρπων χρόνων συνέβη τῇ ἀλη- τῶν ἀδελ-
 θεῖα μεγάλη σιτοδεία καὶ ἀκρίβεια, τό- φῶν τῆ Γω-
 τε ἦλθαν εἰς τὴν Αἴγυπτον νὰ ἀγο- σῆφ ἐν τῆ
 ράσωσι σιτὸν καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆ Γωσήφ. Αἴγυπτῶ.
 Ὁ Γωσήφ εἶχε τότε εὐκαιρίαν νὰ τὰς Γεν. Κεφ.
 ἐκδικήσῃ διὰ τὸ κακόν, ὅπως τῆ ἔκαμαν, μβ.
 ἀλλ' αὐτὸς ἤξευρεν, ὅτι ἡ ἐκδίκησις
 εἶναι ἐλαττωμα, καὶ ἀκολούθως δεν ἡμ-
 πορεῖ νὰ ἦναι ἰδιότης τῆ ἐναρέτης καὶ ἐν-
 τίμης ἀνδρώπε. ὁθεν ὑπεδέχθη τὰς Γεν. Κεφ.
 ἀδελφούς τε εὐμένως, καὶ ἐσυμπεριφέρε- μεγ. μζ.
 το με αὐτὰς λίαν προσηνῶς καὶ φιλοφρό- ἔπει Κο.
 νως. Ἐπειτα ἐφιλοδώρησεν αὐτὰς πλε- μοσφ. 3624.
 σίως καὶ τὰς ἀπέλυσεν εἰς τὸ ὅσπῃτι
 με συμφωνίαν, ὅπως νὰ φέρωσιν τὸν

πατέρα τῆ Γακὼβ με ὅλην τὴν συνο-
δίαν τῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον.

§. II.

Ἐρχομὸς
τῆ Γακὼβ
εἰς τὴν Αἴ-
γυπτον.

Οἱ ἀδελφοὶ τῆ Γωσήφ ὑπέσχεσαν
εἰς τὸ ὄσπῆτι με μεγάλην χαρὰν, καὶ
διηγήθησαν τῆ πατρός των ὅλα ὅσα
συνέβησαν εἰς αὐτὸς. Ὁ Γακὼβ ἐχάρη
ἀκρόντως, ὅτι ζῆ ἀκόμη ὁ Γωσήφ,
καὶ παρευδὺς ἐτοίμασθη διὰ τὸν δρόμον.
Ὁ Γωσήφ δὲν ἐκαμνε, καθὼς κάμνυσι
πολλὰ εἰς τὸν Κόσμον ἄλλα παῖδια,
τὰ ὅποια ἀφ' ἑ γένωσιν ἔνδοξα καὶ πλε-
σια, ἐντρέπονται τὰς πτωχὰς καὶ ἀσή-
μους γονεὺς των καὶ συγγενεὺς. Αὐτὸς
ἐξῆλθε μακρὰν εἰς προὔπαντησιν τῶ
πατρός τῆ, καὶ τῆ ἔδειξε κάθε σέβας
καὶ ἀγάπην, καὶ ἐμήνυσε τῆ βασιλέως
με μεγάλην χαρὰν, ὅτι ὁ πατήρ τῆ
ἦλθε πρὸς αὐτὸν με ὅλην τὴν συνο-
δίαν τῆ, καὶ ἠγωνίζετο παντοῖω τρόπῳ
να ἀπεράσῃ ὁ Γακὼβ τὰ ὑστερῖνά ἔτη
τῆς ζωῆς τῆ εἰς αὐτὸν με πᾶσαν εὐχα-
ρίσῃσιν καὶ χαρὰν. Τοιοτρόπως με-
τινέχθη ἡ ὄρατὴ Ἐκκλησία τῆ Θεῷ
εἰς τὴν φυλὴν τῆ Γακὼβ ἀπὸ τὴν γῆν
Χαναὰν εἰς τὴν γῆν τῆς Αἴγυπτε
Γεσέμ.

§. 12.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Γαζώβ καὶ Κάνωσις τῆ Γωθήφ ἐπληθύνθησαν οἱ Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον τόσον, ὅτε οἱ βασιλεῖς τῶν Αἰγυπτίων ἀρχίσαντες νὰ φοβῶνται, μήπως οἱ Ἰσραηλιτῶν εἰς τὸ τέλος τῆς ὑποδαλώσωσι· διὰ τῆτο ἐσπέδωζαν ἐκεῖνοι κατ' ἀρχὰς μὲ διαφόρους ἀγγαρείας καὶ δαλείας νὰ τὸς καταθλίβωσιν, ὑπερον δὲ καὶ ὀλοτελῶς νὰ τὸς ἐξολοθρεύσωσιν. Εἰς τὸν καιρὸν τίττε τῆ διωγμῆ ἀπηγορεύθη εἰς τὸς Ἰσραηλίτας νὰ ἐπιτελῶσι τὰ τῆς δουλοκείας των, καὶ νὰ προσφέρωσι θυσίας εἰς τὸν Θεόν.

§. 13.

Κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν βάνωσιν εἰς τὴν γῆν Χωστῆς Ἀραβίας τὸν Γώβ, ἄνθρωπον πλάσιον καὶ πολλὰ ἐνάρετον, τὸ ὁποῖα τὴν ἰσχυρὰν ἐλπίδα εἰς τὸν Θεὸν δὲν ἐδυνήθησαν νὰ σαλεύσωσιν ἕτε αὐτὰ τὰ χαλεπώτατα παθήματα. Εἰς τὴν ἱερὰν Γραφὴν ἐν τῇ παρ' αὐτῆ καλυμένη Βίβλῳ ἰσορεῖται, ὅτι ὁ Θεὸς μετὰ τὴν δοκιμὴν τῆς ὑπομονῆς τῆ ἁχι μόνον τὸν ἐλευθέρωσεν τελευταῖον ἀπὸ ὅλας τὰς δυσυχίας, ἀλλὰ καὶ πλάσιως τὸν ἀντάμειψε πάλιν διὰ τῆτο, ὅττε εἰς τὰ πάμπολλα καὶ μεγάλα τὰ

ὑπομονὴ
τῆ Γώβ.
Βίβλ. Γώβ.
ἕτε Κο-
σμογ. 3759.

παθήματα, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ ὑπο-
μένη, δὲν ἔπικυε νὰ πείθεται εἰς τὸν
Θεὸν καὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς αὐτόν. Τὸ πα-
ράδειγμα τὸ ἀποδείχνει, ὅτι καὶ ἔκτος
τῆς γῆς Χανκάν ἦσαν τοιαῦται συντρο-
φίαι, ὅπως ὠμολογῶσαν καὶ ἐσέβοντο
τὸν ἀληθινὸν Θεόν.

§. 14.

Γέννησις τῆ
Μωϋσέως
ἔτει Κο-
σμογ. 3759.
Ἐξοδ. Κεφ.
Α'.

Εἰς τὸν καιρὸν τῆς προειρημένης
κακώσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν Αἴ-
γυπτον, ὅταν καὶ τὰ ἀρσενικὰ παιδία
τῶν δὲν ἐλυπῆντο οἱ Αἰγύπτιοι, ἐ-
γεννήθη ὁ Μωϋσῆς. Ἡ μήτηρ τῆ Μωϋ-
σέως τὸν ἔκρυπτε μερικὲς μῆνας παρ
ἑαυτῆ, ἀλλὰ φοβηθεῖσα τελευταῖον,
μήπως μάθωσι περὶ αὐτῆ, τὸ ἔβαλε
μεσα εἰς ἕνα κοφίνι πλεγμένον ἀπὸ
βῆρλα, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐπίσσωσε καλά,
τὸ ἀπόθεσε παρὰ τῷ Νείλῳ ποτα-
μῷ εἰς τὰ καλάμια. Ἀλλ' ἐκεῖ βέ-
βαια ἡ ζωὴ τῆς δὲν ἤθελεν εἶδαι ἀσφα-
λῆς, ἀν' ἡ Θεῖα Πρόνοια δὲν ἐφρόντι-
ζε περὶ τῆς σωτηρίας τῆς. Ἡ θυγά-
τηρ τῆ βασιλέως ἐλθεῖσα εἰς τὸν πο-
ταμὸν διὰ νὰ λαοθῆ, εἶδε τὸ κοφίνι,
ἐπρόσαξε νὰ τὸ πάρωσι, καὶ εἰρεν εἰς αὐ-
τὸ τὸ παιδίον ὅπως ἔκλαιε. Κινηθεῖσα
ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν, ἀπεφάσισεν αὐ-
τῇ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τῆς τῆς ἀδελφῆς

Τοιοτοτρόπως ὁ Μωϋσῆς μετεκομίσθη εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν, ἔπειτα ἀνεθράφη εἰς αὐτὴν μετὰ πάσης ἐπιμελείας. Συνέβη δὲ εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐκεῖνο, ὅπως συμβαίνει συχνὰ εἰς τὰ ὄρφανὰ παῖδα, διὰ τῶν ὁποίων τὴν κυβερνήσιν ἔπειτα ἀνατροφὴν διεγείρει ὁ Θεὸς συμπάθειαν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων. Ὁ Μωϋσῆς ἦτον εἰς τὴν αὐλὴν τῶ βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων τεσσαράκοντα ἔτη, ἄλλα δὲ τεσσαράκοντα διέτριψεν εἰς τὴν Ἀραβίαν, ὅπου ἀφίνωντας αὐτὸς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν, ἀνεχώρησε διωκόμενος διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ὁμογενῶν τῶν.

§. 15.

Καθὼς ἐν τῷ ἀναμεταξὺ οἱ Ἰσραηλιτῆς καὶ ἐν ἑαυτῇ ἡμέραν σκληρότερον ἐδιώκοντο ἔπειτα κατεδλίβοντο, ἔπειτα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπερβολικὴν κακωσιν δὲν εἶχαν ἀερίαν ὁποιανὴν ἐλπίδα νὰ ἐλευθερωθῶσι, διώρισεν ἡ Πρόνοια νὰ ἦναι ὁ Μωϋσῆς μεσίτης ἔπειτα ἐλευθερωτῆς τῶ Ἰσραηλιτικῶ λαῶ. Ὁ Μωϋσῆς λοιπὸν συμφώνως μετὰ τὸν ἀδελφόν τῶν Ἀαρῶν ἐπαραινῶσαν τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων μετὰ διάφορα θαύματα, διὰ νὰ ἀπολύσῃ τὰς Ἰσραηλίτας ἀπὸ τὸν τόπον τῶν, τὸ ὁποῖον ἂν ἔπειτα κατ' ἀρχαίς

ὁ βασιλεὺς δὲν τὸ ἐψιφῆσε, τελει-
 ταιον ὅμως ἀναγκασθεὶς ἀπὸ τὰ πολλὰ
 δαύματα ἀπέλυσε τὴν Ἰσραηλίταις ἀ-
 πό τὴν Αἴγυπτον. Τοιούτῳ τρόπῳ ἀ-
 πόλαυσεν ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς τὴν ἐ-
 λευθερίαν τῆς Θεῆς λατρείας, τῆς ἐπι-
 τελέσεως τῆς θρησκείας κατὰ τὸν νό-
 μον τῆ, ὅσις ἔζησεν εἰς τὴν Αἴγυ-
 πτον διακόσια ἔτη, καὶ ἐπληθύνθη ἕως
 δύο μυλλιονίων (2000000).

Τ Μ Η Μ Α Γ.

Ἀπὸ τῆς ἐξόδου τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ τῆς Αἴ-
 γυπτος ἕως τῆ Σαῦλ πρώτης βασιλείας τῆ
 Ἰσραὴλ 550 ἔτη.

§. I.

Ἐξόδου τῶν Ἰσραηλι-
 τῶν ἐκ τῆς
 Αἴγυπτος καὶ
 διάταξις τῆ
 Πάσχα. Ἐξ.
 Κεφ. ιβ.
 ἔτι Κο-
 σμογ. 3839.

Ὁ Ἰσραηλίται πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως
 τῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐχρεώσθησαν
 νὰ ἐορτάσωσι τὴν ὑπερινήν ἑσπέραν εἰς
 πᾶσαν συγγενεῖαν μετ' ἑναυ ξεχωριστὸν
 δεῖπνον προητοιμασμένον ἀπὸ ἑνα ἀρ-
 γίου, ὅπῃ προεικόνιζε τὴν λύτρωσίν μας
 διὰ τῆς θυσίας τῆ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ
 αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐορτάζαν οἱ Ἰσραη-
 λῖται ταύτην τὴν ἑσπέραν πρὸς τὴν
 τὸν καιρὸν κάθε χρόνον, διὰ νὰ φυ-

λάττωσι πάντοτε εἰς ἀκμάζουσαν ἔνε-
 αράν μνήμην τὴν ἐλευθέρωσίντων ἀπὸ
 τὴν Αἴγυπτον, τὸ ὁποῖον παρά τοις Ἰβ-
 ραίοις ὀνομάζεται Πάσχα, τὸ δὲ ἄρνιον
 Ἀμνός τὸ Πάσχα. Διάταξις πολλὰ
 ὠφέλιμη ἔτι δίκαια, διὰ τὰ μὴν ἀληθμο-
 νῶνται ἐκεῖναι αἱ ἡμέραι, εἰς τὰς ὁποίας
 ὁ Θεὸς ἔδειξεν εἰς τὸν λαὸν κάποιας
 ξεχωριστῆς ἐπεργασίας, βοήθειαν ἢ ἐ-
 λευθέρωσιν. Τάτο τὸ παράδειγμα ἀ-
 κολῶσασι ἔτι τώρα πολλοὶ ἐνάρετοι ἔ-
 θεοσεβεῖς ἄνθρωποι, πανηγυρίζοντες
 μετὰ πᾶσαν εὐλάβειαν ἐκεῖνας τὰς ἡμέ-
 ρας, καθ' ἃς ἐχάρισεν ὁ Θεὸς εἰς αὐ-
 τὰς, ἢ εἰς τὰς γονεῖς τῶν ἢ συγγε-
 νεῖς μετὰ μίαν βαρεῖαν ἀδενεῖαν πᾶ-
 λιν τὴν ὑγείαν, ἢ τὸς ἐλευθέρωσεν ἀ-
 πὸ ὁποιανδήποτε μεγάλῃν συμφορᾶν
 ἢ κίνδυνον, ἢ ἔξαπέσειλε κανένα
 καλὸν πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν.

§. 2.

Ἀφ' ἧ ἐξῆλθον οἱ Ἰσραηλίται Καταδίω-
 ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἢ ὁδοιπορία τῶν ξις τῶν Ἰ-
 ἐδιοικεῖτο ἀπὸ μίαν ξεχωριστὴν Πρόνοιαν σραηλιτῶν
 τῆ Θεῶ· ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν προηγεί- ἢ καταπο-
 το ἔμπροσθεν αὐτῶν εἰς τὴν σράταν μία τισμός τῆ
 Νεφέλη ὅπῃ κατέβαινεν ἐξ ἕρανῶ ἐν Φαραῶ. Ε-
 εἶδει σὺλε, ἔτι τὴν νύκτα ἕνα παρό- ιδ. ἢ τὰ ἐ-
 μοιον Φαινόμενον ἐν σχήματι πυρὸς ἀ- ξῆς.

χῆς. Τὴν κοινὴν λατρείαν τῷ Θεῷ
 τὴν ἐπιτελεῖσαν οἱ Λευῖται καὶ οἱ Γερεῖς.
 Λευῖται ὠνομάζοντο οἱ πρῶτοι διὰ τῆ-
 το, ἐπειδὴ ἐκατάγοντο ἀπὸ ἑνὸς υἱοῦ
 τῷ Γακὼβ καλούμενον Λευί· οἱ δὲ Γε-
 ρεῖς ἦσαν ὅλοι υἱοὶ καὶ ἀπόγονοι τῶν Ἀα-
 ρῶν, καὶ ἐσέκοντο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐ-
 νὸς Ἀρχιερέως.

§. 4.

Τεσσαρα-
 κονταετῆς
 ὁδοιπορία
 τῶν Ἰσραη-
 λιτῶν ἐν τῇ
 Ἀραβίᾳ.

Οἱ Ἰσραηλιταὶ ἔκαμαν εἰς τὴν ἐρά-
 ταν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ τεσσαράκοντα ἔτη,
 πρὸ τῆς φθάσωσιν εἰς τὴν γῆν Χανκαὴν,
 ὅπου ἤμπορῆσαν νὰ ἔλθωσι κατ' ἀλή-
 θειαν πολὺ ὀφλιγωρότερον. Ἀλλ' ἡ
 σκλαβία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνασένα-
 ζαν αὐτοὶ σωσὰ διακόσια δεκαπέντε ἔ-
 τη ὑπο τῶν ζυγῶν τῶν Αἰγυπτίων βα-
 σιλέων μετέβαλε τὸ τὸν τὰ ἦδη αὐτῶν,
 ὅπου ἄρχισαν νὰ ἦναι δειλοὶ, μικροψυ-
 χοὶ καὶ δύσπιστοι· καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰ-
 τίαν κάμνοντες αὐτοὶ συχνὰ ταραχὰς
 εἰς τὸν δρόμον των, δὲν εἶχαν ἕτε ὑ-
 πακοὴν πρὸς τὰς ἀρχηγὰς των, ἕτε τὴν
 πρέπεσαν πεποιθήσιν εἰς τὸν Θεόν. Ὁ
 Θεὸς δὲ ἤθελε νὰ τὴς δείξῃ ἐν τέτρω δο-
 κιμῆς τῆς παντοδυναμίας καὶ τῆς ἀγαθό-
 τητός τε, τὸ ὁποῖον καὶ πραγματικῶς
 ἐξοδ. Κεφ. 15.
 τὸ ἔκαμαν· ἐπειδὴ τὴς ἐίδε τροφὴν ἀ-
 μέσως ἐξαποσέλλωντας εἰς αὐτὰς κάθε

πρωῖ Μάννα, ὅπῃ ἔπιπτεν ἐξ ἑρανό. Πρὸς τέτοις ἐπροπορεύετο αὐτῶν ὁμοίως ἀκαταπαύσως ἢ ἐν νεφέλῃ, ἢ ἐν σύλῳ πυρός. Εἰς τὸ διάστημα τῶν τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἀπέθαναν ὅλοι οἱ γέροντες ἐν τῇ Ἐρήμῳ, ἔμειναν δὲ ζωντανοὶ ἀπὸ ὅλης ἐκείνης ὅπῃ εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον μόνον δύο ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι μετὰ τῶν τέκνων τῶν ἄλλων, ὅπῃ ἐσύζησαν πλεον μίαν νέαν φυλὴν τῆ Ἰσραήλ, ἐμβῆκαν εἰς τὴν γῆν Χαναάν.

§. 5.

Ὁ Μωϋσῆς χρηματίσας τεσσαρά-
 κοντα ἔτη διοικητὴς τῆς Ἐκκλησίας τῆ
 Θεῶ, ὑπέφερεν εἰς τὸτο τῆ καιρῶ τὸ
 διάστημα διαφορῆς ἐναντιότητος, καὶ ἐτε-
 λείωσε τὴν ζωὴν τῆ μὴ φθάνωντας εἰς
 τὴν γῆν Χαναάν. Ὁ τόπος τῆς ταφῆς
 τῆ Μωϋσέως ἔμεινεν ἄγνωστος καὶ ἀπό-
 κρυφος δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, καθὼς νο-
 μιζοῦσιν, ὅπῃ νὰ μὴ φέρῃ ἐκεῖνος τὸν
 λαὸν εἰς σκάνδαλον νὰ θεοποιήσῃ τὸν
 ἀποθανόντα.

Θάνατος τῆ
 Μωϋσέως.
 Δευτερ.
 Κεφ. λδ'. ε-
 τει Κοσμογ.
 3179.

§. 6.

Ἐκεῖνα ὅπῃ διηγῆθημεν ἡμεῖς ἐ-
 δῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆ Κόσμου, τὰ ε-

περίγραφεν ὁ Μωϋσῆς εἰς πέντε Βιβλία εἰς τὴν ἀκόλουθον τάξιν.

A. Τὸ πρῶτον Βιβλίον ὀνομάζεται Γένεσις, ἐπειδὴ περιγράφει τὴν γένεσιν τοῦ Κόσμου καὶ περιέχει ἐν ἑαυτῷ*

1. τί ἐγένετο ἕως τοῦ Κατακλυσμοῦ. Κεφ. α'. — ε'.
2. τί δὲ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Κατακλυσμοῦ. Κεφ. ζ'. — δ'. καὶ
3. τί δὲ μετὰ τὸν Κατακλυσμόν. Κεφ. ι. — ν.

B. Τὸ δεύτερον Βιβλίον ὀνομάζεται Ἐξόδος, ἐπειδὴ διηγεῖται εἰς ἐκείνην*

1. τί συνέβη πρὸ τῆς ἐξόδου τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Κεφ. α'. — ια'.
2. τί δὲ ἐν τῷ καιρῷ αὐτῆς. Κεφ. ιβ'. — ιγ'. καὶ
3. τί δὲ μετ' αὐτήν. Κεφ. ιδ'. — μ'.

Γ. Τὸ τρίτον Βιβλίον ὀνομάζεται Λευϊτικὸν ἀπὸ τῆς Λευίτας καὶ Ἰερεῖς καὶ διαλαμβάνει*

1. περὶ τῶν Θυσιῶν. Κεφ. α'. — ζ'.

2. περὶ τῶν Γερέων. Κεφ. γ'.
— ιε'. ζ.
3. περὶ τῶν ἑορτῶν τῶν Γεδάιων.
Κεφ. ις'. — κγ'.

Δ. Τὸ τέταρτον ὀνομάζεται Βίβλος τῶν Ἀριθμῶν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡῶν Ἰσραὴλ ἔξ διηγεῖται·

1. περὶ τῶν ἰδιοτήτων τῶν Λευι-
τῶν. Κεφ. α'. — ι'.
2. περὶ τῆς ὁδοιπορίας τῶν Ἰ-
σραηλιτῶν ἕως τῶν ἑσθίων
τῆς γῆς τῆς Ἐπαγγελίας.
Κεφ. ια'. — ιδ'. ζ.
3. περὶ τῶν σύμβεβηκότων, ὅπῃ
ἠκολούθησαν εἰς τὸ τεσσαρα-
κοχθὸν ἔξ ὑπερινὸν ἔτος τῆς
ὁδοιπορίας τῶν. Κεφ. κ'. — λε'.

Ε'. Τὸ πέμπτον ὀνομάζεται Δευτε-
ρονόμιον, διατὶ ἐπαναλαμβάνει
τὸν δοθέντα νόμον ἔξ περιέχει·

1. τὴν ἐπανάληψιν τῶν εὐεργε-
σιῶν τῆ Θεοῦ διὰ παρακίνη-
σιν τῆ λαοῦ εἰς τὴν εὐχαρι-
σίαν. Κεφ. α'. — δ'.
2. τὴν ἐπανάληψιν τῆ Θεοῦ
νόμου διὰ προτροπὴν τῶν ἀν-

Ἰσραήτων εἰς τὴν ὑπακοήν.
Κεφ. ε'. — κς'.

3. τὴν βεβαίωσιν τῆ νόμου.
Κεφ. κς'. — λ'. κ'

4. τὰ ὑπεριὰ συμβεβηκότα τῶ
Μωϋσέως. Κεφ. λα' — λδ'.

Ταῦτα τὰ Βιβλία, κ' προσέτι ἡ
Βίβλος τῆ Γ'ωβ, εἶναι ἀρχαιότατα. Οἱ
Γεδαῖοι, οἱ ὅποιοι τὰ ὀνόμαζαν μετρί-
αν λέξιν Διαδήκην, τὰ εἶχαν εἰς με-
γάλην τιμὴν, κ' ἡ τῆς Νέας Διαδήκης
ἡμετέρα Ἐκκλησία τὰ ἐδέχθη ὁμοίως,
ἔχι μόνον διὰ τὰ πράγματα ὅπ' πε-
ριέχουσι κ' διὰ τὴν ἀρχαιότητά των,
ἀλλὰ κ' διατὶ ὁ Χριστὸς κ' οἱ Ἀπόστο-
λοι συχνὰ φέρουσιν εἰς μαρτυρίαν τῶν-
τα τὰ Βιβλία.

§. 7.

Ἐρχομὸς
τῶν Ἰσραη-
λιτῶν εἰς
τὴν Γῆν Χα-
ναάν κ' διαί-
ρεσις αὐτῆς
ἀναμεταξὺ
αὐτῶν.

Διεδέχθη τὸν Μωϋσῆν ὁ Γ'ωβ
τῆ Ναυῆ. Οὗτος ἐξήγαγε τὰς Ἰσραη-
λίτας ἀπὸ τὴν Ἐρημον τῆς Ἀραβίας
εἰς τὴν γῆν Χαναάν, ἐκυρίευσεν αὐτὴν
εἰς ὀλίγον καιρὸν, κ' τὴν διαίρεσεν εἰς
τὰς ἐννέα φυλάς κ' εἰς τὸ ἡμισυ τῆς
φυλῆς τῶν ἱσραήλ. ἤγουν εἰς
τὰς φυλάς τῆ Γεδα, τῆ Συμεῶν, τῆ

Βενιαμίν, τῆ Δάν, τῆ Ἐφραΐμ, τῆ Ζαβουλών, τῆ Γασσάχαρ, τῆ Ἀσσήρ, τῆ Νεφθαλεΐμ· καὶ εἰς τὸ ἡμισυ τῆς φυλῆς τῆ Μανασσῆ· ἐπειδὴ καὶ ὁ Ρεββὴν, ὁ Γάδ καὶ τὸ ἡμισυ τῆς φυλῆς τῆ Μανασσῆ ἔλαβαν τὸ μερίδιόν των πέραν τῆ Ἰορδάνου ἀκόμῃ προτιότερα. Οἱ Λευΐται καὶ οἱ Ἱερεῖς ἦσαν διεσπαρμένοι εἰς ἐκείνην τὴν γῆν. Ὁ Ἰησοῦς τῆ Ναυῆ ἀπέθανε μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἐτῶν ὑπερον ἀπὸ τὸν ἐρχομὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὴν γῆν Χαναάν. Ἡ Βίβλος Ἰησοῦ τῆ Ναυῆ περιγράφει

1. τὴν ἄλωσιν τῆς γῆς τῆς Ἐπαγγελίας. Βεφ. α' — β'. καὶ
2. τὴν διαίρεσιν αὐτῆς. Κεφ. ιγ' — κδ'.

§. ρ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Ἰησοῦ τῆ Κριταὶ τῆ Ναυῆ εὐθύς ἔπεσεν ἡ τῆ Θεῷ Ἐκκλησία. Οἱ Ἰσραηλιταὶ ἔπαυσαν νὰ ἀκολοθεῶσι τὴν συμβουλὴν τῆ, καὶ ἀλλομονεῖντες τὰς ἰσχυράς τῆ παραγγελίας ἔπιπταν συχνά εἰς τὴν εἰδολολατρείαν καὶ εἰς τὰς κακίας τῶν Χανααίων, καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἐξασθενήσαντες ἐν τῇ ἐλπίδι εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἄρχισαν πλέον νὰ ἀδυνατήσωσιν εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ σα-

φερότητα, διὰ τῶν ὁποίων αὐτοὶ ἔως
 ἐκείνων τῶν καιρῶν ἦσαν φοβεροὶ εἰς τὰς
 ἐχθρὰς των. Οἱ Μωαβῖται, οἱ Χανα-
 ναῖοι, οἱ Μαδιανῖται, οἱ Αἰμμωνῖται,
 καὶ μάλιστα οἱ Παλαιστῖνοι βλέποντες τὴν
 τοιαύτην ἀδυναμίαν των κατὰ μέρος ἐπι-
 πτον κατεπάνω αὐτῶν. Ἡ ἄκρα ὁμως
 ἀθλιότης, εἰς τὴν ὁποίαν συχνάκις ἐ-
 καταπτώσαν οἱ Ἰσραηλῖται ἀπὸ τὰς κα-
 ταδρομὰς τῶν τῶν ἐδνῶν, τὰς ἐπέσρε-
 φε πάλιν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς μετα-
 νοίας. Ἐπειτα δὲ τὰς ἐλευθέρωνεν ὁ Θε-
 ος ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ἀλλοφύλων δια-
 μέσθαι γενναίων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ
 ταῦτα εἶχαν καὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἐξουσίαν
 εἰς τὸν λαόν, καὶ ὠνομάζοντο Κριταί.
 Τί δὲ συνέβη μετὰ ταῦτα εἰς τὰς καιρὰς
 τῶν Κριτῶν, εὐρίσκεται εἰς τὴν Βίβλον
 τῶν Κριτῶν, ἣτις περιέχει·

1. τὸν βίον τῶν Κριτῶν τῆ Ἰσρα-
 ῆλ. Κεφ. α'. — ις. καὶ
2. τὴν δυσσέβειαν τῶν Ἰσραηλι-
 τῶν. Κεφ. ις. — κα'.

Εἰς τὸν καιρὸν τῶν τῶν Κριτῶν
 ἐξῆσεν ἡ πτωχὴ, ἀλλ' ἐνάρετος χήρα
 Ρ' ἐδ, τὴν ὁποίαν εὐλόγησεν ὁ Θεὸς
 μετὰ τὸν γάμον τῆ Βόοζ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου
 συνοικέσιον προῆλθε καὶ ὁ βασιλεὺς Δα-
 βίδ, Ἡ Βίβλος Ρ' ἐδ περιγράφει τὸν

ρίον τῆς Ρ' ἐς, Κεφ. α'. — δ. σίχ 12.
 κ' τὸ γένος τῆ Δαβίδ. Κεφ. δ. σίχ.
 ιη'. — κβ'.

§. 9.

Μεταξὺ τῶν Κριτῶν εἶναι γνωστὸς Ἡλίου τῆς
 διὰ τὴν ἀμελείαν τε περὶ τῆς ἀνατρο- τῆ Ἰσραήλ.
 φῆς τῶν τέκνων τε ὁ Ἡλίου, ὅσις ἦτον Α'. Βασίλ.
 ὁμῶς κ' Ἀρχιερεὺς. Οἱ υἱοὶ τε δὲν ἐφο- β. γ. δ. ε-
 βᾶντο κ' εἰς τὸν καιρὸν τῆς Θείας λατρείας τει Κοσμογ.
 νὰ περιπαίξωσι τὸν νόμον τῆ Θεᾶ, κ' 4356.
 νὰ κάμνωσι πᾶσαν ἀταξίαν πρὸς σκάν-
 δαλον κ' διαστροφὴν τῶν ἄλλων. Ὁ Ἡλίου
 δὲν ἐπαίδευε τὰ τέκνα τε, ἕτε ἐφρόν-
 τιζε διὰ τὴν διόρθωσίν των. Ὁλοὶ αὐ-
 τοὶ ἔλαβαν ὁμοίον θάνατον, ἐπειδὴ ὁ-
 λοὶ ἐφονεύθησαν εἰς μίαν μάχην με-
 τῆς Παλαιστίνης. Οἱ δὲ Ἡλίου ὁ πατὴρ
 αὐτῶν ἀκάνωνας τὴν λυπηρὰν εἰδήσιν
 περὶ τῶν υἱῶν τε, κ' περὶ τῆς ἀλώσεως
 τῆς Θείας Κιβωτῆ, ἔπεσεν ὑπὸ τῆ φό-
 βῃ ἀπὸ τὸ θρονίον ὀπίσω, ἐσύνηριψε
 τὸν νῶτόν τε κ' ἀπέθανε. Τοῖσδετοι ἀ-
 μελεῖς γονεῖς, οἵτινες δὲν παιδεύουσι τὰς
 ἰδιογνωμίας κ' ἀταξίας τῶν τέκνων των,
 κάμνωσιν ἑαυτὰς κ' τὰ τέκνα των δυ-
 συχεῖς.

Σαμβήλ
ἑσχατος
προφήτης
τῆ Ἰσραήλ.
ἴται Κο-
σμογ. 4377.

Οἱ Σαμβήλ ἀπὸ τὸ γένος τῶν
Λευιτῶν ἦτον προφήτης καὶ ἑσχατος
κριτὴς τῆ Ἰσραηλιτικῆ λαῶ. Αὐτὸς
ἐξῆσεν εἰς τὸν οἶκον τῆ Ἡλὶ ὑπὸ τὴν
ἐπιβασίαν τῆ. Ἐκεῖ ἐδίδατο αὐτὸς
πολλὰ ὀυλίγωρα καὶ διασραφῆ ἀπὸ τῆς
παρανόμου ἕως τῆ Ἡλὶ, ἀλλ' ἡ εὐσε-
βείας τῆ μήτηρ ἄρχισε καὶ τὸν διδάσκει
ἀκόμη εἰς τὴν νεότητα τῆ ἡλικίαν τὰς ἐν-
τολάς τῆ Θεῶ, καὶ καὶ τὸν ὀδηγῆ εἰς κά-
θε καλόν. Αὐτὴ ἡ καλλιέργεια καὶ τόσον
εὐκαιρὸς ἀνατροφή ἐρριζώθη τόσον εἰς
τὴν καρδίαν τῆ, ὅπως αὐτὸς μεταξὺ τῆ-
σαν τῶν κακοηθῶν ἡῶν τῆ Ἡλὶ, προ-
κόπτωντας εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ χρησθή-
σειαν ἐφάνη ἀρετῆς Θεῶ καὶ ἀνδρώποισι.
Αὐτὸς ἐξερρίζωσεν εἰς τὸν Ἰσραηλιτι-
κὸν λαὸν τὴν εἰδωλολατρείαν, ἀνανέω-
σε τὴν ἀληθῆ λατρείαν τῆ Θεῶ, καὶ ἐ-
σύσθησε Σχολεῖα διὰ τὴν μάθησιν τῆ
Θεῶ νόμου. Οἱ Ἰσραηλίται μὴ ὄντες
εὐχαριστημένοι εἰς τὴν κακὴν πολιτείαν
τῶν ἡῶν τῆ Σαμβήλ, ἐζήτησαν ἀπ' αὐ-
τὸν καὶ τὰς κατασῆση βασιλέα, ὅπως
καὶ τὰς διοικῆ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν
πληθισιγῶρων ἔθνῶν. Ἐδεν ἐπρόσα-
ξεν ὁ Θεὸς τὸν Σαμβήλ καὶ χρῆσῃ τὸν
Σαδὲλ εἰς βασιλέα.

Τ Μ Η Μ Α Δ.

Ἀπό Σαὺλ τῆ πρώτης βασιλείας τῆ Ἰσραήλ
ἕως τῆς αἰχμαλωσίας Βαβυλώνης 513 ἐτη.

§. 1.

Ὁ Σαὺλ, ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆ Ἰσραήλ, ἦτον εἰς τὴν νεότητά τε Βασ. τῆ Σαὺλ. ἔτει 4389. Α'. Βασιλ. Κοσμογ. τὸς καὶ πρῶτος. Ἐπροξένησε δὲ εἰς τὴν Κερ. 5. καὶ λα καλὰ εἰς τὴν τῆ Θεᾶ Ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ τὴν ἐκαδάρισεν ἀπὸ τῶν μάγας καὶ μάντις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ δεσידάιμοι ἀνδρῶποι περισσώτερον ἤλπίζαν, παρα εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν. Οὐ μὴν δὲν ἀρκῶσε τῆτο, ὅτῃ ἦτον ὁ Σαὺλ εἰς τὴν νεότητά τε καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς διοικήσεως τε ἀγαθὸς καὶ φρόνιμος, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ διάγῃ καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς τε ἐναρέτως καὶ θεοσεβῶς. Ἄλλῃ τῆτο δὲν τὸ ἔκαμεν αὐτὸς, ἐπειδὴ καὶ ἐγενεν ἰδιογνώμων, ἀπειθὴς εἰς τὸν Θεόν, δύσπιστος, καὶ τελευταῖον τόσον δεσιδάιμων, ὅτῃ ὑπῆγαιεν εἰς μίαν ἐγγαστρίμυτον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤλπιζε μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ἐμπειρίας τῆς εἰς τὴν μαγίαν νὰ μάχη, τί τέλος θέλει λάβει ἡ μάχη, ὅτῃ ἐμελετᾶσε νὰ συγκροτήσῃ με τὰς Φιλιζαῖαις. Α'. Βασιλ. Κερ. καὶ.

Πραότης
τῆ Δαβίδ.
ἵκει Κο-
σμοσ 429.
Β'. Βασιλ.
Κεφ. ε' 5.
ζ. 4.

Ὁ Δαβίδ, ὁ δεύτερος βασιλεὺς τῆ Ἰσραὴλ, ἦτον μεγαλόψυχος, καὶ φάρραλέος, ὁμῶ δὲ συγκαταβατικός, ἐλεήμων πρὸς τὰς πτωχοὺς καὶ πένητας, καὶ ἀγαθὸς εἰς τὴν βασιλικὴν τε μεγαλειότητα. Αὐτὸς ἐκυρίωσεν εἰς τὰς Ἰεβουσαίαις τὸ ὄρος Σιών, ὅπῃ μετὰ ταῦτα ἐγένετο τόπος τῆς τηρήσεως τῆς Κιβωτῆ τῆ Θεῶ, πρώτῃ Ἀγιασθηρῆ τῆ Ἰσραηλιτικῆ λαῶ. Ἦφερε τὴν Θεϊαν λατρείαν εἰς καλιτέραν τάξιν, ἐσπάρδαζε παντοίῳ τρόπῳ νὰ ᾖναι χρήσιμος τῇ τῆ Θεῶ Ἐκκλησίᾳ, καὶ νὰ δείχνῃ ἑαυτὸν κατέρα εἰς τὰς ὑπὸ κῶκε τῆ. Ἀπόδειξι τὰτα εἶναι οἱ Ψαλμοὶ τῆ, εἰς τὰς ἑποίαις εὐρίσκεται.

1. μεγάλη καὶ σαφὴς ἔννοια περὶ Θεῶ, καὶ πολλάι ἐπωφελέσταται νηδεσίαι, ὅπῃ δίδει αὐτὸς εἰς τὰς ὑπὸ κῶκε τῆ, περιγράφωντας αὐτοῖς τὴν ὠραιότητα τῆς ἀρετῆς, καὶ τὴν ἀσχιμότητα τῆς κακίας.
2. Ἰσχυρὰ πεποίθησις εἰς τὸν Θεόν, καὶ τελεία παρηγορία εἰς τὰς δυσυχίας.
3. ἀξιωματὸς τύπος τῆς εὐλαβῆ προσευχῆς.

4. εὐχαριστία διὰ τὴν ἑξαποσαλ-
θείσαν αὐτῷ ὑπὸ τῆ Θεᾶ βοή-
θειαν καὶ ἔλεος.
5. Πρόρρησις περὶ τῆ Λυτρωτῆ
τῆ Κόσμου.

Διὰ τὰς κατανοητικὰς διδασκα-
λίας, ὅπῃ περιέχασιν, οἱ Ψαλμοὶ τῆ
Δαβὶδ, ἐδέσπισεν ἡ τῆ Χριστῆ Ἐκκλη-
σία νὰ ἀναγινώσκωνται μερικοὶ ἀπ' αὐ-
τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὴν Θεῖαν
λατρείαν.

§. 3.

Ὁ Δαβὶδ ὁμως δὲν ἦτον ἀμεμπτος. Ἀδυναμία
Ἡ ὑπερβολικὴ τε ἀγάπη πρὸς τὸν ἴον τῆ Δαβὶδ
τῆ Ἀβεσσαλώμ ἐστὶν αἰτία, ὅπῃ ἐ- καὶ μετανοή-
γινεν ὁ Ἀβεσσαλώμ δύστροπος, ἐπρο- σις αὐτῆ.
ξένησε τῆ πατρός τε πολλὰς θλίψεις, Γ. Βασιλ.
καὶ τελευταίον ἔγινε μόνος αἰτίος τῆς ἀ- Καρ. ιγ'. καὶ
πωλείας τῆ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος Δαβὶδ ἐκ- τὰ ἐξῆς Β'.
δοθεὶς εἰς τὴν ἀργίαν καὶ ματαιότητα ἐ- Βασιλ.
σχκανδαλίῳ καὶ ἤμαρτεν ἐνώπιον τῆ Θεᾶ. Κεφ. ια'. καὶ
Ἀλλὰ μ' ὅλον τῆτο εἰς μερικὰς ἀπό τὰ ἐξῆς Β'.
τῆς Ψαλμῶν τῆ εὐρίσκονται ἀψευδεῖς Βασιλ.
ἀποδείξεις τῆς εἰλικρινῆς τε μετανοίας, Κεφ. ια'. καὶ
ὅπῃ αὐτὸς μὲ κατάνυξιν ἑξομολογεῖ- Κεφ. ια'. καὶ
ται τὰς ἀμαρτίας τε ἐνώπιον τῆ Θεᾶ, Βασιλ.
καὶ μὲ συντετριμμένην καρδίαν ζητεῖ τὴν Κεφ. ια'. καὶ
ἀφεσὶν αὐτῶν.

Σολομών ἢ
 Συγγράμ-
 ματα αὐτῶ.
 ἔπει Κο-
 σμογ. 4469.
 Γ. Βασιλ.
 Κεφ' α'. β'.
 ἔπει Κο-
 σμογ. 4377.
 Γ. Βασιλ.
 Κεφ. ε' ς'.
 Βασιλ.
 Κεφ. ια'.

Ο' Δαβὶδ ἀνόμασε διάδοχον τῆς
 βασιλείας τῆ τὸν υἱὸν τῆ Σολομῶντα,
 διατί ἦτον πολλα συνετός. Κατ' ἀρ-
 χῆς ἠκολάθει ὁ Σολομών τὰς ἑξαι-
 ρέτους συμβαλάς τῶ Πατρός τῆ, ὅτῃ τῶ
 ἔδωκεν αὐτός εἰς τὴν κληνὴν τῶ θανάτου
 τῆ. Αὐτός ἀκοδόμησεν εἰς τὴν Γερου-
 σαλήμ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνον ναὸν
 σχεδὸν χίλια ἔτη πρὸ τῆς τῶ Χριστοῦ
 γεννήσεως, καὶ κωδωκεν τὸν τύπον τῆς
 Θείας λατρείας. Ἡ σοφία τῆ καὶ ἡ
 εὐημερία τὸν ἐδόξασαν εἰς τὸν Κόσμον.
 Ἀλλ' εἰς τὸ γῆρας τῆ ἔπεσεν εἰς ἀδυ-
 ναμίας καὶ ἐλαττώματα· ἐπειδὴ καὶ δια-
 φέρεις ἀπὸ τῆς ἀλλοφύλης τῆ γυ-
 ναίκας ἐκλινεν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν.
 Εἰς τὴν ζωὴν τῆ ἔγραψεν ὁ Σολομών
 τρία Βιβλία, τὰ ἀποία εἶναι ἡ βίβλος
 τῶν Παροιμιῶν, ὁ Ἐκκλησιαστής καὶ τὸ
 Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων.

Α'. Εἰς τὰς Παροιμίας ὁμιλεῖ αὐτός·

1. περὶ τῶ Χριστοῦ, ἀρχῆς καὶ πηγῆς
 τῆς σοφίας. Κεφ. α'. — δ'.

2. περὶ χρησίμων παραγγελ-
 μάτων τῆς ζωῆς. Κεφ. ι'. —
 κδ'.

3. προτίθησι διαφορὰς ἠδικίας
 Παροιμίας. Κεφ. κε'. — λα'.

Β'. Εἰς τὸν Ε' κλησιαστικὴν ἐξετάζει
αὐτός·

1. περὶ ματαιότητος τῆ Κόσμου.
Κεφ'. α'. — β'.
2. περὶ τῆ ἄκρῃ ἄγαθῆ. Κεφ'. γ'.
3. περὶ τῶν μέσων πρὸς ἀπόκτη-
σιν τῆ ἄκρῃ ἄγαθῆ. Κεφ'.
δ'. — ιβ'.

Γ'. Εἰς τὴν Βίβλον τῆ Α' σματος τῶν
Α' σμάτων περιέχεται·

1. ἡ ἐπιθυμία τῶν πιζῶν περὶ
τῆ Γ' ἡσῆ Χρισῆ. Κεφ'. α'.
2. ἡ ἀπόλαυσις τῆς ἐπιθυμίας
εἰς τὴν παρυσίαν τῆ Χρισῆ.
Κεφ'. β'.
3. ἡ ὁμιλία τῶν πιζῶν μετὰ τῆ
Χρισῆ. Κεφ'. γ'. — η'.

Ἀποδόσει δὲ εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Βί-
βλον τῆς Σοφίας, ἡ ὁποία σύγκειται ἀ-
πὸ δέκα ἐννέα Κεφάλαια, καὶ περιέχει
ἐξαιρετικὴν διδασκαλίαν καὶ διήγησιν τῶν
ὅσα ἐπραξεν ὁ Θεὸς χάριν τῶν Ἰσραη-
λιτῶν.

§. 5.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Σολομῶν- Διαιρέσεις
πρὸς ἐξέπεσαν δέκα κεφαλαιώδεις φυ- τῶν δώδε-

κα φυλῶν τῶν λαῖ ἀπὸ τὸν Ρ' οβοάμ τὸν ἰὸν τῆ Σο-
 Γ' οραήλ εἰς λομῶντος, κα' ἔκλεξαν ἑαυταῖς βασιλεία
 τὴν βασιλείαν τῆν Γ' ἴδα. τὸν Γ' οροβοάμ· δύο δὲ φυλαὶ ὅπῃ ἔμει-
 ἴται Κο- ναν τῆ Γ' ἴδα κα' τῆ Βενιαμίν, ἐσάδησαν
 σμογ. 4509. πιζαὶ εἰς αὐτόν, κα' αὐτὴ ἡ μικρὰ βασι-
 Γ' Βασιλ. λεία ἄνομάζετο ἀπὸ τῆτον τὸν καιρὸν
 Κεφ. ιγ. Βασιλεία τῆ Γ' ἴδα· ἡ δὲ ἡγεμονία νεοσυ-
 σαδεῖσα ἀπὸ τὰς δέκα φυλας Βασιλεία
 τῆ Γ' οραήλ. Αὐτὴ ἡ διαίρεσις ἐσάδη
 ὀλέθριος εἰς τὴν τῆ Θεῷ Ἐκκλησίαν,
 καθὼς αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἔτω κα' διὰ
 τὰς πολέμους, ὅπῃ προήλθαν ἀπ' αὐ-
 τήν.

§. 6.

Εἰδωλολα- Ο' Γ' οροβοάμ ἐχρημάτισε πρῶτος
 τρεῖς εἰς βασιλεὺς εἰς τὴν δεκάφυλον βασιλείαν
 τὴν Βασι- βασιλεὺς εἰς τὴν δεκάφυλον βασιλείαν
 λείαν τοῦ Γ' τῆ Γ' οραήλ. Αὐτὸς ἔχυσε δύο μό-
 οραήλ. Γ. σχας χρυσοῦς εἰς Βαιθὴλ κα' εἰς Δάν,
 Βασιλ. τὰς ὁποῖας ἐπρόσαξε νὰ προσκυνῶσιν
 Κεφ. ιβ. οἱ ὑπήκοοί τε· ἐπειδὴ κα' δὲν ἤθελε νὰ
 στιχ. κς. ὑπάγωσιν αὐτοὶ εἰς τὴν Γ' οροσαλήμ νὰ
 κτξ. προσεύχονται ἐν τῷ ναῷ εἰς τὸν ἀλη-
 θινὸν Θεόν, φοβόμενος, μήπως συ-
 χνάζοντες εἰς τὴν Γ' οροσαλήμ μετοική-
 σωσιν ἐκεῖ. Οἱ διάδοχοί τε ὀγλίγωρα
 ἔστησαν τὸν θρόνοντων εἰς τὴν Σαμά-
 ρειαν, ἐξῆσαν ὁμοίως εἰς τὴν εἰδωλο-
 λατρείαν, ἔκαμναν πᾶσαν ἀδικίαν, κα'
 δὲν ἦτον κανεὶς ἀπ' αὐτῆς εὐσεβείας. Εἰς

τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας τῆ Ἀχαάβ ἔ- Ἔτι Κε-
 φθασεν ἡ εἰδωλολατρεία εἰς τὸν ἀνώ- μογ. 4561.
 τатον βαθμὸν. Αὐτὸς δι' ἀρέσκειαν Δ'. Βασίλ.
 τῆς γυναικὸς τῆ Γεζάβελ ἔλαβεν ἀπό Κεφ. 15.
 τὰ πλησιόχωρα ἔδνη τὴν προσκύνησιν σιχ. 17.
 τῆ εἰδώλου Βάαλ, εἰς τρόπον ὅπῃ εἰς ὀ-
 λην τὴν βασιλείαν τῆ Ἰσραὴλ μόνον Γ. Βασίλ.
 ἑπτὰ χιλιάδες ἀνδρῶποι ἦσαν, οἱ ὅποιοι Κεφ. 18.
 δὲν ἐδυσίαζαν τότε τῷ εἰδώλῳ.

§. 7.

Κατὰ τῶτον τὸν καιρὸν ἐξῆλθεν ὁ Προφῆτῶν
 προφήτης Ἡλίας, ὅσις ἠγωνίζετο νὰ Ἡλίας ἢ
 ἐξαλείψῃ τὴν εἰδωλολατείαν, ἢ νὰ Ἐλισσαῖος
 κερῶσῃ τὴν προσκύνησιν τῆ ἀληθινῆς ἢ ἐξολο-
 Θεᾶ. Αὐτὸς ἐπρόλεγε τῷ βασιλεῖ θευμδότης
 Ἀχαάβ τὰς ἀφέλικτας δυσυχίας διὰ βασιλείας
 τὴν τοιαύτην περιφρόνησιν τῆ ἀληθινῆς τῆ Ἰσραὴλ.
 Θεᾶ. Τὸ αὐτὸ μετ' αὐτὸν ἐβεβαίωνε
 ἢ ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος, οἱ βασιλεῖς
 ὅμως τῆ Ἰσραὴλ μὴ προσέχοντες ταῖς
 συμβουλαῖς τῶν προφητῶν ἔμειναν εἰς
 τὴν εἰδωλολατείαν των ἢ ἀσέβειαν.
 Αὐτοὶ ἐδείχθησαν ἄσπονδοὶ ἐχθροὶ Βασίλ.
 τῆς βασιλείας τῆ Ἰῆδα, ἢ ἔκαμαν συν- Κεφ. 17.
 δήκας μετὰς Αἰγυπτίους κατὰ τῶν Ἀσ- Δ'. Βασίλ.
 συρίων, τὸ ὅποιον ἢ ἐσάδη αἰτία τῆς Κεφ. 18.
 πτώσεώς των· ἐπειδὴ ἢ ὁ βασιλεὺς τῶν
 Ἀσσυρίων Σαλμανάσσαρ νικῶντας τὸν
 βασιλέα τῆ Ἰσραὴλ Ὄση, τὸν ἔλα-

Ἐπει Κο-
σμογ 4759.
Δ'. Βασιλ.
Κεφ'. ιζ.

βε με τὸ περισσότερον μέρος τῶν δέκα φυλῶν τῆ Ἰσραὴλ αἰχμαλώτων εἰς τὴν Ἀσσυρίαν. Εἰς δὲ τὴν Σαμαρείαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τῆ Ἰσραὴλ κατώκισεν Ἐθνικούς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆτον τὸν καιρὸν ἄρχισαν νὰ ὀνομάζωνται Σαμαρείται. Ἀπ' αὐτὴν τὴν σκλαβίαν δὲν ἐπέσρεψαν ποτὲ αὐταὶ αἱ δέκα φυλαὶ εἰς τὴν πατρίδα των, ἀλλὰ διεσπάρησαν εἰς διαφόρους τόπους.

§. 8.

Θεοσέβεια
τῶν Γωβι-
ῶν. Γωβίτ.
Κεφ'. α'.
κτξ.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν αἰχμαλωσίαν ἦσαν ἀκόμη μετὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἄνθρωποι εὐσεβεῖς, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ἤμπορεῖ νὰ φέρῃ τινὰς παραδείγματα τὸν Γωβίαν, τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν. Αὐτοὶ ἔμειναν πάντοτε ἐνάρετοι, ἐβοηθῶσαν τὰς ὀμοφύλων εἰς τὴν πτωχείαν, τὰς ἔδρεψαν, τὰς ἐνδυναυ, καὶ ἔδαπαν ἐκεῖνες ὅπῃ δὲν ἤθελε κανένας καὶ τὰς δάψη. Ὁ πρεσβύτερος Γωβίας ὢν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆ θανάτου ἔδωκε τῷ υἱῷ τῆ νεωτέρω Γωβίᾳ ταύτην τὴν παραίνεσιν. „Ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ σε ἔχε τὸν Θεόν ἐν τῇ καρδίᾳ σε καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ παντὶ τρόπῳ πρόσσεχε, μὴ παραβαίνειν τὰς ἐντολάς τῆ Θεοῦ μέχρι τῆς ἐλαχίστης. Μὴ γίνῃ πρὸς τὰς ἐνδεεῖς σκληροκαρδίας· εἴαν ἔχῃς πολ-

„λά, μετάδος αὐτοῖς πλοσίᾳ χειρὶ·
 „ἐὰν δὲ ὀλίγα, δίδε κ' ἀπὸ τῶν ὀλί-
 „γων, κ' μάλιζα πάντοτε ἀπὸ καρδα-
 „ρᾶς καρδίας κ' μετὰ προθυμίας. Ζή-
 „τησον πάντοτε συμβαλὴν παρὰ τῶν
 „ἀγαθῶν κ' φρονίμων ἀνθρώπων. Εὐ-
 „χαρίσει τῷ Θεῷ διὰ τὰς ἑξακοσελ-
 „λομένας σοι εὐεργεσίας κ' παρακάλει
 „αὐτὸν, ὥπως κατευδύνη τὰ ἔργα σε
 „ἅει ἐπὶ τὸ ἀγαθόν, κ' διευδύνη πά-
 „σας τὰς ὁδὸς σε κατὰ τὸ ἅγιον αὐτοῦ
 „δέλημα.“

Ὁ νεώτερος Τωβίας ἦτον ἕνα νέος
 πολλὰ χρησοῦντος. Ὁ γλίγαφα ἔδει-
 ξεν αὐτὸς τὴν ἐτοιμότητα νὰ ἀκολο-
 γήσῃ τὴν σωτηριώδη διδασκαλίαν κ' τὴν
 καλὴν συμβαλὴν τῆ πατρός τε. Ὅλα
 τὰ ἐπιχειρήματά τε τὰ ἀρχίζε με τὴν
 προσευχὴν· πρὸς τὰς εὐεργέτας τε κ'
 φίλους εἶχε σέβας κ' ἀνυπόκριτον εὐχα-
 ρισίαν· πρὸς τὰς γονεῖς τε ἔδειχεν εὖς
 αὐτὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς των τὴν ἀμε-
 τάβλητον ἡικὴν ζέσιν, εἰς δὲ τὰς συγ-
 γενεῖς κ' τὰς πλησίον κάδε ἀγαθοεργίαν.
 Διὰ τῆτο κ' οἱ υἱοὶ τῶν ἡῶν τε ἐζέσαν
 εἰς μεγάλην εὐημερίαν, ἀγαπώμενοι
 ὑπὸ τῆ Θεῶ κ' τῶν ἀνθρώπων.

Η' Εκκλη-
σία εἰς τὴν
 βασιλείαν
 τῆς Γ'δα.
ἔτει Κο-
μογ. 4509.
4595.

Εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Γ'δα ἠκο-
 λήθισαν νὰ προσκυνῶσι τὸν ἀληθινὸν
 Θεὸν εἰς τὸν ναὸν τῆς Γερουσαλήμ· τῆ-
 τε χάριν ἕνα ἐπίσημον μέρος ἀπὸ ἐκεί-
 νους, ὅπῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἰσραήλ
 ἦσαν προσκείμενοι τῇ τῆς Θεᾶς Ἐκκλη-
 σίᾳ, ἐμετόικησεν εἰς τὴν βασιλείαν τῆς
 Γ'δα. Ὁ τρίτος βασιλεὺς τῆς Γ'δα Ἀσ-
 σά, καὶ ὁ τέταρτος Γωσαφάτ ἐπιμελῶν-
 το νὰ ἀνανεώσωσι πάλιν εἰς τὴν βα-
 σιλείαν των τὴν προσκύνησιν τῆς μόνης
 ἀληθινῆς Θεᾶς. Εἰς δὲ τὸν ἀκόλουθον
 καιρὸν οἱ Γ'δαῖοι τόσον διεφθάρησαν,
ἔτει Κο-
μογ. 4774. ὅπῃ ἄρχισαν νὰ μιμῶνται τὰς ἐθνικὰς
 θυσίας τῆς Μολώχ. Ἐζεκίας ὁ δέκα-
 τος τρίτος βασιλεὺς τῆς Γ'δα ἀνὴρ εὐ-
 σεβὴς ἀνανέωσε τὴν θεάρεστον λατρείαν,
 καὶ τὸν ἀντάμειψεν ὁ Θεὸς δι' αὐτὸ μὲν
 τὴν παράδοξον ἐλευθέρωσιν τῆς Γερου-
 σαλήμ ἀπὸ τὸν τροπαιοφόρον ἄλλως
 βασιλέα τῶν Ἀσσυρίων Σενναχηρείμ.
ἔτει Κο-
μογ. 4849. Ὁ δέκατος ἕκτος βασιλεὺς τῆς Γ'δα
 Γωσίας ἔδειξεν ὁμοίως εἰς τὸν Θεὸν τὴν
 εὐλάβειάν τε, καὶ ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐν-
 τολάς τε.

Ἰάδα ἦσαν ἀγαθοὶ καὶ εὐσεβεῖς, ὁ Ἀ-σία Βαβυ-
 σά δηλαδή ὁ Γωσαφάτ, ὁ Ἐζεκίας ^{λῶνος.}
 καὶ ὁ Γωσίας· οἱ δὲ λοιποὶ δεκαεξὶ μέ-
 ρος μὲν διὰ τὴν συγγένειαν καὶ φιλίαν
 των μετὰ τὰς βασιλεῖς τῆ Ἰσραὴλ, μέ-
 ρος δὲ διὰ τὴν ἐπιμιξίαν καὶ κοινωνίαν
 μετὰ τὰ πλησιόχωρα ἔθνη ἐδανείζοντο
 τὰ ὀλέθρια τῇ ἀληθινῇ τῷ Θεῷ λα-
 τρεῖα ἣδη τε καὶ ἔθιμα· ὅθεν μετὰ τὴν
 προχώρησιν τῷ καιρῷ ἡ Ἐκκλησία ἐ-
 καταπτώσσε καθ' ἑκάστην εἰς τὸ χειρό-
 τερον. Ἐπὶ τέτοις Ναβεχοδονίσσορ ^{Ἔτει Κε.}
 ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος βλέπωντας ^{σμοφ. 4902.}
 τὴν ἀδυναμίαν των ἄρχισε νὰ ἀσμήσῃ
 κατ' αὐτῶν· τελευταῖον δὲ κατεδαφί- ^{Δ'. Βασιλ.}
 ζώντας τὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ τὸν ναόν ^{Κεφ. κδ'. κε'.}
 τῆς ἀπήγαγεν ὅλον τὸν Ἰσραὴλ λαόν
 εἰς αἰχμαλωσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ-
 μως ὑπέσπεφαι αὐτοὶ εἰς τὴν πατρίδα
 των μετὰ παρέλευσιν ἑβδομήκοντα ἑ-
 τῶν.

§. II.

Εἰς τὸν καιρὸν τῶν βασιλέων ἐ- ^{Προφῆται}
 ζῆσαν καὶ Προφῆται, τετέσι τέτοιοι ἀν- ^{ἕως τῆς αἰχ-}
 ὄδρες, οἵτινες εἶχασιν ξεχωριστὸν χάρι- ^{μαλωσίας}
 σμα παρὰ Θεοῦ νὰ προλέγωσι τὰ μέλ- ^{Βαβυλῶνος.}
 λοντα, νὰ κάμνωσι θαύματα, νὰ προ-
 τρέπωσι τὰς κακὰς πρὸς διορθώσιν, νὰ
 σφραγιώσωσι τὰς εὐσεβεῖς εἰς τὴν ἀρε-

Ἐπει Κο. τήν. Κατὰ τὴν χρονολογίαν ἠκολέ-
 κμογ. 4595. θαν αὐτοὶ ἔτις ὁ Ἀβδίας, ὅσις ἐξῆ-
 σεν εἰς τὸν καιρὸν τῆ βασιλείως Γάδα
 Γωσαφάτ· ἀπὸ δὲ τῆ βασιλείως τῆ Γά-
 δα Ἀζαρίθ ἕως τῆ Ἐζεκίθ εἰς διάστημα
 ἑκατὸν δεκατριῶν ἐτῶν παρρησιάζονται

Γωνᾶς.
 Κεφ. α'.
 σιχ. α'.

Ω'σθῆ.
 Κεφ. α'.
 σιχ. α'.
 Γωήλ. Κεφ.
 α'. σιχ. γ'.

Ἐ. 5.
 Ἀμῶς.
 Κεφ. α'.
 σιχ. α'.
 Ἡσαΐας.
 Κεφ. α'.
 σιχ. α'.

Μιχαίας.
 Κεφ. α'.
 σιχ. α'.

1. Ὁ Γωνᾶς, ὅσις ἦτον εἰς τὴν χώ-
 ραν τῆ Ἰσραήλ, καὶ ἐκήρυττε
 μετάνοιαν εἰς τὴν Νινευθ μη-
 τρόπολιν τῆς Ἀσσυρίας.
2. Ὁ Ω'σθῆ ἐκήρυττεν εἰς τὴν γῆν
 τῆ Ἰσραήλ.
3. Ὁ Γωήλ εἰς τὴν βασιλείαν τῆ
 Γάδα.
4. Ὁ Ἀμῶς ἀπὸ τὴν φυλὴν τῆ Γά-
 δα ἐκήρυττεν ὁμοίως εἰς τὴν γῆν
 τῆ Ἰσραήλ.
5. Ὁ Ἡσαΐας ἐπροφήτευσεν ἑπτα-
 κόσια δεκαῆξ ἑτὴ πρὸ Χριστοῦ πε-
 ρὶ τῆς γεννήσεώς τε. Κεφ. ζ'.
 στιχ. ιδ'. Κεφ. δ'. στιχ. ε'.
 ζ'. Κεφ. ια'. στιχ. ι. β. πε-
 ρὶ τῆ πάθος τε καὶ τῆς ἐπα-
 κολουθήσεως μετὰ τῆτο δόξης.
 Κεφ. νγ'.
6. Ὁ Μιχαίας, ὅπῃ ἄρχισε νὰ κη-
 ρύττη ὀλίγον ὑπερώτερον ἀπὸ
 τὸν Ἡσαΐαν εἰς τὴν βασιλείαν
 τῆ Γάδα, ἐπροφήτευσεν περὶ τῆ

Χριστῶ, ὅτι θέλει γεννηθῆ εἰς
τὴν Βηθλεέμ. Κεφ. ε'. σιχ. β'.

Μετὰ τήτης, ἀκόμη ἕως τῆς αἰχ-^{Σοφονίας,}
μαλωσίας Βαβυλῶνος εἰς διάστημα πεν-^{Κεφ. α'.}
τήκοντα πέντε ἐτῶν, ἐκήρυττεν ὁ Σο-^{σιχ. α'.}
φονίας, ὁ Γερεμίας καὶ ὁ Ἀββακὴμ· ἐκ^{Γερεμ. Κεφ.}
τῶν ὁποίων οἱ δύο ὑσερινοὶ ἐπροφή-^{α'. σιχ. β'.}
τευαν ὁμοίως καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς αἰχ-
μαλωσίας Βαβυλῶνος. Ὁ Γερεμίας
δὲ προκατήγγειλεν, ὅτι ὁ Ἰσραηλι-
τικὸς λαὸς θέλει μένει ἑβδομήκοντα
ἔτη εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυ-
λῶνος. Κεφ. κε. σιχ. ια'. ιβ'.

§. 12.

Ἀπὸ τήτης τῆς ἀνάρας μᾶς ἀπέ-^{Συγγραμ-}
μειναν ^{ματα τῶν}
Συγγραμματα εἰς τὴν ἱερὰν ^{Προφητῶν.}
Γραφήν, τῶν ὁποίων τὸ Κεφάλαιον
εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτό· ἐπειδὴ καὶ εἰς
ἐκεῖνα πῆ μὲν φοβερίζουσιν αὐτοὶ τὸν
Ἰσραηλιτικὸν λαὸν καὶ τὰς ἐχθρὰς τα-
μὲ τιμωρίαν καὶ κρίσιν, πῆ δὲ παρηγο-
ρεῖσι τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὴν ὑπόσχε-
σιν τῆς ἐλευθερώσεώς της ἀπὸ τὸν ζυ-
γὸν καὶ κίνδυνον μὲ τὴν κοινὴν τῶ κό-
σμη ἀπολύτρωσιν διὰ τῶ Μεσσίε, πε-
ρὶ τῶ ὁποῖα τῆς παρυσίας αὐτοὶ προ-
φητεύουσιν. Ἐπὶ τέτοις τοῖς Συγγραμ-
μασι συντείνουσιν ἀκόμη πρὸς διασά-

φησιν τῶν ἀξιωματικῶν συμβεβη-
 κῶτων ταύτης τῆς περιόδου τὰ τέσσαρα
 βιβλία τῶν Βασιλειῶν, καὶ τὰ δύο βι-
 βλία τῶν Παραλειπομένων, ἦτοι τῆς Γε-
 νεαλογίας, εἰς τὰ ὁποῖα ἰσορεῖται ἡ
 θεμελίωσις τῆς βασιλείας τοῦ Ἰσραὴλ,
 ἡ διαίρεσις ἐκείνης, ἡ ἀκόλως αὐτῆς
 κατάσασις, καὶ τελευταῖον ἡ καταστρο-
 φή τῆς διὰ τῆς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλω-
 σίας.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας Βαβυλῶνος ἕως
 τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ 4092 ἕως
 5508 ἔτας 606 ἔτη.

§. I.

Προφῆται
 Δανιὴλ καὶ
 Γεζεκιὴλ.
 Δαν. Κεφ.
 κ'. σ'χ. β'.
 Ἡ αἰχμαλωσία τῆς Βαβυλῶνος ἐσά-
 ρξεν διασκορπισμὸς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ
 εἰς τὰς χώρας τῶν Βαβυλωνίων, καὶ ἐ-
 πεκράτησεν ἑβδομήκοντα ἔτη. Ὁ Ἰσ-
 ραὴλῆτικὸς νόμος ἔμεινεν ὁμως εἰς τὴν ἀκε-
 ραιότητά του, καὶ ἕως εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς
 τῆς αἰχμαλωσίας ἐφάνησαν εἰς τὰς Ἰσ-
 ραὴλῆτικὰς δύο Προφῆται, ὁ Δανιὴλ καὶ ὁ
 Γεζεκιὴλ. Ὁ Δανιὴλ τότε ἔδειξε τὴν

πρώτην δοκιμήν τῷ δοθέντος αὐτῷ ὑπὸ
 τῆ Θεᾶς χαρίσματος τῆς προφητείας,
 ὅταν ἐξήγγισε τῷ βασιλεῶς Ναβεχο- Δαν. Κεφ.
 δονόσορ τὸ ὄνειρόν τε, καὶ ἦτον διά τὴν β.
 προσηγορίαν τῆς, εὐκρινείαν καὶ δικαιοσύ-
 νην πολλὰ ἀγαπητός εἰς τῆς βασιλεῖς
 τῶν Βαβυλωνίων. Κατ' ἐξαίρετον δὲ
 τρόπον ἄρχισεν αὐτὸς νὰ τιμᾶται ὑπ'
 ἐκείνης, ἀφ' ἧ τὸν ἐλευθέρωσεν ὁ Θεός
 μὲ παράδοξον τρόπον ἀπὸ τὰ ζώματα
 τῶν λεόντων εἰς τὸν λάκκον, ὅπως ἐρ- Δαν. Κεφ.
 ρίφθη διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν ἐχθρῶν 5.
 τε, ἐπειδὴ ἐπροσεύχετο εἰς τὸν αἰ-
 θιῶν Θεὸν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, κατ'
 ἃς ἦτον ἀπηγορευμένοι εἰς τὰς οἰκήτους
 τῆς Βαβυλώνης διὰ τὴν παρεργον συμ-
 βολὴν τῶν ἐχθρῶν τῷ Δαυὶδ νὰ προσ-
 φέρωσι δεήσεις εἰς τὸν Θεόν, προσαγ-
 μένον δὲ νὰ ζητήσωσι κάθε τι ἀπὸ τὸν
 βασιλεῖα μόνον. Ὁ Γεζεκιὴλ ἀρχι- Γεζεκ. Κεφ.
 σεν ὁμοίως νὰ προφητεύῃ τῷ πέμπτῳ α'. 51χ. α'.
 χρόνῳ τῆς αἰχμαλωσίας τε.

§. 2.

Πρὸ διακοσίων ἐτῶν ἦτον προκα- Ε'λευθέρω-
 τηγγελμένοι ἀπὸ τὸν προφήτην Η- σις τῶν Γε-
 σαΐαν, ὅτι ὁ Κύριος θέλει ἀπολύσει δαίων ἀπὸ
 τὰς Γεδαίους ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν. Ὁ τὴν αἰχμα-
 Ζοροβάβελ ᾠδήγησεν ὀπίσω τὰς Γε- λωσίαν. Η'-
 δαίους εἰς τὴν πατρίδα, καὶ ἐκτίσεν ἐκεῖ σαΐας Κεφ.
 μὲν δ' 51χ. κη'.

Εἵκει Κο- εἰς τὸν πρῶτον χρόνον δυσιασῆριον,
 μογ. 4972. εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐπρόσφεραν δυσίας εἰς
 τὸν Θεόν. Τῷ ἔξης ἔτει ἀκοδομήθη
 ὁ ναὸς τῆς Γερουσαλήμ, τὰ ὁποῖα τὴν
 ἀκοδομήν, ἂν καὶ πολὺ τὴν ἐμπόδιζαν
 οἱ Σαμαρεῖται, τῶν ὁποῖων ἐν ἑστέρας συγ-
 κείμενος ἐκ τῆς Γεδαϊκῆ καὶ Εἰδικῆ πολ-
 λά ἐσπερεώοντο ἐν τῇ Παλαισίνῃ εἰς τὸν
 καιρὸν τῆς ἀιχμαλωσίας τῶν Γεδαίων,
 ὅμως μὴ ψιφισομένων ὅλων τῶν τῶν
 ἐμποδίων, ἐτελειώθη τελευταῖον ἔτος
 ὁ ναός.

§. 3.

Ἀνακαίνω- Οἱ ἱερεῖς Εἰσδρας, καὶ ὁ Νεεμίας
 σις τῆς Γε- διόχου τῆ βασιλείας τῶν Περσῶν Ἀρ-
 ρουσαλήμ. ταξέρξου ἔβαλαν μετὰ ταῦτα πολλὴν
 τῆς Κοσμογ. ἐπιμέλειαν, πῶς νὰ φέρωσι τὴν Θεῖαν
 5051. Εἰσ- λατρείαν τῆ γενέσε καὶ τὰς πολιτικὰς δια-
 δρας Κεφ ζ. τάξεις πάλιν εἰς εὐταξίαν, καὶ νὰ ἀνα-
 ριν. γ. κωνίσωσι τὴν πόλιν Γερουσαλήμ ἔχον-
 Βιβλ. τῆ Νεεμίας. τες πληρεξέσιον εἰς τῆτο ἀπὸ τὸν βα-
 Νεεμίας. σιλέα τῶν Περσῶν. Κατὰ τῆτον τὸν
 καιρὸν ἐπροφήτευσεν ὁ προφήτης Ζαχα-
 ρίας περὶ τῆς εἰσόδου τῆ Χριστοῦ εἰς τὴν
 Γερουσαλήμ Κεφ. δ'. εἰχ. δ'. καὶ περὶ
 τῶν τριάκοντα ἀργυρίων, διὰ τὰ ὁποῖα
 ἔπρεπε νὰ παραδοθῆ ὁ Χριστός Κεφ.
 ια'. εἰχ. ιβ'. γ'. Ἐξόχως τῆ Ζαχα-
 ρία ἐπροφήτευσαν ἀκόμη ὁ Ἀγγαῖος,

ὅπῃ ἐπαρξίνητε τὸν λαὸν εἰς τὴν τε-
 λείωσιν τῆς οἰκοδομῆς τῆ ναῶ, καὶ ὁ Μα-
 λαχίας, ὅπῃ προεῖπε τὴν ἔλευσιν τῆ
 Μεσσίᾳ Κεφ. γ'. καὶ δ'. καὶ ἔζητε πρὸς
 τὰς ὑσέρους καιροὺς τῆ Νεεμίας. Οὗτος
 εἶναι ὁ ἔσχατος προφήτης, τῶ ὁποίᾳ
 αἱ προφητεῖαι διεφυλάχθησαν εἰς ἡ-
 μᾶς εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν.

§. 4.

Ὁ μνημονευθεὶς ἱερεὺς Εὔσδρας ^{Δευτέρως}
 λει μένει δια παντός ἀξιωματικὸς εἰς ^{τῆ Εὔσδρα καὶ}
 τὴν Ἐκκλησίαν· ἐπειδὴ καὶ συνέγραψε ^{τῆ Νεεμίας.}
 τέσσαρα βιβλία τῶν Βασιλείων, καὶ τὰ
 δύο βιβλία τῆ Εὔσδρα, καὶ τὴν βίβλον
 Εὔδης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐν μὲν τῷ πρῶ-
 τῷ περιγράφει, πᾶς ἐπροχώρησεν αὐ-
 τὸς εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆ ναῶ καὶ εἰς τὴν
 ἰχνογραφίαν τῆς πόλεως· ἐν δὲ τῷ
 δευτέρῳ, πᾶς ἐγένινεν ἡ Εὔδης βασίλισ-
 σα, καὶ πᾶς ἔστωτε τὸ γένος ἀπὸ τὰς
 ὀλεθρίας ἐπιβλαῆς τῆ Ἀμάν, ὅσις ἤ-
 τον κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν γνωστὸς, ὅ-
 τι ὑπῆρχεν ἐχθρὸς τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν
 Περσικὴν αὐλήν. Εἰς αὐτὸν τὸν Εὔσ-
 δραν ἀποδίδασι κοινῶς καὶ τὴν συλλογὴν
 ὅλων τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Δια-
 στήκης. Ὁ δὲ Νεεμίας ὡς διοικητὴς τῶν
 Ἰουδαίων ἐπαρξίνησε τὰς συμπατριώ-
 τας τῆ μετὰ τὰς συμβλαῆς τῆ καὶ μετὰ τὸ

παράδειγμα εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ χρη-
 σοφείαν, δι' ὧν καὶ ἀπόκτησε τὸ ἔνδο-
 ξον ὄνομα τῶ δικαίῳ ἀνδρὸς. Εἰς ἐκεί-
 νος ὅπως τὸν ἐχρεώσασαν, καὶ εὐρισκό-
 μενοι εἰς ἄκραν δυστυχίαν δὲν ἤξευραν,
 πῶς νὰ θρέφονται, ὅχι μόνον αὐτὸς
 ἄφινε τὸ χρέος, ἀλλ' ἐπιλακινῶσε καὶ
 ἄλλους πλοσίους ἀνθρώπους εἰς τῆτο. Ἐνα
 μέρος τῆς περιστίας τα πάντοτε τὸ ἐ-
 μοίραζεν αὐτὸς εἰς τὰς πτωχὰς, τῆς
 δὲ αἰσχροκερδέως ἦτον πάντῃ ἀμέτο-
 χος.

§. 5.

Στενοχω-
 ρημένη κα-
 τασασις
 τῆς Ἐκκλη-
 σίας. Με-
 τὰ θρασις
 τῆς Παλαι-
 ᾶς Διαθή-
 κης εἰς τὴν
 Ἑλληνικὴν
 γλώσσαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τῶ Νεεμίῳ ἤ-
 σαν οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ μεγαλωτάτην ζη-
 μίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ διοικηταὶ τῆς Βα-
 σιλείας, ὑποτελεῖς ὅμως τῆ ἐξουσία
 τῶ Περσικῶ θρόνου. Ἡ ὑπεριφανεῖα των
 καὶ ἡ αἰσχροκερδέια ἐσάδησαν αἰτία, ὅ-
 πῶ ὁ Ἑλληνισμὸς καθ' ἑκάστην ἡμέραν
 ἐξαπλώνετο καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γερσα-
 λὴμ. Ὅταν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐ-
 χάλασε τὴν μοναρχίαν τῶν Περσῶν,
 ἡ δὲ ὑπ' αὐτῆ Σεμελιωθεῖσα μοναρχία
 τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν θάνατόν τα διε-
 μοιράδη, τότε οἱ Γεδᾶοι ὑπέμειναν
 πολλὰ κακὰ ἀπὸ τὰς βασιλεῖς τῆς Συ-
 ρίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, μάλιστα δὲ ἀπὸ
 τὸν βασιλεῖα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖ-

ον τὸν Λάγον, ὅστις ἤφερεν ἀπ' αὐ- Εἴτε Κο-
 τὲς ἑκατὸν χιλιάδας εἰς τὴν Αἴγυ- σμοσφ 5232.
 πτον. Ὁ διάδοχος τε Πτολεμαῖος ὁ
 Φιλάδελφος ἐπρόσβαξε νὰ μεταφρασθῶ-
 σι τὰ ἀγιογραφα Βιβλία τῆς Παλαι-
 ᾶς Διαθήκης εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσ-
 σαν ἀπὸ τῆς ἑβδομήκοντα ἑρμηνευ-
 τὰς, ἧτοι μεταφραστὰς εἰς τὸν καιρὸν
 τῆ Ἀρχιερέως Ἐλεαζάρ.

§. 6.

Ἄν κ' ἡ Γερουσαλήμ δύο φορές Οἱ Μακκα-
 πλέον ὑπετάχθη ἀπὸ τὸν Ἀντιόχον βασιλεὺς ἀνα-
 βασιλεὺς τῆς Συρίας, κ' ὁ καιρὸς τῆς με- καινισαί
 τεβάλλθη εἰς βωμὸν τῶν εἰδώλων, κ' τῆς ἀληθείας
 ἂν ἀπεφασίσθη νὰ εἰσχυθῆ ὁ Ἑλλη- τρείας ἔτε
 νισμὸς μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, ὁ ὁποῖος Κοσμοσφ.
 ἐφαίνετο, ὅτι ἤμπορεῖσε νὰ λάβῃ κ' 5341.
 πολλὰ ἔυκολον ἐπίδοσιν· διατὶ οἱ τό-
 τε Ἀρχιερεῖς Ἰάσων κ' Μενέλαος ἦσαν
 λειτουργοὶ ἀσυνείδητοι· ὅμως κ' εἰς αὐ-
 τὸν καιρὸν δὲν ἐξαλείφθη ὄλοτε-
 λῶς ἀκόμη μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ἡ ἀ-
 ληθὴς λατρεία τῆ Θεῶ· ἐπειδὴ κ' Ματ-
 ταθίας ὁ ἐξ Ἀσμωναίων ἱερεὺς τῶν Ἰου-
 δαίων, ἀπὸ τῶν ὁποῖων ἔχρησι τὴν ἀρ-
 χήντων οἱ Μακκαβαῖοι, τὴν ἀνεκαίνι-
 σε πάλιν εἰς τὴν Γερουσαλήμ. Κατ'
 αὐτὴς τῆς καιρὸς συνεχῆθη εἰς τὴν Γε-
 ρουσαλήμ ἡ βεβλή ἡ λεγομένη Συνέ-

δριον, ἢ κάποιος ἱερεὺς ὀνόματι Ὠνείας, ὅπῃ ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν, ἔκτισε διὰ τῆς ἐν τῇ Αἰγύπτῳ εὐρισκομένης Ἰουδαίας ἕναν ναόν εἰς τὴν Ἡλιόπολιν.

§. 7.

Ἀιρέσεις
τῶν Σαδδου-
καίων καὶ
Φαρισαίων.
Ἐπει Κο-
μογ. 4357.

Εἰς καιρὸν ὅπῃ εὐρίσκοντο οἱ Ἰουδαῖοι εἰς αὐτὴν τὴν κατάρασιν, ἐφάνησαν κάποιαι αἰρέσεις, ἧτοι σχολαῖα τῶν Σαδδουκαίων ἢ Φαρισαίων, ἢ μεταξὺ αὐτῶν ἢ ἠεταυμένοι, ἧτοι Γραμματεῖς. Οἱ Σαδουκ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παρωνομάθησαν οἱ Σαδδουκαῖοι, ἠρνεῖτο πᾶσαν ποινὴν ἢ ἀνταμοιβὴν τῆ ἀνδραπτε εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἀδεῖατε τὴν ἀνάρασιν τῶν νεκρῶν, ἢ αὐτὴν τὴν Πρόνοιαν τῆ Θεᾶ. Οἱ Φαρισαῖοι, ἧτοι κεχωρισμένοι τῶν λοιπῶν, ἦσαν τοιστότροποι ἄνθρωποι, οἵτινες ἔξωθεν μὲν ἐφάνοντο νὰ ἦναι πολλὰ εὐσεβεῖς, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἦσαν παρνομώτατοι ἄνθρωποι ἐκεῖνε τῆ αἰῶνος. Ἄν ἔκαμναν αὐτοὶ κανένα καλόν, τὸ ἔκαμναν κυρίως διὰ ἐπίδειξιν τῶν ἀνθρώπων, θέλοντες νὰ τῆς ἐπαινώσι δι' αὐτό. Τὰς ἐλεημοσύνας ἐμοίραζαν εἰς τοιάττε τόπες, ὅπῃ ἦσαν πολυανδρωπότεροι ἀπὸ τῆς ἄλλης, παραγγέλλοντες προτῆτερα νὰ διασπείρωσι παντῆ τὴν φή-

μιν περι αὐτῶν. Τὴν προσευχὴν τῶν
 ἔκαμναν εἰς τὰς ῥύμας τῆς πόλεως, ὅ-
 πω ἐσύχναζε πλήθος ἀνθρώπων, καὶ
 διδάσκοντες ἀκαταπαύτως περὶ ἀρετῆς
 καὶ δικαιοκρισίας, ἔκαμναν φρικωδέστατας
 ἀδικίας ἀρπάζοντες ἀπὸ τῆς χήρας καὶ ἀ-
 πὸ τῆς ὀρφανῆς τὰ ὑπάρχοντα, καὶ οἰ-
 κειοποιούμενοι αὐτὰ με δόλον· με ἔ-
 ναν λόγον αὐτοὶ ἦσαν ἀσεβέστατοι ὑ-
 ποκριταί. Διὰ τῆτο καὶ εἰς τὴν ἱερὰν
 Γραφὴν εὑρίσκονται πολλοὶ τόποι, ὅ-
 πω ὁ Χριστὸς διὰ τὴν ὑπόκρισιν καὶ διὰ τὴν
 κακίαν τῶν ἐλέγχει αὐτοὺς καὶ τὴν κατα-
 σχύνει. Τοιαύτη ἦτον ἡ κατάστασις τῆς
 Ἰουδαϊκῆς Ἐκκλησίας κατ' ἐκείνον τὸν και-
 ρόν, κατ' ὃν ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς, τὰ δὲ
 λοιπὰ ἔθνη τῆς Κόσμου ἦσαν βεβυδι-
 σμένα εἰς τὸν Ἐλληνισμὸν.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Γ Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ.

Ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως ἕως τῆ νῦν
καιροῦ.

§. I.

Ἡ γεννησις
τῆ Χριστοῦ.
Περὶ Κερ.
ἢ 51. λέ.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ τῆ Κόσμου ἐγεννήθη
ἀπὸ τὴν Παρθένον Μαρίαν μετ' ὑπερφύ
ἐνέργειαν τῆ Ἁγίου Πνεύματος ἐν ἔτει
ἀπὸ κτίσεως Κόσμου 5508 εἰς τὴν πό-
λιν Βηθλεὲμ ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ, καὶ ἐν
τῷ αὐτῷ τόπῳ, καθὼς οἱ Προφῆται
προκατήγγειλαν. Ἡ γεννησις τῆ Χρι-
στοῦ προεδηλώθη καὶ ὑπερεδοξάσθη μετ'
τὴν μελωδίαν παντὸς τῆ ἑπαιρανίς ἀγ-
γελικῆ χορῆ, ὅπως ἠκάσθη τὴν ἰδίαν
νύκτα, κατὰ τὴν διήγησιν τῆ Ἐυαγγελι-
στοῦ. Καὶ τῆτο ἦτον ἀπόδειξις, ὅτι

τὸ παιδίον Ἰησοῦς ἐξάδη ἐνώπιον τῆ Θεῆ
 παιδίον ἅγιον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἔπρε-
 πε νὰ τελειωθῶσι τὰ μέγιστα καὶ σωτη-
 ριωδέστατα ἔργα * ἐπειδὴ καὶ ποτὲ μὲ
 παρόμοιον τρόπον οὐκ ἐκατέβαιναν ἐξ
 οὐρανόσιν οἱ Ἄγγελοι νὰ μηνύσωσι τὴν
 γέννησιν τῆ παιδὸς, καὶ νὰ ψάλλωσιν
 αὐτῷ ἄϊνον ὑποκάτω τῶν οὐρανῶν. Τῇ
 ὀγδόῃ ἡμέρᾳ περιετμήθη τῷ τὸ παι-
 δίον κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἰουδαίων,
 καὶ ἐδόθη αὐτῷ ὄνομα Ἰησοῦς * τῇ δὲ
 τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ τὸν ἤφεραν ἡ μή-
 τηρ, καὶ ὁ ὀνομαδεῖς ἄνδρας τῆς Γαλιλαίας
 εἰς τὸν ναόν, καὶ τὸν ἀφιέρωσαν εἰς τὸν
 Κύριον.

§. 2.

Διαλελυθότες δὲ ὀλίγῳ καιρῷ με- Φυγὴ τῆ
 τὰ τὴν τῆ Χριστοῦ γέννησιν, οἱ Μάγοι, Χριστὸς εἰς
 ὅπως ἀπὸ τῆς ἐμφάνειαν τῆ νέου ἀστέρος τὴν Ἀγί-
 ἐπληροφόρηθησαν περὶ τῆς γεννήσεως πτον Ματθ.
 τῆ, ἦλθον ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὴν Κεφ. γ'.
 Γερουσαλήμ, καὶ κῆθεν εἰς τὴν Βηθλεὲμ
 νὰ προσκυνήσωσι τὸν Χριστόν. Ἡρώ-
 δης ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων μανθάνων-
 τας ἀπὸ τῆς Νομοδιδασκάλης τῶν Ἰου-
 δαίων, ὅτι ὁ Μεσσίας, περὶ τῆ ὁποῖα
 ἐλάληθη, πῶς θέλει εἶσθαι βασιλεὺς
 τῆ Ἰσραὴλ, μέλλει νὰ γεννηθῆ εἰς τὴν

Βηθλεέμ, ἐββλεύθη νὰ φονεύσῃ τὸ
 παιδίον Ἰησοῦν, φοβόμενος, μήπως τῇ
 ἀληθείᾳ, ἀφ' ἧ ἀνδρωθῆ, τὸν ὑπερή-
 σῃ τῶ θρόνῳ. Ἀλλ' ἐν τῷ ἀναμετα-
 ξύ οἱ γονεῖς τῶ Ἰησοῦ ἐφύγαν μετ' αὐ-
 τὸν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἀπὸ τῆν ὁποί-
 αν μετὰ τὸν θάνατον τῶ Ἡρώδου ἔλα-
 βεν ὁ Ἰωσήφ προσαγῆν παρὰ Θεοῦ νὰ
 ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὅπε ἔλ-
 θῶν ἐκατοίκησεν εἰς τὴν Ναζαρέτ.

S. 3.

Μοσαδική

ζωὴ τῶ Χρι-
 στοῦ. Λσκ.
 Κεφ. β'. σελ.
 μα.

Περὶ τῆς νηπιότητος τῶ Ἰησοῦ Χρι-
 στοῦ ἠξεύρομεν ἡμεῖς ἀκριβῶς τὰ ἐξῆς·
 Ὁ Χριστὸς ἦτον εἰς τὴν νεότητά τῆ πολ-
 λα πρῶτος, νανεχίς, καὶ ὑπερφυῶς ἐ-
 πιμελής εἰς τὴν μάθησιν τῶν συμφε-
 ρόντων. Ἀκόμη εἰς τὸν δωδέκατον χρό-
 νον τῆς ἡλικίας τῆ ἔδειξεν αὐτὸς τὴν
 σοφίαν τῆ· ἐπειδὴ καὶ εὐρισκόμενος εἰς
 τὸν ναὸν μετὰ τῶν ἐπισήμων διδα-
 σκάλων, ἤκε με ξεχωριστὴν προσο-
 χὴν τὰς διδασχάς των, ἐπρόβαλλεν εἰς
 αὐτὰς διάφορα ἐρωτήματα, καὶ ἐδιαλέ-
 γετο με αὐτὰς περὶ τοιούτων πραγμά-
 των, περὶ τῶν ὁποίων ἄλλα παιδιά συ-
 νομήλικα με αὐτὸν μόλις ἔχουσιν ἰδέ-
 αν, αὐτὸν δὲ ὅλοι οἱ περιεσῶτες κατ' ὑ-
 περβολὴν τὸν ἐθαύμαζαν· τὰς γονεῖς

τὸ ἔτιμα αὐτὸς πάντοτε, εἶχε πρὸς αὐτὰς ψυχὴν ὑπακοῆν, καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐπρόκοπτεν εἰς τὴν σοφίαν καὶ ἀρετὴν. Φθάνωντας δὲ αὐτὸς εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν, ἐξῆσεν ἐν Ναζαρετ τῇ πόλει εἰς μοναξίαν ἀγνωστος ἕως τότε, ἕως ὅπῃ ἔδειξε τὸν ἑαυτὸν τῷ εἰς τὸ πρόσωπον τῷ Διδασκάλῳ καὶ Λυτρωτῇ τὸν ἀπεσαλμμένον παρὰ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶ ἀνθρωπίνου γένους.

§. 4.

Ὄταν ὁ Χριστὸς ἦτον σχεδὸν ὡς Βάπτισις εἰκοσι ἕξ ἐτῶν, τότε ἕνας εὐσεβὴς ἀ- τῷ Χριστῷ
 νῆρ ὀνόματι Ἰωάννης ἄρχισε κατὰ θεῖαν ὑπὸ Ἰωάννη.
 ἔμπνευσιν νὰ προτρέπη τὰς ἀνθρώπους εἰς τὴν διόρθωσίν των. Αὐτὸς ἐκήρυττεν, ὅτι ὁ ἐπιγγελημένος Μεσσίας Χριστὸς θέλει φανῆ ὀγλίγωρα εἰς τὸν Κόσμον διὰ τὴν σωτηρίαν των ἀνθρώπων, καὶ καθ' ἕνα, ὅπῃ θέλει νὰ φανῆ ἄξιος ἐνώπιόν τε, πρέπει νὰ ἐπιμελῆται τὴν ἀληθῆ εὐσέβειαν. Πολλοὶ ἠκολούθησαν τὰς λόγους τε καὶ ἐβαπτίσθησαν ἀπ' αὐτὸν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, διὰ νὰ δεῖξωσι μὲ τῷτο τὴν ἐπιθυμίαν των νὰ γένωσι ὑφὸ τῆς Ἐκκλησίας τῷ ἐπιγγελημένῳ Μεσσίῳ, τὸ ὁποῖον ἔγινε προετοιμασία διὰ τὸ βάπτισμα ἐ-

κείνο, ὅπῃ μετὰ ταῦτα διέταξεν ὁ Χρι-
 στός ἔξω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς τῶ δὲ
 Βάπτισμα τῆς Ἰωάννης διὰ τῆτο ἦτον
 πολλὰ ἐπίσημον, ἐπειδὴ ἔξω ὁ Χριστός
 ὦν τριάκοντα ἐτῶν ὑπῆγε μόνος νὰ
 βαπτισθῆ ἀπ' αὐτόν. Ἐπὶ τοῦ βαπτί-
 σματός τῆς ἡμέσῃ αὐτῇ ἡ φωνὴ ἀπὸ
 τοῦ οὐρανοῦ. „Οὗτός ἐστι ὁ υἱός μου
 „ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠγάπησα.“ Ἐκ
 τῆτος ἐπληροφόρηθη ὁ Ἰωάννης ἀκόμη
 καλλίτερον, ὅτι Χριστός ὁ Κύριος εἶναι
 ἔξω Σωτὴρ τῆς κόσμου. Ἐυδὺς μετὰ τὸ
 βάπτισμα ὑπῆγεν ὁ Χριστός εἰς τὴν ἔ-
 ρημον, διὰ νὰ προετοιμασθῆ εἰς αὐτὴν
 τὴν μοναξίαν ἀνεμποδίστως διὰ ἐκείνης
 τῆς μεγάλης ἀγῶνας, ὅπῃ ἐπιχειρί-
 δη ἔξω εἶχε νὰ τελειώσῃ διὰ τὴν ἐπι-
 τροφὴν εἰς τὴν σωτηριώδη ὁδόν, ἔξω διὰ
 τὴν λύτρωσιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ
 Προπατορικὸν ἁμάρτημα. Ἀπὸ τὴν
 ἔρημον ὑπῆγεν αὐτός πάλιν εἰς τὸν
 Ἰορδάνην ποταμὸν πρὸς τὸν Ἰωάννην.
 Εἰς αὐτὴν τὴν περίσασιν δύο μαθηταί
 τῆς Ἰωάννης, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ Φίλιπ-
 πος ἔξω ὁ Ναθαναὴλ προσεκολλήθησαν
 τῷ Χριστῷ διὰ τὴν ὑψηλὴν τῆς διδα-
 σκαλίαν. Αὐτός τῆς ἔλαβε μαζὺ τῆς
 εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὅπῃ εἰς τὴν πόλιν
 Κανὰ ἔκαμε τὸ πρῶτον θαῦμα, μετα-
 βάλλοντας τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον. Μετὰ

Ματθ.
 Κεφ. γ'.
 σ'χ. ιγ'.

Ἰωάν.
 Κεφ. α'.
 σ'χ. λβ'. —
 νά.

ταῦτα ἔκλεξεν αὐτὸς τὴν Καπερναὴμ Γωαν.
τόπον τῆς συνηθισμένης τῆ διατριβῆς. Κεφ. β'.
51χ. α'—β'.

§. 5.

Εἰς τὸν πρῶτον χρόνον τῆ κηρύγ- Πρῶτον ἔ-
ματός τῆ ὑπήγεν ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Γε- τος τῆ κη-
ρυσσαλήμ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆ Πάσχα, ἡ ρυσσαλήμ
μόνον αὐτὸς εἶδεν εἰς τὴν Γερουσαλήμ, τῆ Χρυσ-
ὄτι ἕδερμίαν τιμὴν εἶχαν πρὸς τὸν ναὸν Γωαν.
τῆ Κυρίας, ἡ ὅτι ἐγένετο εἰς αὐτὸν κραυ- Κεφ. β'. 51χ.
γὴ ἡ πᾶσα ἀταξία, εἰς τρόπον ὅπῃ ἡ Γε- γ'. — κβ'.
κκλησία ἦτον ἐμπόριον ἡ συναξίς τῶν μο-
χθηροτάτων ἀνθρώπων. Ὁ δὲ ἐκβαλὼν
ἐκείθεν ὅλας τὰς ἀτακτῶνας ἀπέδει-
ξεν, ὅτι αὐτὸς ἔχει ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν
Θεὸν νὰ ἀποσρέψῃ τὸ ἀνθρώπου ἀπὸ
τὴν καταφρόνησιν τῆ ἀγίας οἴκου, ἡ νὰ
τὰς φέρῃ εἰς τὴν ἀληθινὴν τιμὴν αὐτῆ.
Εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν πολλοὶ ἀπὸ τῆς
οἰκίτορας τῶν τόπων ἐκείνων, διὰ τῶν
ὁποίων διήρχετο ὁ Ἰησοῦς, εἰλικρινῶς
τὸν ἠγάπησαν, μεταξύ τῶν ὁποίων
ἦτον ὁ Νικόδημος ἄνθρωπος ἐπίσημος, Γωαν.
ὅστις ἦλθε τὴν νύκτα πρὸς τὸν Χριστὸν, Κεφ. γ'.
διὰ νὰ συνομιλήσῃ με αὐτὸν περὶ τῆς 51χ. α'—κβ'.
βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἡ περὶ τῶν μέ-
σων, πῶς νὰ τὴν ἀπολάβῃ. Ἀπὸ
τὴν Γερουσαλήμ ὑπήγαιεν ὁ Ἰησοῦς με-
τὰ τῶν μαθητῶν τῆ εἰς διάφορα μέρη
τῆς Γαλιλαίας, διδάσκοντας πανταχῶ.

Γωάν.
Κεφ. δ.
σιχ. μδ.

Λευκ. κεφ. δ.
σιχ. ιε. μδ.

Τὸν χειμῶνα ὑπῆγεν αὐτὸς πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὁδοιπορίαν εἶχε συνομιλίαν μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος περὶ τῆς ἀληθῆς προσκυνήσεως τῷ Θεῷ, καὶ περὶ τῆς ἐλεύσεως τῷ Μεσσίᾳ, δι' ἧς ἠυξήσεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁπαδῶντα· τὴναντίον δὲ συνέβη εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὅπως οἱ οἰκιστοὶ αὐτῆς διορθώσωσιν ἀπὸ τῆς διδαχῆς ταύτης, ἐββλεύοντο γὰρ τὸν σατυρώσωσιν. Ὁ Χριστὸς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν Καπερναῖμ, ὅπου ἰατρύσεν τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας, εἰς δὲ τὰς πόλεις τῆς Γαλιλαίας ἰατρύσεν ἕναν λεπρὸν καὶ ἕναν παράλυτον. Μετὰ τὴν διδασκαλίαν ὅπως ἔκαμνεν εἰς τὸν λαόν, καὶ μετὰ τὰ θαύματα ὅπως ἐπιτελέσσει πρὸς ἀφελειαν τῶν πασχόντων ἀνθρώπων, ἀπόκτησεν αὐτὸς παντὸς τιμῆν. Μόνοι δὲ οἱ Φαρισαῖοι ἀρχίσαντες γὰρ φθονῶσιν τὸν Χριστόν, καὶ γὰρ διασπείρωσιν κατ' αὐτῶν διαφορὰς συκοφαντίας.

§. 6.

Δεύτερον ἔ-
τος τῆς κη-
ρύγματος
τῆς Χριστοῦ.
Γωάν. Κεφ.
ε' σιχ. α. μδ.

Εἰς τὸν δεύτερον χρόνον τῆς κηρύγματος ταύτης ὑπῆγε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Πάσχα, ὅπου τῇ ἡμέρᾳ τῆς Σαββάτου ἰατρύσεν εἰς τὴν προβατικὴν κολυμβήθραν τὸν Παραλυτικόν. Μετὰ ὀλίγον ὑπέσχε-

πάλιν αὐτὸς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, Λευκ. Κεφ. 5. σ'χ. 5.
 ἐδίδαξεν ἐν τῇ Καπερναῶν ἄλλην ἡμέ- κτὰ ε'ξῆς.
 ραν τῆ Σαββάτῃ παρήρησιά, καὶ ἰάτρευ-
 σεν ἐν τῷ ἐνὸς ἀνθρώπου τὴν ξηραν-
 δεῖσαν δεξιὰν χεῖρα. Μετὰ τὸ εἰδει-
 ξεν αὐτὸς εἰς τὰς Φαρισαίους, ὅτι εἶναι
 συγχωρημένον νὰ κάμνη τινὰς καλὰ
 ἔργα καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆ Σαββάτῃ, καὶ ὅτι
 διὰ τῶν αὐτῶν ἀγιάζεται καλῆτερον ἢ ἡμέ-
 ρα τῆ Σαββάτῃ. Μετὰ τὸ παρώρυ-
 σεν αὐτὸς τὰς Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς
 τὸσον, ὅπως ἐβλαβώθησαν νὰ τὸν ὑπε-
 ρήσωσι τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἀπο-
 χώρησεν εἰς τὸ ἔγγισα ὅρος συνουσι-
 μένος ὑπὸ πλήθους λαοῦ. Οὕτω προε-
 τοιμάσας ἑαυτὸν διὰ τῆς προσευχῆς,
 ἔκλεξε τὴν ἄλλην ἡμέραν παρήρησιά δώ-
 δεκα μαθητῶν, τὰς ὁποίας καὶ Ἀποστό-
 λους τὰ ὀνόμασε. Καταβαίνωντας δὲ
 ἀπὸ τὸ βενὸν, ἰάτρευσε ὅλην τὴν ἀ-
 σθενεῖν, ὅπως ἤφεραν πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔ-
 λεγε πρὸς τὰς μαθητῶν καὶ ἀκροατῶν τε
 ἐξαιρέτως διδαχὰς, τὰς ὁποίας περι-
 γράφει τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέ-
 λιον. Κεφ. ε'. σ'χ. ζ'.

§. 7.

Ἀπεδῶ ὑπῆγεν ὁ Χριστὸς πάλιν Λευκ. Κεφ. 5.
 εἰς τὴν Καπερναῶν, ὅπως ἰάτρευσε τὸν σ'χ. α'—ιη.
 θελον ἑνὸς ἐθνικῆ Ἐκατοντάρχου, ὅπως

ἦτον εἰς τὰ Λόιδια. Εἰς δὲ τὴν πόλιν
 Ναϊν ἀνέστησε τὸν τεθνηκότα υἱὸν τῆς
 πτωχῆς χήρας. Μετὰ ταῦτα περιερ-
 χόμενος ἐκεῖνα τὰ μέρη ἐκήρυττε τὸ
 Ἐυαγγέλιον. Μετὰ τὴν τοιαύτην δι-
 δασκαλίαν, καὶ πολλῶν ἀρρώστων ἰατρεί-
 αν ἐβελεύθη ὁ Ἰησοῦς νὰ περῆ εἰς τὸ
 πέραν μέρος τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας.
 Ἐν τῷ ἀναμεταξὺ δὲ ὅπῃ ἀπεκοιμήθη
 αὐτὸς εἰς τὸ καράβι, ἐσηκώθη μεγά-
 λιάνεμοζάλη. Φοβηθέντες ἄνθρωποι μαθη-
 ταὶ τὸν ἐξύπνισαν, καὶ ἐζήτησαν βοή-
 θειαν. Αὐτὸς δὲ εὐδὺς κατέσειλε τὴν
 ζάλην μετὰ ἑνὸς Θεῖου τε λόγον. Ἐπει-
 τα ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ καράβι εἰς τὴν ἄ-
 κραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἰάτρευσε παραδό-
 ξως χαλεπὰς ἀρρώστιας, ἀνέστησε τὴν
 τεθνηκυῖαν θυγατέρα τῆς Γαίρης, ἰάτρευ-
 σε τὰς δύο τυφλὰς, ὅπῃ τὸν ἠκολού-
 θησαν, ὅταν ὑπέσρεφεν ἀπὸ τῆς Ναζα-
 ρὲτ, καὶ ἐζήτησαν παρ' αὐτῆς βοήθειαν,
 καὶ ἔδωκε τὴν γλῶσσαν τῷ ἀλάλῳ. Ὁ
 Χριστὸς ἐβοηθᾷσε καθ' ἕνα, ὅπῃ ἐζη-
 τᾷσε τὴν παρ' αὐτῆς βοήθειαν, καὶ δὲν
 τὴν ἀρνείτο κανενὸς ὅπῃ ἐπασχεν, ἀλλ'
 ἔδειχνε πρὸς πάντας τὴν μεγάλην τα-
 εῦσπλαγχνίαν. Διερχόμενος τὰς πό-
 λεις τῆς Γαλιλαίας ἀπέσειλε τὰς δώ-
 δεκα μαθητάς τε εἰς διαφόρας χώρας νὰ
 κηρύττωσι τὸ Ἐυαγγέλιον, οἱ ὅποιοι
 ὑπέσρεψαν πρὸς αὐτὸν μετ' ἑπολύ

Μάρκος

Κεφ. δ. σ' χ.

α' - μα.

Ματθ.

Κεφ. η' σ' χ.

κη' - λδ.

Μαρκ. Κεφ.

ε'. σ' χ. κβ.

Ματθ.

Κεφ. δ. σ' χ.

κζ' - λε.

Μάρκ.

Κεφ. ε'.

σ' χ. α' - λ.

πρὸ τῆ Πάσχα. Κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν παρεδόθη εἰς θάνατον διὰ προσ-
γῆς τῆ Ηρώδης Γωάννης ὁ Βαπτιστής.

§. 8.

Τότε ἄφησεν ὁ Ἰησοῦς τὴν βασιλείαν
τῆ Ηρώδης, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον Βηθ-
σαϊδά εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆ Φιλίππου
ἀδελφοῦ τῆ Ηρώδης. Ἐκεῖ ἐχόρτασεν αὐ-
τὸς πέντε χιλιάδας ἀνθρώπων με πέν-
τε ἄρτους καὶ με δύο ἰχθύας, εἰς τρόπον
ὅπως τὰ περισσεύοντα κομμάτια ἐκ τῶν
πέντε ἄρτων καὶ ἰχθύων ἐγράμ-
σαν δώδεκα κοφίνια. Εἰς τῆτον τὸν και-
ρὸν ἐξέπεσαν ἀπ' αὐτὸν εἰς τὴν Καπερ-
ναὴν μερικοὶ ἀπὸ τῆς ὄπασθε, ἐπει-
δὴ καὶ τῆς ἐφανέρωσεν, ὅτι αὐτοὶ ἔχασ-
νὰ προσμενωσιν ἀπ' αὐτὸν ἐχὶ πρό-
σκαιρα ἢ γῆινα, ἀλλ' ἀράνια καὶ αἰώνια
ἀγαθά. Οἱ Ἀπόστολοι τὸν ἐβεβαίω-
σαν περὶ τῆς ἀμεταβλήτου πρὸς αὐτὸν
ἐμπιστοσύνης των, ἀλλ' αὐτὸς τότε πρῶ-
τον ἀπεκάλυψεν αὐτοῖς, ὅτι εἰς ἐξ αὐ-
τῶν μέλλει νὰ τὸν παραδώσῃ δολίως.

§. 9.

Εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆ κηρύγματος Τρίτον ἔτος
ὁ Χριστὸς δὲν ἦτον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ τῆ κηρύγ-
ματος τῆ
ἐν τῷ καιρῷ τῆ Πάσχα. Αὐτὸς ὑπῆ-
Χριστῶ.

Ματθ. γεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέρος τῆς
 Κεφ. ιε'. 51. Τύρου καὶ Σιδῶνος, ὅπως μία γυναῖκα Σα-
 κα'. — λθ'. νααῖα τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ ἰατρεύσῃ
 τὴν θυγατέρα της. Ὁ Ἰησοῦς εἰσήκα-
 σε τῆς δεήσεώς της, καὶ ἐπαίνεσε τὴν
 σεραῖαν της πρὸς αὐτὴν λέγων· Ὁ γύ-
 ναι! μεγάλη σε ἡ πίστις· γεννηθήτω σοι
 ὡς θέλεις· καὶ ἔτιως ἦλθεν εἰς τὸ ὀ-
 σπήτιον καὶ εὔρε τὴν θυγατέρα της ὑγιῆ.
 Ἐπὶ τῆτοις ἰατρύσεν αὐτὸς εἰς τὰ μέ-
 ρη τῆς Δεκαπόλεως παρὰ τὴν θάλασ-
 σαν τῆς Γαλιλαίας πληθος χωλῶν,
 τυφλῶν, κωφῶν, κυλλῶν καὶ ἄλλων ἀρ-
 ρώσων. Εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἐχόρτα-
 σεν αὐτὸς μὲ ἐπτὰ ψωμῖα καὶ ὀλίγα ὀ-
 ψάρια τέσσαρας χιλιάδας ἀνδρῶν χωρὶς
 γυναικῶν καὶ παιδίων. Εἰς τὴν Βηθσαι-
 ὶαν ἔδωκεν αὐτὸς τὴν ὄρασιν τῷ τυφλῷ.
 Εἰς δὲ τὴν Καισάρειαν πόλιν τῆ Φιλίπ-
 πα ἐφάνέρωσε τὸν ἑαυτὸν τὸ ἔμπρο-
 σθεν τῶν μαθητῶν τὸ ἐκ δευτέρου τὸν ἐ-
 πηγγελμένον Σωτῆρα τῆ ἀνθρωπίνου
 γένου, καὶ προκατήγγειλεν εἰς αὐτὰς τὸ
 πάθος, τὸν θάνατον, καὶ τὴν τριήμερον
 τῆ Ἀνάστασιν.

Μαρκ.
 Κεφ. ιη'. 51.
 καὶ τὰ ἐ-
 σῆς.

§. 10.

Μεταμόρ- Μετὰ ταῦτα ὑπήγεν ὁ Χριστὸς μὲ
 φωσις τῆ τὸν Πέτρον καὶ Γάκωβον καὶ Γεωργίου εἰς
 Χριστῶ. τὸ ὄρος τῆς Γαλιλαίας Θαβῶρ, ὅπως

ἦτοι οἱ τρεῖς μαθηταὶ εἶδαν τὸ πρόσω- Δευκ. Κεφ.
 πον τῷ Ἰησοῦ τόσον λαμπρὸν, ὡσάν δ'. σ'χ.
 τὸν ἥλιον, καὶ τὰ φορέματά τε τόσον κβ'. — γδ'.
 λευκά, ὡσάν τὸ χιόνι. Προσέτι ἤκε-
 σαν καὶ φωνὴν ἐξ ἑαυρῶν λέγεσαν· „Οὐ-
 τὸς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ἀγαπητός, αὐτῷ
 ἀκίετε.“ Αὕτη ἡ παράδοξος φανέρωσις
 καλεῖται Μεταμόρφωσις τῷ Χριστῷ. Πο-
 ρεῶμενος ἐκείθεν εἰς τὴν Γερουσαλήμ
 προέλεγεν αὐτὸς πάλιν τὸ προκείμε-
 νον πάθος τε καὶ τὸν θάνατον, ἐπλή-
 ρωσεν εἰς τὴν Καπερναεὺμ τὸν ἀπαίτη- Ματθ.
 θέντα παρ' αὐτῶν κῆνσον, ἦτοι δόσιμον, Κεφ. ιζ.
 θέλωντας νὰ δώσῃ μόνος παρασκευα- σ'χ. κδ'. κτθ'.
 σίας της υπακοῆς πρὸς τὴν βασιλικὴν ἐξου-
 σίαν, καὶ ὠνείδισε τὰς μαθητάς τε εἰς μίαν Μαρκ.
 φιλονεικίαν, ὅπως ἠκολούθησε μεταξὺ Κεφ. θ'.
 αὐτῶν περὶ τῶν πρωτείων, προτρέπων- σ'χ. κ. — ι.
 τὰς τῆς ἀμα εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην
 καὶ ἀδελφικὴν ὁμόνοιαν. Μετὰ ὀλίγον
 καιρὸν ὑπῆγεν αὐτὸς εἰς τὴν Γερουσα-
 λὴμ ἐν τῇ ἐσσητῇ τῆς Σχηνοπηγίας, τὴν
 ὁποίαν διέταξαν οἱ Γεδάοι εἰς ἐνδύμη-
 σιν τῆς τεσσαρακονταετῆς ὁδοιπορίας
 τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἐδίδασκε παρρησίᾳ
 εἰς τὸν ναόν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἀπεσταλ-
 μένος παρὰ Θεοῦ. Διὰ τῆτο οἱ Γε-
 δάοι ἀγανακτῶντες ἤθελαν νὰ τὸν φυ-
 λακώσωσιν, ἀλλ' ὁ Νικόδημος τῆς ἐμ-
 πόδισεν εἰς τῆτο. Ἄλλοτε πάλιν ἤ-
 θελαν νὰ τὸν λιθοβολήσωσιν, ἀλλ' ὁ

Χριστός ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸν ναὸν ἀοράτως,
 Ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γερουσαλήμ, καὶ
 διαβαίνωντας τὴν Σαμαρείαν ἐκλεξεν
 ἀκόμη ἑβδομήκοντα μαθητάς, καὶ τὰς
 ἐξαπέστειλεν εἰς διαφόρους τόπους νὰ κη-
 ρύττωσι τὴν διδασκαλίαν ταύτην.

§. II.

Ἐπλησίαζεν ἡ τετάρτη ἑορτὴ τῆς
 Πάσχα, καὶ ὁ Χριστός ὑπῆγεν εἰς τὴν
 Γερουσαλήμ. Εἰς τὴν ἐκίαν ἐνός ἀπὸ
 τῶν ἀρχόντων τῶν Φαρισσαίων, εἰς τὸν
 ὁποῖον ἦτον αὐτὸς εἰς τὸ γένμα τὸ
 Σάββατον, ἰάτρευσε τὸν Ὑδρωπικόν.
 Ἐπαρακινῶσε τὰς μαθητάς ταύτας καὶ ἐκείνας
 ὅπως τὸν ἠκολούθησαν εἰς τὴν σαφερό-
 τητά, ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν ἐν τῇ κη-
 ρύξει καὶ ἐκπληρώσει τῆς διδασκαλίας

ταύτης. Εἰς τὴν περὶ τῆς ἀδίκης Κυρίας, καὶ
 τῆς Πλωσῆς παραβολὴν, κατεδίδαξεν
 αὐτὸς τὴν φυλαργυρίαν καὶ τὴν κοσμι-
 κὴν ἡδυσπείθειαν, ἐπαινῶντας ὁμῶς τὴν
 εὐσπλαγχνίαν καὶ συμπάθειαν πρὸς τὰς
 πτωχάς. Εἰς αὐτὴν τὴν ὕψερην ὁδοι-
 πορίαν ἐτελείωσεν αὐτὸς ἀκόμη διάφο-
 ρα μεγάλα ἔργα διὰ τὴν ἀγάπην καὶ
 τὸ ἔλεός ταύτων. Ἰάτρευσε δέκα λεπρούς,
 ἐκ τῶν ὁποίων εἰς μόνος τὸν εὐχαρίστη-

σεν. Εἰς τὴν Βηθανίαν ἐζωοποίησε τὸν
 τῆς Λαζάρου. Λάζαρον, ὃς εἰς ἔκειτο τέσσαρας ἡμέ-

ρας εἰς τὸν τάφον. Τέτο τὸ θάυμα Γωάν.
 τῆς παντοδυναμίας τῆ Γησοῦ, ἐκίνησε ^{Κεφ. ια΄.}
 τὴν προσοχὴν τῆ λαῶ εἰς αὐτόν. Οἱ ^{σ΄.}
 Ἰουδαῖοι ἀπὸ τῆτου τὸν καιρὸν ἐζήταν με
 περισσότερον ζήλον ἀπὸ τὸ πρῶτον νὰ
 θανατώσωσι τὸν Χριστὸν, ἀλλ' ἐπειδὴ
 τότε δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα τῆ
 θανάτου τῆ Χριστοῦ, ὑπήγεν αὐτὸς εἰς
 τὴν πόλιν Ἐφραῖμ. Εἰς τὴν σράταν ^{Λευκ. Κεφ.}
 ἔδειξεν ὁ Γησοῦ τὸν ἑαυτὸν τα εἰς τὰ ^{ιη΄. σ΄.}
 μικρὰ παιδία, ὅπῃ τὰ ἤφεραν πρὸς αὐ-
 τὸν, με πολλὰ ἰλαρὸν πρόσωπον. Ὅ-
 πεδειξε τῷ πλυσίῳ νέω τὴν ἀληθινὴν
 ὁδὸν πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν, τὰς δεμα-
 θητάς τα καὶ πάντας τὰς ἀκρίαντας τὴν
 διδαχὴν τα τὰς ἐδίδαξε με τὴν παρα- ^{Ματθ.}
 βολὴν περὶ τῶν ἐν τῷ ἀμπελῶνι ἐρ- ^{Κεφ. ι΄. σ΄.}
 γατῶν νὰ μὴν ἦναι φθονεροὶ διὰ τὴν ἐυ- ^{α΄. — 15΄.}
 τυχίαν τῶν ἄλλων.

§. 12.

Ἡ ἡμέρα δὲ ἡ ἡμέρα τῆ Πάσχα, ^{Λευκ. Κεφ.}
 καὶ ὁ Γησοῦς ὑπήγε πάλιν ἀπὸ τὴν Ἐ- ^{ιη΄. σ΄.}
 φραῖμ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὅχι μα- ^{λε΄. — μγ΄.}
 κράν ἀπὸ τὴν Ἱεριχω ἔδωκεν αὐτὸς τὴν
 ὄρασιν τῷ πτωχῷ τυφλῷ, ὅπῃ ἐκά-
 θητο εἰς τὴν σράταν. Εἰς τὴν πόλιν ^{Λευκ. Κεφ.}
 Ἱεριχω ἐκόνευσε αὐτὸς εἰς τὸν Ζακ- ^{ιθ΄. σ΄.}
 χαῖον, καὶ ἐδίδασκε τὰς ἐκεῖ εὔρεθέντας
 με νεθεσίας καὶ παραβολὰς. Ἐξελθὼν

Ματθ. ἀπὸ τὴν Γεριχώ ἐχάρισεν αὐτὸς ἀ-
 Κεφ. κ'. σίχ. κόμη τὸ φῶς εἰς δύο πτωχὰς τυφλὰς,
 λ'. — λδ'. ὅπως ἐκάθοντο εἰς τὴν εἴραταν. Πιλη-

Λεκ. Κεφ. σιάζωντας δὲ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἔιλαυ-
 ρ. σίχ. κθ'. σε διὰ τὴν ἀνομίαν ταύτης τῆς πόλεως,
 καὶ διὰ τὴν ἐπικειμένην αὐτῇ πτόσιν, καὶ
 εἶχε μετὰ ταῦτα πανηγυρικὴν εἰσοδὸν
 εἰς αὐτήν. Ἐν ταύτῃ ἔδειξεν αὐτῷ ὁ
 λαὸς μεγαλωτάτας τιμὰς. Πρὸς ἐσπέ-
 ραν ταύτης τῆς ἡμέρας ὑπῆγεν εἰς τὴν
 Βηθανίαν, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν,

Μαρκ. ὅπως ἦτον δευτέρα, ὑπέσρεψε πάλιν
 Κεφ. ια'. σίχ. εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐδίωξεν ἐκ δευ-
 ιε'. — λγ'. τέρου ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὰςπραγματεωμέ-
 νας. Τῇ τρίτῃ ἔμεινε πάλιν ἐν τῷ ἱε-
 ρῷ, καὶ ἔλεγε διαφόρους σωτηριώδεις διδα-
 χὰς, ἐδήλωσε τὴν ἀνάστασιν τῶν νε-
 κρῶν, καὶ ἐπροφήτευσε περὶ τῆς κατατρο-
 φῆς τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐβεβαίωσεν ὅλους

Λεκ. Κεφ. καὶ ἔχωσιν ἐγκάρδιον ἀγάπην πρὸς τὸν
 κα'. σίχ. Θεὸν, ὡς πρώτην καὶ κεφαλαίωδὴ ἐντο-
 λήν, καὶ μετ' αὐτὴν ἀγάπην πρὸς τὸν
 ε'. — λδ'. πλησίον. Ἐνεθετῆσε τὰς ἐπαλάμους τα-
 νὰ ἦναι πάντοτε νηφάλιοι καὶ ἐγκρατεῖς,
 νὰ ἀπέχωσι μὲν ἐπιμελῶς ἀπὸ κάθε
 κακόν, νὰ κυνηγῶσι δὲ παντὶ τρό-
 πῳ τὸ καλόν· ἐπειδὴ χωρὶς αὐτὸ κη-
 νεῖς δὲν δύναται νὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώ-
 νιον ζωὴν. Τῆτο δὲ τὸ ἐξήγησεν αὐ-
 τὸς ἄχρι μόνον βιτῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν
 παραβολὴν τῶν δέκα Παρθένων καὶ τῶν

Ματθ.
 Κεφ. κί'.

διαφόρων Ταλάντων τῶν ἐμπιστευθέντων
τοῖς δέλοις· τελευταῖον δὲ ἔλαβεν αὐ-
τός μίαν σαφῆ περιγραφὴν περὶ τῆς ἐν-
δόξε μελλέσης τε παρυσίας ἐν τῇ ἐσχά-
τῃ ἡμέρᾳ τότε τῷ Κόσμῳ.

§. 13.

Τῇ τετράδι ἔμειγεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Γῶαν
τὴν Βηθανίαν, καὶ συνωμίλησε μετὰ τὰς ^{Κεφ. ιγ.}
μαθητάς τε. Τῇ πέμπτῃ ἔσειλε τὸν ^{Ματθ. ιγ.}
Πέτρον καὶ τὸν Ἰωάννην νὰ ἐτοιμάσωσι
τὸ Πάσχα. Εἰς τὴν ἐσπέραν ταύτης
τῆς ἡμέρας ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰς Μα-
θητάς τε διαφόρας λίαν ἀποδαντικὰς καὶ
παρηγορητικὰς λόγους, μετὰ τὰς ὁποίας
ἀποχαιρετεῖτο μετὰ αὐτοῦ. Πρὸ τῆς δει-
λινῆ, ὅπῃ ὀνομάζεται εἰς τὴν ἱερὰν Γρα-
φὴν Μυσικὸς Δείπνος, ἔπλυνε τὰς πό-
δας τῶν μαθητῶν τε, καὶ τὰς ἔδωκε με-
τὰ τὸ ἰσχυρὸν παράδειγμα τῆς ἀμοιβαί-
ας ἀγάπης καὶ τῆς ταπεινώσεως. Εἰς
τὸν καιρὸν τῆς δείπνου ἀπεκάλυψεν αὐ-
τὸς φανερά, ὅτι ὁ Ἰούδας δέλει τὸν προ-
δώσι. Ὁ δὲ ἄπιστος ἄτος μαθητὴς ὑ-
πεσχέθη πλέον τοῖς Ἀρχιερεῦσι τῶν
Γεδαων νὰ τὸν προδώσῃ διὰ τριάκοντα
ἀργύρια. Εἰς τῆτον τὸν ὑπερινὸν δει-
πνον διέταξεν ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ἀγίαν Με-
τάληψιν, ἐνδέτησεν ἀκόμη τὰς μα-
θητάς τε πρὸς ἀμοιβαίαν ἀγάπην, καὶ ^{Διάταξις}
^{τῆς ἀγίας}
^{Μεταλή-}
^{ψεως.}

Γωάν.
Κεφ. ιδ'.
στ'. ιε'. κ' ιζ'.

προέλεγε τῷ Πέτρῳ τὴν ἔκπτωσίν τε,
Αὐτὸς εἶπε προσέτι εἰς τὰς μαθητάς
τε μίαν πολλὰ παρηγορητικὴν διδασχὴν,
τὴν ὁποίαν ἐτελείωτε μετὴν προσευ-
χῆν, κ' ὑπῆγε τὴν νύκτα μετὰ τὰς μα-
θητάς τε εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἑλλανθῶν. Εἰς
τὸ χωρίον Γεθσημανὴν ἐμβῆκεν αὐτὸς

Μαρκ.
Κεφ. ιδ'. σίχ
κς' κτξ'.

Προδοσία
τῷ Χριστῷ
ὑπὸ τῷ Γέ-
δα.

εἰς τὸν κήπον, κ' ἐπροσευχῆθη χωριζό-
μενος ἀπὸ τὰς μαθητάς τε, ὅπως ἀπε-
κοιμήθησιν εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν. Με-
τὰ τὸ μεσονύκτιον ἦλθεν ὁ Γέδας με-
τὴν κερσωθῆσαν τῶν Ῥωμαίων κ' μετὰ πλῆ-
θος τῶν ὑπηρέτων τῶν Ἰουδαίων κριτῶν,
κ' φιλῶντας τὸν Χριστὸν ἔδωκε δι' αὐτῶ
τὸ σημεῖον τῆς προδοσίας κατὰ τὴν με-
ταξὺ αὐτῶν γενομένην συμφωνίαν. Εἰς
τὸν Χριστὸν ἦτον πολλὰ ἔυκολον ἀχί-
μόνον τὴν τόλμην ὄλων τέτων τῶν μα-
νομένων νὰ κρατήσῃ, ἀλλὰ κ' αὐτὰς τὰς
ἰδίαις νὰ ἀπολέσῃ, ὅταν ἀπὸ ἑναν μόν-
νον λόγον τε· Ἐγὼ εἰμι· ἔπεσαν κά-
τω, ἀλλὰ μετὰ ἡσυχον πνεῦμα τὰς ἀ-
φῆτε νὰ τὸν πιάσωσι, κ' ὠνείδισε τὸν
Πέτρον, ὅπως ἀπέκοψε τὸ ὠτίον ἑνὸς
κάποιου δέλε Μάλχου. Διὰ τῆτο τὸ
ἔργον τε εἶπεν αὐτῷ, ὅτι τὸ ποτήριον,
ὅπως τῷ προητόμασεν ὁ Πατήρ, κρέπει
νὰ τὸ πῖν.

Γωάν.
Κεφ. ιη'.
σθ'. ε'.

§. 14.

Τῇ παρασκευῇ δῆσαντες τὸν Γι- ^{Ἀπόφασιν}
 ἐν οἴκατ' αὐτῆ ἀποσαλδύντες κρατιῶ- ^{κατὰ τῆ}
 ται μόνον ἐγκαταλελειμμένον ἀπὸ ὀ- ^{Χριστὸν νὰ}
 λης τὸς μαθητάς, τὸν ἤφεραν πρῶτον Γωάν. ^{σανρωθῆ.}
 πρὸς τὸν πρῶτον Ἀρχιερέα Ἄνναν, ἔ- ^{Κεφ. ιη'. σ'χ}
 πειτα πρὸς τὸν τότε Ἀρχιερέα Καϊά- ^{ιψ'. κτξ.}
 φαν, εἰς τὸν ὁποῖον συνήχθη ἡ μεγά-
 λι βεβλή. Ἐκεῖ ἐφάνέρωσεν ὁ Γησῆς, ^{Ματθ.}
 ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἐπιγγελημένος Χρι- ^{Κεφ. ις.}
 στός, καὶ υἱὸς τῆ Θεῶ, διὰ τὸ ὁποῖον ^{σ'χ. κ'—νε}
 λου τὸ Συνέδριον τὸν κατεδίκασεν ὁ
 μοφῶνως εἰς θάνατον, ἔπειτα ἐρασι-
 γώδη αὐτὸς σκληρὰ καὶ ἐβασανίσθη. Με-
 τὰ ταῦτα τὸν παρέδωκαν αὐτοὶ συκο-
 φαντῶντες τὸν εἰς τὸν Πλάτον τοπο-
 τηριτὴν τῶν Ῥωμαίων, διὰ νὰ βεβαιώ-
 σῃ καὶ νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν ἀπόφασιν αὐ-
 τῶν. Οἱ Ἰουδαῖοι δὲ τῆτο ἐμετανόησε,
 καὶ ἀπελπίσθη ἐκρεμάσθῃ. Οἱ Πιλά- ^{Ματθ.}
 τος εὐρόησε τὸν Χριστὸν ἀδῶον, καὶ ἐπιδυ- ^{Κεφ κζ.}
 μῶντας νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, τὸ αὐτὸ ^{σ'χ. α'. κς'.}
 ἐβεβήλωσε περὶ αὐτῆ καὶ ἐνώπιον τῆ λαῶ,
 καὶ ἐβάλε παρ' αὐτῶ τὸν λησιῆν Βαραβ-
 βᾶν, ἐλπίζοντας, ὅτι ὁ λαὸς θέλει ἀρ-
 χίσαι νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόλυσιν τῆ Γι-
 σῆ. ἐπειδὴ εἶχε συνήθειαν νὰ ἀπο-
 λύσῃ ὁ Ἡγεμῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆ
 Πάσχα ἕναν πταίσιν· ἀλλ' ὁ λαὸς ἐ-
 φῶναξεν ὄχι αὐτὸν, ἀλλὰ τὸν Βαραβ-

βᾶν νὰ ἀπολύσῃ. Διὰ τῆτο ὁ Πιλάτος παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν νὰ τὸν μασιγώσωσι, καὶ εἰς τοιαῦτον θλιβερόν σχῆμα τῆ προσώπου τὸν παρέστησε πάλιν εἰς τὸν λαόν, ἀγωνιζόμενος μὲ τῆτο νὰ κινήσῃ τὸν λαόν εἰς ἔλεος καὶ συμπάθειαν, καὶ ὁμολόγησεν ἐπιτάτω αἰοῦν δύο φορές, ὅτι αὐτὸς εὗρισκε τὸν Ἰησοῦν ἀδῶν. Ἀλλ' ὅλοι οἱ λόγοι τε πρὸς καταβολὴν τῆς ὀργῆς τῆ λαῶ ἐσάθησαν μάταιοι. Ὁ λαὸς ἐκραζεν ἀκαταπάυτως νὰ προσάξῃ, διὰ νὰ σαυρώσωσι τὸν Ἰησοῦν. Τελευταῖον, ἐπειδὴ ἄυξανεν ἡ κραυγὴ κάθε ὥραν, κατεδίκασεν αὐτὸς τὸν Χριστὸν νὰ σαυρωθῆ, καὶ νίπτωντας τὰς χεῖράς τε ἔμπροσθεν τῆ λαῶ εἶπε πρὸς αὐτόν, ὅτι εἶναι ἀδῶς ἀπο τὸ αἶμα τέτε τῆ δικαίη. Εἰς τῆτο ὅλαος ἀπεκρίθη· „Τὸ αἶμα αὐτῆ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν.“

§. 15.

Σταύρωσις τῆ Χριστοῦ. *Μετὰ ταῦτα ἤφεραν τὸν Χριστὸν εἰς τὸ ὄρος Γολγοθᾶ, καὶ τὸν ἐκάρφωσαν ἐπάνω εἰς τὸν σαυρόν μεταξύ δύο κακέργων, ἡ ὁποία τιμωρία ἦτον συνήθης κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν εἰς τὰς Ῥωμαίας.* Ὁ Χριστὸς εἰς τὴν μεγαλωτάτην ἀγωνίαν ἐξεφώνησε ταῦτα τὰ λόγια· Τετέλεσαι! Πάτερ, εἰς

Ματθ. κεφ. κζ' σ'ιχ. λγ'. — νά.

Λουκ. κεφ. κζ' σ'ιχ. μδ'.

χεῖρας σε παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου
 καὶ ἔπειτα ἀπέθανε. Τὸ σῶμά τι ἕνας ^{Γωάν.}
 ἀπὸ τῆς φρασιότητος τὸ ἐκέντησε μετὰ τὴν ^{Κεφ. 13.}
 λόγχην, καὶ ἀπὸ ταύτην τὴν πληγὴν ^{εἰχ. 18.}
 ἔτρεξεν αἷμα καὶ νερόν. Ὁ θάνατος τῶ
 Σωτῆρος ἦτον συνοδευμένος μετὰ παρὰ-
 δοξα συμβεβηκότα καὶ θαύματα· διότι
 ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν
 τρεῖς ὀλοκλήρας ὥρας, τὸ καταπέτα-
 σμα τῶ ναῶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐσχίσθη
 εἰς δύο ἀποπάνω ἕως κάτω, καὶ ἔγινεν
 ἰσχυρὸς σεισμὸς εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν.

§. 16.

Ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν ^{Ἡταρὴ τῶ}
 πόλιν, ὅπου ἦτον πάροδος, ἀν καὶ εἰς ^{Χεῖρ.}
 τὸ κρυπτόν, μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, ἐζή-
 τησεν ἀδειαν ἀπὸ τοῦ Πιλάτου νὰ θά-
 ψῃ τὸ σῶμα τῶ Ἰησοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ
 τῶ ἐδόθη. Ὁ Νικόδημος τὸν ἐσυμβου- ^{Γωάν.}
 θῆσεν εἰς τὸν ἐνταφιασμόν, ὁ ὁποῖος ^{Κεφ. 13 εἰχ}
 καὶ ἔρχετο μετὰ μεγάλης τιμῆς. Τὸ σῶ- ^{λη. — κβ.}
 μα ἀλείφθη μετὰ εὐώδη μύρα, ἐτυλί-
 χθη εἰς μίαν καθαρὰν σινδόνα, καὶ ἐτέθη
 εἰς ἕνα καινέριον μνήμα πελεκημένον ἀ-
 πὸ πέτραν εἰς τὸν κήπον τῶ Ἰωσήφ
 κατὰ τὴν ἐπιμέλειάν τε. Εἰς τὴν εἰ-
 σοδὸν τῶ μνημείου ἐκυλίσθη μία μεγά-
 λη πέτρα. Τὸ Συνέδριον δὲ τῶν Ἰε-
 ραίων ἐμήνυσεν ἐν τῶ ἀναμεταξύ τῶ

Ματθ. Πιλάτῃ, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐπροφήτευσεν πε-
 Κεφ. κ' σιχ. ρὶ τῆς ἀναστάσεώς τε τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ.
 ξβ'. — ξδ'. Ὁ δὲν καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ προσά-
 ξῃ νὰ φυλάξωσι τὸν τάφον τε ἕως τῆς
 τρίτης ἡμέρας, μήπως οἱ μαθηταὶ τε
 κλέψωσι τὸ σῶμά τε, καὶ ὑπερονοήσω-
 σιν, ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ διδάσκαλος των ἀ-
 ναστήσῃ. Δι' αὐτὴν λοιπὸν τὴν αἰτί-
 ᾱν καὶ τὰς ἔδωκεν ὁ Πιλάτος κωσῳδίαν,
 τὴν ὁποίαν ἀπολαύσαντες αὐτοὶ ἐσφρά-
 γισαν μόνοι τὴν πέτραν, ὅπως ἦτον εἰς
 τὴν θύραν τῶ μνημείου, διὰ νὰ μὴν ἡμ-
 πορῇ κανεῖς νὰ ἔμβῃ μέσα κρυφίως εἰς
 αὐτό, καὶ ἂν ἤθελε φθεῖρει με ἀργύ-
 ρια τὴν κωσῳδίαν.

§. 17.

Ἀνάστασις
 τοῦ Χριστοῦ.
 Ματθ.
 Κεφ. κη'.
 σιχ. α' — κη'

Ὁ Ἰησοῦς ἀναστήσῃ τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ
 ἀπὸ τοῦ τάφου. Οἱ φύλακες ἐν ἔμφοβοι
 γενόμενοι δι' αὐτὸ ἔφυγαν. Ὁ Χριστὸς δὲ
 ἀναστὰς ἐφάνη εἰς πολλὰς ἐναρέτας ἀν-
 δρώπων, καὶ πολλὰκις εἰς τὰς μαθητάς
 τε ὅπως ἐλυπῶντο, τὰς ὁποίας κατέστη-
 σεν αὐτὸς τότε διδασκάλος τῆς Χριστιαν-
 ικῆς πίστεως, προσάζωντάς τε νὰ τὴν
 κηρύττωσι πανταχῶς βαπτίζοντες εἰς τὸ
 ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

§. 18.

Τῇ τεσσαρακοσῇ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς Ἀνάληψις
 Ἀναστάσεώς τε ἐσύναξεν ὁ Χριστὸς ὅλκας τῆς Χριστῶ.
 τὰς μαθητὰς τε εἰς τὴν Βηθανίαν, καὶ α. σίχ.
 ὑπεσχέθη νὰ τὴς ἑξαποσεύλῃ τὸ Πνεύ- γ. — ιά.
 μα τὸ Ἅγιον, τὸ ὁποῖον θέλει ἐκχέ-
 ρει ἐπ' αὐτὰς τὴν χάριν, καὶ μὲ τὸτο
 θέλει τὰς κάμνει εὐθέως πρὸς τὴν τε-
 λείωσιν τῆς Ἀποστολικῆς ἡμέρας. Ἐκεῖ
 εὐλόγησεν αὐτὰς, καὶ ἔπειτα ἀνελή-
 φθη ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν εἰς
 τὸν οὐρανόν.

§. 19.

Τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς Ἀνα- Ἐξάπλω-
 λήψεως τῆς Χριστῶ κατέβη τὸ Ἅγιον σις τῆς Χρι-
 Πνεῦμα εἰς τὰς Ἀποστολάς, δι' ἧς προ- σιαντικῆς πί-
 τοιμάσθησαν διὰ τὸ ἐπιτεθεὶν αὐτοῖς σεως.
 χρέος, καὶ ἔλαβαν τὴν δύναμιν νὰ ἐπιτε-
 λῶσι θαύματα, καὶ τὸ χάρισμα νὰ ὀ-
 μιλῶσι διαφόροις γλώσσαις. Ὁ Πέ-
 τρος, τὸ ὁποῖον συνοδοιπόρος ὑπῆρχεν ὁ
 Ἐυαγγελιστὴς Μάρκος, ἐκήρυξε τὸ
 Ἐυαγγέλιον εἰς τὴν Ἰουδαίαν, Συρίαν
 καὶ Ἀιγύπτου. Ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν μι-
 κρὰν Ἀσίαν, ὁ δὲ Παῦλος μετὰ τῆ
 Ἐυαγγελιστῆ Ἀνκῆ εἰς τὴν Ἰουδαίαν,
 εἰς τὴν Ἐλλάδα, εἰς τὸ Ἰβηρικόν, εἰς τὴν
 Ἰταλίαν. Οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι, κα-

θῶς καὶ οἱ ἐβδομήκοντα μαθηταὶ τῆ Χρι-
 στῆ, ἠγωνίζοντο ὡσαύτως ὑπὲρ τῆς ἐ-
 ξαπλώσεως τῆς Χριστιανικῆς Διδασκα-
 λίας, καὶ ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι ἐπεσφρά-
 γισαν τὴν διδασκαλίαν των μετὰ τῶν αἰμά-
 των, καὶ μετὰ βίαιον θάνατον, ἐξαιρημένῃ
 ἑνὸς μόνου τῷ Γεωργίῳ, ὅστις ἐξέστρεφθῶν εἰς
 τὴν νῆσον Πάτμον συνέγραφεν ἐκεῖ τὴν
 Ἀποκάλυψιν, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ φυ-
 σικόν θάνατον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Χρι-
 στιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἠύξησε· μία ἀπὸ
 ἐκείνας ὅπως ἠνθίσαν περισσότερο ἦ-
 τον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, δε-
 μελιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βαρναβα. Τὰ μέ-
 λη ταύτης τῆς Ἐκκλησίας ὠνομάθησαν
 πρῶτοι ἀπὸ τὸν Χριστὸν χριστιανοί. Εἰς
 τὸν δεύτερον αἰῶνα ἀπὸ Χριστοῦ γεννή-
 σασθε ἑξαπλώθη ἡ Χριστιανικὴ Πίσις εἰς
 τὴν Γαλλίαν, Ἰσπανίαν, Βρεττανίαν,
 καὶ εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γερμανίας. Εἰς
 δὲ τὸν τρίτον εἰς τὴν Ἀραβίαν. Εἰς
 ὅλας τὰς τὰς τόπας οἱ Χριστιανοὶ ἐξῆ-
 σαν διεσπαρμένοι, καὶ ἀκατάπαυστα διω-
 κόμενοι. Ἀλλ' ὅταν ὁ μέγας Κωνσταν-
 τῖνος ἐδέχθη δημοσίως τὴν εἰς Χριστὸν
 πίσιν, τότε ἐγένετο αὐτὴ εἰς τὴν βασι-
 λείαν τῶν Ῥωμαίων κυριεύουσα. Πρὸς
 δὲ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου αἰῶνος ἐ-
 κηρύχθη τὸ Ἐυαγγέλιον εἰς τὴν Ἰ-
 βηρίαν, Ἀρμενίαν, Περσίαν, Ἰνδίαν,
 Ἀβυσσηνίαν καὶ Ἰρλανδίαν. Κατὰ τῆ-
 τον τὸν καιρὸν ἐδέχθησαν τὴν εἰς Χρι-

φόν πίζιν οἱ Γότθοι εἰς τὴν Παννονίαν,
 Δακίαν, καὶ Μυσίαν. Πρὸς τὸ τέλος
 δὲ τῆ πέμπτου αἰῶνος ἐγένετο ἡ ἐπιστρο-
 φὴ τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Φράγγων ἐπὶ
 τῆς βασιλείας τῆ Ρηγὸς αὐτῶν Κλο-
 δοβαίν. Εἰς τὸν ἕκτον αἰῶνα ἐδέχθη-
 σαν τὸν Χριστιανισμόν οἱ Ἀγγλοσάξο-
 νες εἰς τὴν Βρεττανίαν. Εἰς δὲ τὸν ἑ-
 βδομον οἱ Βαυάροι, οἱ Φραγκόνοι, οἱ
 Σαξῶνοι, οἱ Βεσφάλοι, οἱ Βέλγαι,
 καὶ οἱ Ἑλβετοί. Οἱ Σάξονες ἐπέσρε-
 φαν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Πίζιν εἰς τὸν
 καιρὸν τῆ Μεγάλου Καρόλου. Ἐπειτα
 εἰς τὴν ἀρχὴν τῆ ἑνάτου αἰῶνος ἐξα-
 πλώθη ὁ Χριστιανικὸς νόμος εἰς τὴν Σαξ-
 κίαν καὶ Δανίαν. Ἐν ἔτει 826 εἰς τὴν
 Βοημίαν, Μοραβίαν, καὶ Πολωνίαν. Ἐν
 δὲ τῷ 897 ἔτει εἰς τὴν Βελγαρίαν καὶ
 Σερβίαν. Περὶ δὲ τῆς Ρωσσίας, ἔξω
 ἀπ' ἐκεῖνο ὅπῃ μᾶλλον διηγείται ὁ Εὐσέ-
 βειος, ὅτι ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας
 ἔπρεπε νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς
 τὴν Σκυθίαν, καὶ ἀκολούθως εἰς ἐκεῖνα
 τὰ γένη, ὅπῃ ἐκατοικῶσαν μεταξύ τῆ
 Τύρας καὶ τῆ Βορυσθένης, εὐρίσκομεν ἡ-
 μεῖς εἰς τὴν Γεοργίαν ρητῶς, ὅτι ἀκό-
 μη ἕως τῆς διατριβῆς τῆ Γγορος μετὰ
 τῆς Οὐλγας εἰς τὸ Κίαιβον ἐν ἔτει 880
 ἦτον πλέον ἐκεῖ μία χριστιανικὴ Ἐκ-
 κλησία, καὶ πλῆθος Χριστιανῶν. Ἡ με-
 γάλῃ ἡγεμόνισσα Οὐλγα σύζυγος τῆ

μεγάλα τῶν Ρώσων ἡγεμόνος Γ'γο-
 ρος ἐβαπτίσθη εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν
 ἐν ἔτει 955. Ἀλλ' ὁ υἱὸς τῆς Σβατο-
 σλάβος καὶ ὁ ἔγκονος Γαροπόλκος με-
 γάλοι ἡγεμόνες τῆς Ρωσσίας ἔμειναν
 ἀκόμη εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, ἕως ὅ-
 πῃ τελευταῖον ὁ μέγας ἡγεμῶν Βλα-
 διμῆρος ὁ Α'. δὲν ἐξέειλεν ἐν ἔτει 988
 ἐπιτήδες εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν Προ-
 σβείαν, καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τῆς βασιλείας
 τῶν Ρωμαίων Βασιλείου καὶ Κωνσταντι-
 νου ἀνδρας τῆ ἱερᾶ τάγματος, διὰ νὰ
 εἰσάξωσι τὴν Χριστιανικὴν Πίσιν εἰς τὴν
 ἐπικράτειάν τε. Καὶ ἔτως ἐβαπτίσθη
 ὁ Βλαδιμῆρος ὁμῶς μετὰ τὰς δώδεκα ἡμέ-
 ρα. τὸ τοῦτο δὲ τὸ παράδειγμα ἠκολούθησε
 καὶ ὁ λαός, εἰς τρόπον ὅπως ὁ ποταμὸς Πο-
 ρζάνα ἐγένεν εἰς μίαν ἡμέραν Γερά Κο-
 λυμβήδρα πολλῶν χιλιάδων Ρώσων.
 Αὐτὸς ἐκτίσεν Ἐκκλησίας, ἐσύζησε
 Σχολεῖα, καὶ ἐπρόσαξε νὰ μεταφρά-
 σωσιν εἰς τὴν Σλαβωνικὴν διάλεκτον
 πρὸς χρῆσιν τῆ λαῶ τὴν Παλαιὰν Δια-
 δήκην ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῶν Ἑβδομή-
 κοντα. Εἰς τὸν καιρὸν τῆ μεγάλα ἡ-
 γεμόνος Γαροσλάβου ἀκόμη καλῆτε-
 ρον ἄρχισε νὰ ἐξαπλώνηται ἡ τῆ
 Χριστῆ Πίσις εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἐπει-
 δή καὶ αὐτὸς ἐν ἔτει 1037 ἐσύναξε πολ-
 λὰς εἰδήμονας ἀνδρας διὰ τὴν μετάφρα-
 σιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ἀπὸ

τὴν Ἑλληνικὴν εἰς τὴν Σλαβωνικὴν διά-
 λεκτον, καὶ ἔβαλε τὰ Πρωτότυπα εἰς
 τὸ Κίαιβον ἐν τῇ ὑπ' αὐτῆ οἰκοδομη-
 θέσει ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Σοφίας,
 προσάζοντας νὰ τὰ ἀντιγράψωσι καὶ νὰ
 τὰ μεταχειρίζωνται παντῶ. Εἰς τὸν
 δέκατον αἰῶνα ἐξαπλώθη ἡ Χριστιανικὴ
 Πίσις εἰς τὴν Οὐκρασίαν· ἐν ἔτει 1124
 εἰς τὴν Πομερανίαν· ἐν ἔτει 1148 εἰς
 τὴν Νορβεγίαν· ἐν ἔτει 1150 εἰς τὴν
 Φιλανδίαν, ἐν ἔτει 1186 εἰς τὴν Βο-
 ρυσσίαν· καὶ ἐν ἔτει 1386 εἰς τὴν Λι-
 θουανίαν καὶ Κερλανδίαν. Ἐν δὲ τῇ Α-
 μερικῇ ἔγινεν ἐκείνη γνωστὴ ἄχι πρότε-
 ρον τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ αἰῶνα, ἵτοι ἀ-
 πό τὸν καιρὸν τῆς ἀνακαλύψεως τέ-
 τω τῷ μέρῳ τῷ Κόσμου.

§. 20.

Πολλοὶ ἀπὸ τὰς Ἀποστόλους ἔκα- Βιβλία συν-
 μαν ἑαυτὰς διὰ πάντοτε ἀξιωματιμονεύτους τείνοντα
 εἰς τὴν τῷ Χριστῷ Ἐκκλησίαν μετὰ Συγ- πρὸς ἕξα-
 γράμματά των. Οἱ Ἐυαγγελισταὶ ἐ- πλωσιν καὶ
 περίγραψαν ὅλην τὴν ζωὴν τῷ Χριστῷ. τῷ Χριστικ-
 Ὁ Ματθαῖος ἔγραψε διὰ τὰς Ἑβραίας, νισμῶ.
 ἀπὸ τῶ ὁποῖον τὸ Σύγγραμμα ἔκαμεν
 ὁ Μάρκος Ἐπιτομὴν διὰ τὴν Ἐκκλη-
 σίαν τῆς Ἰταλίας· διὰ δὲ τὰς λοιπὰς
 Ἑθνεύς, ὅπῃ ἔγινεν Χριστιανοὶ, ἔγρα-
 ψεν ὁ Λουκᾶς, τελευταῖον ὁ Ἰωάννης

πρὸς ἀναίρεσιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κατ' ἐ-
 κείνον τὸν καιρὸν δὲν ὠμολογῶσαν τὴν
 Θεῖαν οὐσίαν ἐν τῷ Χριστῷ. Τίνι δὲ τρό-
 πῳ ὠκοδομεῖτο καὶ ἐξαπλώτο ἡ πρώτη
 Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, περὶ τῆς διη-
 γεῖται ὁ Λευκῆς εἰς τὰς Πράξεις τῶν
 Ἀποστόλων. Οἱ δὲ λοιποὶ Ἀπόστολοι
 ἔγραφαν Γράμματα, μέρος μὲν πρὸς
 ὁλοκληρῆς Ἐκκλησίας ἢ τοὶ Παροικίας,
 μέρος δὲ πρὸς πάντας τὲς πιστεύοντας
 εἰς τὸν Χριστὸν ἐν γενεῇ. Τοιαῦτα Γράμ-
 ματα, ὅπως ὀνομάζονται Ἐπιστολαί, ἔ-
 γραφεν ὁ Παῦλος δεκατέσσαρα, ἡ-
 γων· 1. πρὸς Ῥωμαίους. 2. πρὸς Κο-
 ρινθίους. 1. πρὸς Γαλάτας. 1. πρὸς
 Ἐφεσίους. 1. πρὸς Φιλιππησίους. 1.
 πρὸς Κολοσσαίους. 2. πρὸς Θεσσαλο-
 νικεῖς. 2. πρὸς Τιμόθεον Ἐπίσκοπον
 Ἐφέσου. 1. πρὸς Τίτον Ἐπίσκοπον
 Κρήτης. 1. πρὸς Φιλήμονα εὐσεβῆ συν-
 εδοιπόρον τῷ Παύλῳ εἰς τὰς Κολοσ-
 σαίους, καὶ 1. πρὸς Ἑβραίους. Δύω Ἐ-
 πιστολαὶ ἔγραφεν ὁ Πέτρος πρὸς τὲς ἐξ
 Ἰουδαίων διεσπαρμένους Χριστιανούς. Ὁ δὲ
 Ἰωάννης ἔγραψε τρεῖς Ἐπιστολαὶ καὶ τὴν
 Ἀποκάλυψιν· τὴν πρώτην τῷ Ἐπι-
 σκολῇ τὴν ἔγραψε γενικῶς πρὸς πάν-
 τας τὲς πιστεύσαντας εἰς τὸν Χριστὸν· τὴν
 δευτέραν πρὸς τινὰ γυναῖκα Χριστιανὴν·
 καὶ τὴν τρίτην πρὸς τινὰ γέροντα Χριστιαν-
 ῶν Γαίον. Ἐν δὲ τῇ Ἀποκαλύψει

τα εὑρίσκειται προφητεία περὶ τῆς με-
 λήσεως καταστάσεως τῆς τῷ Θεῷ Ἐκκλη-
 σίας. Ὁ Γάκωβος, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὰς
 Γεδαίαις, ὅτι μόνη ἡ Πίστις χωρὶς τῶν
 καλῶν ἔργων τῷ Χριστιανῷ ἔδεν ὠφελεῖ,
 ἔγραψεν ὁμοίως μίαν Ἐπιστολήν. Ὁ
 δὲ Γάδας ὁ ἀδελφὸς τῷ Γακώβῳ ἔγρα-
 ψε μίαν Ἐπιστολήν πρὸς τὰς ἐν Πέλ-
 λῃ καὶ τοῖς πέριξ τόποις οἰκῶντας Χρι-
 στιανῶς προασφαλιζόμενος αὐτὰς ἀπὸ
 τῆς διεστραμμένως ἀνθρώπων, οἵτινες ἐ-
 ζῶσαν μεταξὺ αὐτῶν. Ταῦτα τὰ βι-
 βλία τῆς Νέας Διαθήκης μετὰ τῶν βι-
 βλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καλεῖ-
 ται ἐνὶ λόγῳ Ἀγία Γραφή. Ἡ Ἐκ-
 κλησία τὴν εἶχεν αὐτὴν εἰς τὸς ἀκο-
 λούθως καιρὸς μόνον κανόνα τῆς Πίσεως
 τῆς. Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν εὐθύς ἐδιεί-
 ρεσαν τὴν περίληψιν τῶν τῶν Βιβλί-
 ων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶ χρόνος, καὶ ἔ-
 τως ἀνεγίνωσκον αὐτὰ κατ' ὅλον τὸν
 ἐνιαυτόν. Ὄταν δὲ ἡ τῷ Χριστῷ Ἐκ-
 κλησία ἐξῆπλώθη εἰς διάφορα μέρη
 τῷ Κόσμῳ, τότε δὴ πολλὰ Γένη εἶχαν
 τὴν Ἀγίαν Γραφήν εἰς τὰς γλώσσας
 των, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ Ἀνατο-
 λικὴ Ἐκκλησία. Διδάσκαλοι καὶ Πα-
 τέρεις τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ὁμοίως
 συνήργησαν εἰς τὴν σερέωσιν τῆς τῷ Χρι-
 στῷ διδασκαλίας διὰ τῶν Συγγραμμάτων
 των, ἐχρημάτισαν εἰς τὸν πρῶτον αἰῶ-

να ὁ Κλήμης· εἰς τὸν δεύτερον ὁ Γ-
 γνάτιος, ὁ Πολύκαρπος, ὁ Γεσίνος, καὶ
 Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς· εἰς τὸν τρί-
 τον ὁ Κυπριανὸς ἐπίσκοπος Καρχηδό-
 νος· εἰς τὸν τέταρτον ὁ Εὐσέβιος ἐ-
 πίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης,
 Ἀθανάσιος ὁ Ἀλεξανδρείας, Ἐφραίμ
 ὁ Σύρος, Βασίλειος ὁ Μεγάλος ἐπίσκο-
 πος Καισαρείας, Γρηγόριος ὁ Ναζιαν-
 ζηνός, ὁ Ἀμβρόσιος, ὁ Γερώνυμος,
 ὁ Ἀυγουστίνος καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος·
 εἰς δὲ τὸν πέμπτον αἰῶνα Κύριλλος ὁ
 Ἀλεξανδρείας, τῶν ὁποίων τὰ Συγ-
 γράμματα φέρονται εἰς μαρτυρίαν πρὸς
 ἀπόδειξιν τῆς διδασκαλίας καὶ τῶν τελε-
 τῶν, ὅπως ἦσαν ἐν χρήσει εἰς τὴν πρώ-
 τιν τῆς Χριστῆς Ἐκκλησίαν.

§. 21.

Τελεταὶ
 ἐπὶ τῆς Βα-
 πτίσματος,
 καὶ τῆς Ἀγίας
 Μύρης τῆς
 πρώτης τῆς
 Χριστῆς Ἐκ-
 κλησίας.

Ἐξ αὐτῶν τῶν καιρῶν τῶν Ἀπο-
 στόλων τὸ Βάπτισμα ἦτον σημεῖον τῆς
 εἰσόδου εἰς τὸν Χριστιανικὸν νόμον, καὶ εὐ-
 δὺς μετὰ ταῦτα ἐδέχθη ἡ πρώτη Ἐκ-
 κλησία ἐπὶ τῆς Ἀγίας Βαπτίσματος δια-
 φόρου τελεταί, περὶ τῶν ὁποίων οἱ Συγ-
 γραφεῖς τῆς δευτέρου αἰῶνος μᾶς διηγῶν-
 ται τὰ ἑξῆς· Ἐρωτήσαν τὰς βαπτίζο-
 μένας, ἂν ἦτον παιδία, τὰς Ἀναδόχους
 αὐτῶν· Πιστεύουσιν αὐτοὶ εἰς τὸν Θεὸν
 Πατέρα, εἰς τὸν Υἱὸν τε τὸν Ἰησοῦν Χρι-

εόν, κ̅ εἰς τὸ Ἁγίον Πνεῦμα; Ὁμο-
 λογῶσιν αὐτοὶ ἀφεσὶν ἁμαρτιῶν, κ̅
 αἰώνιον ζωὴν, κ̅ ἔτω καθεξῆς. Ἐπι-
 τέτοις συνήπτετο ἡ ἀνάγνωσις τῆ Συμ-
 βόλου τῆς Πίσεως. Ἐπειτα τὸς ἔκαμναν νὰ
 ἀρνηθῶσι τὰ ἀσεβῆ ἔργα, τὸ ὁποῖον ἀ-
 πό τὸν τέταρτον αἰῶνα ἐπιτελεῖται
 διαμέσθ τινῶν τελετῶν κ̅ εὐχῶν. Πρὸ
 τῆ Βαπτίσματος ἀλείφαι τὸν βαπτι-
 ζόμενον με ἔλαιον εἰς σημεῖον τῆς πρὸς
 τὰ πάδη μάχης, τὰ ὁποῖα πρόκεινται
 παντὶ Χριστιανῷ. Ὑγερὸν ἀνεγινώσκον-
 το εὐχαὶ ἐπὶ τῆ ὕδατος, με τὸ ὁποῖον
 ἔπρεπε νὰ βαπτίζωσι, κ̅ ἐβάπτισαν
 αὐτὸς εἰς τὸ ὄνομα τῆ Πατρὸς κ̅ τῆ
 Υἱὸς κ̅ τῆ Ἁγίας Πνεύματος. Μετὰ ταῦ-
 τα τὸν ἐνδυναν με λευκὴν εὐαγγέλιον εἰς ση-
 μεῖον τῆς νέας πολιτείας ἐν τῷ Χριστιαν-
 ισμῷ. Μετὰ τὸ βάπτισμα δὲ ἠκολού-
 θει ἡ χρίσις τῆ μετώπης, τῶν ὠτίων,
 τῶν ῥινῶν, τῆ σῆθης, τῶν χειρῶν κ̅ πο-
 δῶν τῆ βαπτίζομενος, ὅπῃ ἦτον σφρα-
 γίς ἦτοι σημεῖον τῆς καταπεμπόμενης
 ἀοράτης χάριτος τῆ Ἁγίας Πνεύματος,
 τῆς ὁποίας κατηξίοντο αὐτοὶ διὰ τῆ βα-
 πτίσματος. Καὶ ἔτως ἀπὸ τὴν ἐπίδε-
 σιν τῶν χειρῶν μετὰ τῆς εὐχῆς, ὅπῃ
 ἔκαμναν οἱ ἴδιοι Ἀπόστολοι ἐπάνω εἰς
 τὸς βαπτίζομενος, διετάχθη τὸ ἱερόν
 μυσῆριον τῆ Χρίσματος τῆ Μύρης. Κα-
 τὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν αὐτῶν Συγγρα-

ἔταν οἱ Χριστιανοὶ μὲ διαφόρως πειρα- τῇ πρώτῃ
 σμὲς ἔξαπατῶντο πρὸς τὴν ἐκπτώσιν Χριστιανικῆ
 τῆς πίσεως, οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλη- Ἐκκλησίας.
 σίας ἀγωνίζοντο νὰ τὰς ἀναχαιτίσωσι
 μὲ αὐστηρὰν Ἐκκλησιαστικὴν μετάνοιαν.
 Εἰς αὐτὴν ἐκείνοι ὅπῃ παρέβησαν τὰς
 κανόνας τῆς πίσεως ἦσαν χρεῶσαι νὰ
 ὁμολογήσωσι τὰς ἀμαρτίας των παρ-
 βησίᾳ ἐνώπιον πάσης τῆς Ἐκκλησίας.
 Ἐπειτα ἐλαμβάνοντο πάλιν κατὰ τὸ
 πρῶτον εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡῶν τῆς τῆ
 Χριστῆ Ἐκκλησίας. Προχωρῶντος δὲ
 τῆ καιρῆ μετεβλήθη αὐτὴ ἡ δημοτικὴ
 ἐκκλησιαστικὴ Μετάνοια, ἢ ἀντὶ ταυ-
 τῆς, διὰ νὰ δοθῇ εἰς τὰς Χριστιανὰς τὰς
 ἐλεγχομένους ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἄλ-
 λο μέσον πρὸς διαλατῆν ἢ φιλίωσιν
 των μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, εἰσῆχθη ἡ
 μουσικὴ Ἐξομολόγησις τῆ μετανουήτος
 ἔμπροσθεν ἐνοῦ Γερέως, ἡ ὁποία ἦτον συ-
 νήθης ἀκόμη κατὰ τὴν τρίτην Ἐκατονταε-
 τηρίδα εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν
 Ἐκκλησίαν τῶν Γραικῶν.

§. 24.

Τὸν Γάμον, τὸν ὁποῖον οἱ Ἐ- Τελευταί ἐ-
 θνικοὶ τὸν ἐκρατῆσαν μόνον ὡς μίαν πο- πὶ τῆ Γάμο,
 λιτικὴν ὑποχρέωσιν δύω προσώπων, τῆς Γερω-
 τὸν εἶχαν οἱ Χριστιανοὶ διὰ εὐπρέπειαν Εὐχελαίς
 ὡς Θεῖαν διάταξιν, ἢ ἐπραγματεύον- τῆς πρώτης

Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

το περὶ αὐτῆ πολὺ ἀγιάτερον καὶ ὁρ-
 θότερον. Ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς
 δευτέρας Ἐκατονταετηρίδος ἐγίνοντο οἱ
 γάμοι μετὰ τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησίας,
 καὶ οἱ μεμνησευμένοι κατὰ τὸν νόμον τῆ
 Θεῆ ἐλάμβαναν διὰ τῆτον τὸν σύνδε-
 σμον τὴν εὐλογίαν παρὰ τῆ Γερουσίας με-
 τὰ προσευχῆς καὶ ψαλμωδίας. Ἡ Γε-
 ρουσίη ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ τῆς
 καιρῆς τῶν Ἀποστόλων. Οἱ Ἀπόστολοι
 ἐμεταχειρίζοντο εἰς αὐτὴν, πλὴν τῆς
 προσευχῆς, καὶ τὴν χειροθεσίαν. Ἀπὸ
 τῆς πρώτης αἰῶνας ἦτον συνήθεια, ἐ-
 κείνης ὅπως προητοιμάζοντο νὰ δεχθῶ-
 σι τὴν Γερουσίαν, νὰ τῆς παραστήσω-
 σιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μετ' ἐκτενῆ δέη-
 σιν ὅλης τῆς Ἐκκλησίας νὰ ζητήσωσιν
 αὐτοῖς εἰς τῆτο τὸ κάλεσμα τὴν Θεῖαν
 εὐλογίαν. Ἀπὸ τῆς καιρῆς τῶν Ἀπο-
 στόλων ἐκράτησεν ὡσαύτως ἡ Ἐκκλη-
 σία καὶ τὸ Εὐχέλαιον· ἐπειδὴ καὶ εἰς
 τὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν εἶναι πολλὰ
 παραδείγματα, ὅτι οἱ πάσχοντες, ὅ-
 κα μὲν σερεὰν πίσειν ἤλπιζαν εἰς τὴν εὐ-
 σπλαγχνίαν τῆ Θεῆ, διὰ τῆς προσευ-
 χῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐπιτελέσε-
 ως τῆ Εὐχελαίης ἐπ' αὐτῶν ἐλάμβαναν
 παρὰ Θεῆ τὴν θεραπείαν.

§. 25.

Ἀξιόπιστα Συγγράμματα τῆ δευ- Τὸ σημεῖον
 τέρη αἰῶνος μᾶς διηγῶνται ὁμοίως ἔ κε- τῆ Σταυρῆ
 ρὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν τάξεων. Παρ. ἢ ἡ προσκύ-
 χάριν περὶ τῆ τιμῆ Σταυρῆ, ὅτι ἦτον Εἰκόνων ἐν
 ἀκόμη παρ' αὐτοῖς τοῖς πρώτοις Χριστιαν- τῆ πρώτῃ
 νοῖς εἰς τιμὴν, ἔ ὅτι ἐσημεῖοντο ἐκεῖνοι Χριστιανικῆ
 μὲ αὐτὸν εἰς ὅλα των τὰ ἔργα, διὰ νὰ Εἰκλήσια.
 κρατῶσι διὰ τέτε πάντοτε εἰς τὴν μνή-
 μιν τὸν ἐν αὐτῷ σταυρωθέντα Χριστόν.
 Ὅταν δὲ εἰς τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀκ-
 δομήθησαν πλέον Ἐκκλησίαι, τότε οὐ
 ἀρχισαν ἔ εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ βασι-
 σι Σταυρῆς ἔ Εἰκόνας τῶν Μαρτύρων
 ἔ τῶν λοιπῶν θεραπόντων τῆ Θεῶ, διὰ
 νὰ ἔχη ὁ λαὸς πάντοτε πρὸ ὀφθαλ-
 μῶν ἐκεῖνα τὰ συμβεβηκότα, ὅπῃ παρέ-
 σαιναν αὐταὶ αἱ Εἰκόνας, ἔ νὰ τὰ ἀνακα-
 λῆ μετ' εὐλαβείας εἰς τὴν μνήμιν.

§. 26.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διετάρχησαν Τάξεις ἐπι-
 ἔ Ἐορταί, ὅπῃ νὰ συνάζωνται κατ' αὐ- τῶν Ἐορ-
 τὰς τὰς ἡμέρας οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὰς νὰς τῆ τῶν.
 Θεῶ, νὰ εὐχαρισῶσι τὸν Θεὸν διὰ τὰς
 εὐεργεσίας, ἔ νὰ ἀκῶσι τὰς διδασχὰς,
 διὰ τῶν ὁπίων αἱ ψυχὰι των ἤδεσαν
 στερωθῆ περισσότερον εἰς τὴν ἀρετὴν,
 ἔ διὰ νὰ τιμῶσι περισσότερον ἐκεῖνας

τὰς ἡμέρας, νὰ ἐνασχολῶνται εἰς θεά-
 ρεσα ἔργα, ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἀρρώ-
 ρεις, παρηγορῶντες τὰς τεθλιμμένας,
 καὶ βοηθῶντες τὰς πτωχὰς μετὰ τὴν ἐλεη-
 μοσύνην των. Διὰ τῆτο οἱ πρῶτοι
 Χριστιανοὶ τὸ εἶχαν ἁμαρτίαν νὰ διάγω-
 σιν αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς ἀργίαν, πολ-
 λῶ δὲ μᾶλλον εἰς ἄχρηστα καὶ ἀπρεπῆ
 ἔργα. Εἰς τὴν Λαμπρὰν Ἀνάστασιν
 ταύτην δὲ τὴν ἡμέραν τὴν εἶχαν χαρμό-
 συνον ἑορτὴν ἀπεργάζαν τὴν νύκτα
 εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐν ἀγρυπνίᾳ. Ἐν
 ταύτῃ ὅλη ἡ Ἐκκλησία, καὶ ὅλαι αἱ οἰ-
 κίαι ἦσαν καταλαμβάνεσαι ἀπὸ κηρία
 καὶ λαμπάδας· εὐθὺς δὲ ὡς ἀρχίζεν
 ἡ ἡμέρα, ἐμόραζαν εἰς τὰς πτωχὰς
 δῶρα καὶ ἐλεημοσύνας πλεσίᾳ χειρὶ. Εἰς
 τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων τῷ Κυρίῳ ἦ-
 τον ὁμοίως συνήθεια νὰ φωτίζωσι τὰς ἐκ-
 κλησίας μετὰ κηρία, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς
 τῷ Χριστῷ βαπτίσεως νὰ ἐπιτελῶσιν ἐ-
 πὶ τῷ ὕδατος κάποιας τελετὰς ἐν τῇ
 Ἐκκλησίᾳ, ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν
 ἰδίως ἐπὶ τῷ συνδεμένῳ εὐχῶν, ἀπὸ
 τὰς ὁποίας καὶ προῆλθεν ὁ Ἀγιασμός.

§ 27.

Ἀ' Νηστίαι Ἀ' Νηστίαι ἐθεωρῶντο ἀκόμη ἀπ'
 τῆς πρώτης αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐκκλησίας ὡς
 Χριστιανικῆς μέσον πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῆς εὐλαβείας

διὰ τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς νηφαλιότη- ^{Εκκλη-}
 τος. Ὁ δὲν γραφέντες πρὸς τὰς καιρὸς ^{σίας.}
 τῶν Ἀποστόλων βλέπομεν ἡμεῖς τὴν
 Νηστείαν ἀκόμη εἰς αὐτὰς τὰς πρώτας
 Χριστιανὰς· διότι οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὸν
 ἴδιον καιρὸν ἐνήψευσαν καὶ ἐδάλευσαν τῷ
 Θεῷ, ὅταν ἔλαβαν προσηγὴν νὰ ἐξα-
 ποσεύωσι τὸν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν εἰς
 τὴν ὑπηρεσίαν τῶ Κυρίου, ἐπὶ τῷ δὲ ὑπε-
 ρρον καὶ ἡ Νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἰς
 τὰς ἀκολούθους καιρὸς ἐθεμελιώθη εἰς ἐν-
 δύμησιν τῆς ἐξελεύσεως τῶν Ἀποστό-
 λων εἰς τὸ κήρυγμα τῆς τῷ Χριστῷ ἀπο-
 σταλίας, καὶ τῆς προετοιμασίας τῶν εἰς
 αὐτὸ διὰ τῆς νηστείας. Ἡ Μεγάλη Τετ-
 σαρακοσὴ ἐφυλάττετο ἀπὸ τὴν Ἐκ-
 κλησίαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς σταυρώσεως τῷ Χρι-
 στῷ, καὶ ἐδιωροῦθη εἰς τὴν ἐν Λαοδικείᾳ
 Σύνοδον ἐν ἔτει 383 διὰ τεσσαράκοντα
 ἡμέρας ξηροφαγίας. Φανερόν δὲ εἶναι
 ὡσαύτως ἐκ τῶν Παραδόσεων, ὅτι ἡ
 πρώτη Ἐκκλησία ἐφύλαττε καὶ τὰς νη-
 στείαις κατὰ πᾶσαν Τετράδα καὶ Παρα-
 σκευὴν τῷ χρόνῳ διὰ τὸ πάθος καὶ τὸν
 θάνατον τῷ Χριστῷ. Αἱ δὲ λοιπαὶ Νη-
 στεῖαι ἐγίναν εἰς τὰς ἀκολούθους καιρὸς
 μία μετὰ τὴν ἄλλην, καὶ ἡ Ἐκκλησία
 τὰς ἐδέχθη.

Ἀρχὴ τῶν
Μονασιῶν.

Εἰς τὰς πρώτας τρεῖς αἰῶνας ἀριθ-
μῶσι κοινῶς δέκα Διωγμοὺς, ὅπῃ ἐγι-
ναν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι ὁ-
μως δὲν ἦσαν ἐπίσης σκληροὶ καὶ πόνυ-
κοινοί. Ὁ ὑσερινὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας
τῆ Ἀυτοκράτορος Διοκλητιανῆ ἐσάθη
ὁ πλέον σκληρότερος. Τα κρύψιμον
ἀπὸ τῆς τῆς διωγμῶς ἐσάθη περισ-
σότερον ἢ ἀρχὴ τῆς μοναχικῆς καὶ ἀσκη-
τικῆς ζωῆς, τὰ δὲ κατοικητήρια τῶν κρυ-
πτομένων ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα τὰ
Μονασιῶν.

Γεραρχία
τῆς Ἐκκλη-
σίας ἀπὸ
τῶν καίρων
τῶν Ἀπο-
στόλων καὶ εἰς
τὰς ἀποστό-
λους αἰῶνας.

Τὴν Γεραρχίαν τῆς τῆ Χριστῆ Ἐκ-
κλησίας εἰς τὰς καιροὺς τῶν Ἀποστόλων
εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ἴδῃ τινὰς περισσό-
τερον ἀπὸ τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.
Ἡ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησία ἦτον
κατ' ἐκεῖνο καιρὸν κατὰ τῆς τῶν ἄλλων.
Εἰς αὐτὴν ἡ ἀγάπη, ἡ εὐσπλαγχνία,
ἡ εὐλάβεια καὶ ὁ φόβος τῆ Θεοῦ ἦσαν οἱ
μόνοι εὐλισμοὶ τῶν Χριστιανῶν, ὅταν
ἐσυνάζοντο αὐτοὶ εἰς τὴν προσευχὴν.
Οἱ Ἀπόστολοι θεμελιῶντες Ἐκκλησίας,
κατέστησαν εἰς αὐτὰς ξεχωριστὰς ποιμέ-
νας καὶ ὑπηρέτας, ἤγουν Ἐπισκόπους, Πρε-
σβυτέρους, Διακόνους, καὶ Διακονίσσας.

ἀπὸ τὰς ὁποίας οἱ μὲν πρῶτοι εἶχαν
 τὴν ἐπισκοπίαν τῶν ἐπαρχιωτῶν· οἱ δὲ
 δεῦτεροι τὰς ἐδίδασκαν ὁμῶς μετὰς πρῶ-
 τας, καὶ ἐπετελεῶσαν ὅλα τὰ μυστήρια
 τῆς Ἐκκλησίας· οἱ δὲ τρίτοι τὰς ἐσυμ-
 βοηθῶσαν εἰς τὴν ἱερωτελεσίαν, εἶχαν
 τὴν κηδεμονίαν τῶν πτωχῶν, καὶ ἐπε-
 σκέπτοντο τὰς ἀρρώστιας καὶ τὰς ἐν φυ-
 λακῇ ὄντας· τὰς δὲ Διακονίστας ἐμε-
 ταχειρίζοντο εἰς τὴν βάπτισιν τῶν κο-
 ρασιῶν, εἰς τὴν περιποίησιν τῶν ἀρρώ-
 στῶν, καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν αἰχμα-
 λώτων. Εἰς τὰς καιρὸς τῶν Ἀποστό-
 λων ἐσυζητήθησαν σεμνὰ σχολαῖα καὶ
 μόνον διὰ τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ διὰ ἐκεί-
 νης ὅπως ἤθελαν νὰ δεχθῶσι τὴν Γερω-
 σύνην, καθὼς εἰς τὴν Ἐφεσον ἀπὸ τὸν
 Γωάννην, εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἀπὸ
 τὸν Μάρκον, καὶ εἰς τὴν Σμύρνην ἀπὸ τὸν
 Πολύκαρπον. Οἱ προσκληθέντες εἰς
 τὰ καθήκοντα τῶν πνευματικῶν διδα-
 σκάλων δὲν ἐζητῶσαν διὰ λόγου τὴν
 καμμίαν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἐσπέδαζαν μόν-
 ον νὰ δάσωσιν ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὰς ἄλ-
 λης παράδειγμα τῆς ἰσχυρᾶς πίστε-
 ως καὶ τῆς ἐναρέτης πολιτείας. Μία
 Ἐπισκοπὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην δὲν ἐκρέ-
 μετο, ἀλλ' ὅλοι ἦσαν ὁμόφυχοι καὶ
 σύμφωνοι εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς Χρι-
 στιανικῆς πίστεως. Αἱ Ἐκκλησίαι δὲν ὑ-
 περάρροντο μία ὑπὲρ τὴν ἄλλην μετὰ κη-
 νένα ὁποιοῦνδήποτε προνόμιον, ἀλλ' ἡ-

σαν ὅλα εἰς ἴσην ἀξίαν. Τάξις πολλὰ ἐπαινετὴ, καὶ δι' εὐπρέπειαν ἀξιολόγητος ὑπὸ παντὸς τῷ Χριστιανισμῷ! Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασίν τε διὰ νὰ φυλάττεται ἡ ὁμόνοια τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐδιαίρεσε τὰς τόπας τῆς βασιλείας τῶν Ῥωμαίων εἰς κάποιας Ἐπαρχίας. Καθώς οἱ Ἱερεῖς καὶ οἱ Διάκονοι ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐπισκόπων, ἔτω καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ἐκρέμοντο ἀπὸ τῆς Μητροπολίτας, ἔτσι δὲ πάλιν ἀπὸ τῆς Πατριάρχας, οἱ ὁποῖοι κατ' ἀρχαίαν ἦσαν τέσσαρες, δηλαδή ὁ Ῥώμης, ὁ Ἀντιοχείας, ὁ Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ Γεροσολύμων, οἷς ἐν ἔτει 451 προστέθη καὶ ὁ Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν γένει δὲ οἱ Γερωμένοι, ὡς πολιταί τῆς βασιλείας, ἦσαν ὑποκείμενοι εἰς τὰς βασιλεῖς των.

§. 30.

Ἐριδες ἐν
τῇ τῷ Χρι-
στῷ Ἐκκλη-
σίᾳ.

Ἐσάθισαν ὁμοῦ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῶν Ἀποστόλων, καὶ μετὰ ταῦτα ἕως τῆς δεκάτης ἑκτῆς αἰῶνος ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἢ διὰ τὴν πρὸς κλίσιν εἰς τὰς πεκαλαιωμένας των συνηθείας, ἢ διὰ τὴν δοκοφροσύνην των, ἢ διὰ κάποιαν ἐσχωριστὰ συμβεβηκότα καὶ περιστατικὰ ἤφεραν τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Χριστῷ εἰς διχόνοιαν καὶ ἀταξίαν. Διὰ τὴν πρὸς

κλισιν εἰς τὰς πεπαλαιωμένας συν-
 δείας ἄρχισεν ἡ φιλονεικία κατ' αὐτὰς
 τὰς καιρὰς τῶν Ἀποστόλων, ὅταν οἱ Γα-
 δαῖται δεχόμενοι τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν ἐ-
 βεβαίωσαν, ὅτι καὶ αἱ τῶ παλαιῶ νόμου
 τελεταίτων· παρ. χάριν ἢ Περιτομή
 κτλ. εἶναι τόσον ἀναγκαῖα πρὸς σωτη-
 ρίαν, ὅσον καὶ αἱ διατάξεις τῆ Χριστοῦ.
 Ὁ δὲν ἐζητήσαν, ὅτι καὶ οἱ Ἐθνικοὶ ὅπως
 ἐδέχοντο τὴν εἰς Χριστὸν πίσιν νὰ φυ-
 λάττωσι πάσας τὰς Γαδαϊκὰς τελετάς.
 Αὕτη ἡ φιλονεικία ἔδωκεν ἀφορμὴν
 αἰτίαν νὰ γένη Σύνοδος τῶν Ἀποστό-
 λων εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐν ἔτει 47 ἀπὸ
 Χριστοῦ γεννήσεως, εἰς τὴν ὅποιαν ὅμως
 οἱ Χριστιανοὶ ἐλευθερώθησαν ἀπὸ τὰς
 Γαδαϊκὰς τελετάς, καὶ τὸ περισσότερο
 μέρος τῶν Ἐπιστολῶν τῆ Παύλου ἐγγί-
 ζει τὴν βεβαίωσιν ταύτης τῆς δέσεως,
 μάλιστα δὲ ἡ πρὸς Ῥωμαίους, ἡ πρὸς
 Κορινθίους, καὶ ἡ πρὸς Γαλάτας. Εἰς
 τὰς ἀκολούθους αἰῶνας ἐφάνησαν κάποιοι
 ματαιόφρονες, οἱ ὅποιοι ἀντὶ νὰ βάνω-
 σι τὴν ἐπιμέλειάν των εἰς τὴν ἐξάπλω-
 σιν τῆς καθαρᾶς διδασκαλίας τῆς Χρι-
 στιανικῆς πίσεως, ἄρχισαν νὰ σρέψωσι
 τὰς λογισμὰς των εἰς πράγματα, ὅπως
 ἀποβλέπωσι τὰ Θεῖα Μυστήρια, τὰ ὅ-
 ποια ὁ σενὸς νῆς τῶ ἀνθρώπου κατ' ἀδέ-
 να τρόπον δὲν δύναται νὰ τὰ καταλάβ-
 ῃ, καὶ διὰ τῆτο ἐπιπτον ἀπὸ τὸ ἕνα

ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο. Τῆτο τὸ βλαβε-
 ρὸν καὶ μάταιον φρόνημα ἐντελῶς κατηρ-
 γήθη καὶ ἀνιρέθη ἀπὸ τὰς ἑπτὰ Οἰκα-
 μενικὰς Συνόδους, ὅπῃ ἐσυγκροτήντο
 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν Χριστιανῶν Βα-
 σιλέων· ἐπειδὴ καὶ εἰς τὴν ἐν Νίκαιᾳ πρώ-
 τιν Σύνοδον ἐν ἔτει 325 συνετάθη τὸ
 Σύμβολον τῆς Πίσεως, εἰς τὸ ὁποῖον
 ἐδογματίσθη ἡ Θεότης τοῦ Χριστοῦ κατὰ
 τῶν Ἀρειανῶν, τὸ αὐτὸ ἐδέσπιδθη εἰς
 τὴν δευτέραν Οἰκαμενικὴν Σύνοδον τῆς
 Κωνσταντινῆ πόλεως ἐν ἔτει 381 καὶ πε-
 ρὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τῶν Μακε-
 δονιανῶν. Ἡ ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδος πρὸς
 ἀνατροπὴν τῶν Νεστοριανῶν ἐσύνδεσεν
 ἐν ἔτει 431 τὴν Ὁμολογίαν τῆς Πί-
 σεως, ὅτι εἰς τὸν Χριστὸν εἶναι ἐν πρό-
 στατον, καὶ δύο φύσεις, θεία καὶ ἀνθρω-
 πίνη, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπὸ τὴν ἐν Χαλκη-
 δόνι Σύνοδον ἐν ἔτει 451 ἐπεκυρώθη
 κατὰ τῶν Εὐτυχιανῶν, οἵτινες ἐδόξα-
 ζαν, ὅτι εἰς τὸν Χριστὸν εἶναι μία φύ-
 σις. Ἐν ἔτει 553 ἐβεβαίωσεν ἡ ἐν
 Κωνσταντινῆ πόλει πέμπτη Οἰκαμενικὴ
 Σύνοδος ὅλας τὰς κανόνας τῶν πρώτων
 τεσσάρων Συνόδων. Ἡ δὲ ἕκτη Κων-
 σταντινῆ πόλεως ἡ ἐν Τρέλλῳ λεγομέ-
 νη ἐν ἔτει 680 καὶ 691 ἐδέσπισε νὰ ὁ-
 μολογῆμεν εἰς τὸν Χριστὸν δύο θελή-
 σεις καὶ δύο ἐνεργείας, ταῦτα κατὰ τὴν
 θείαν καὶ ἀνθρωπίνην φύσιν, πρὸς ἀνα-

τροπήν τῆς διδασκαλίας τῶν Μονοθε-
 λιτῶν. Ἡ ἑβδόμη Οἰκαμενική Σύνοδος
 ἢ κατὰ τὸ 787 ἔτος ἐν Νικαίᾳ γενο-
 μένη ἐβεβαίωσε τὴν προσκύνησιν τῶν
 Εἰκόνων. Εἰς τὸν ἑννατὸν αἰῶνα ἐγεν-
 νήθησαν φιλονεικίαι μεταξὺ τῶ Φωτίου
 Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῶ
 Νικολάου Πάπα Ρώμης, εἰς δὲ τὸν δέ-
 κατον ἕκτον αἰῶνα μεταξὺ τῶ Λεδίζου
 καὶ Λέοντος τῶ δεκάτου Πάπα τῆς Ρώ-
 μης.

§. 31.

Διὰ δυσυχίαν τῶ ἀνθρωπίνου γέ- Α' ποκατά-
 νης αὐτὰ αἱ φιλονεικίαι ἐπεκρατῆσαν ^{αἰσῆς τῆς}
 ἐκ ὀλίγου καιρὸν ἄλλ' ὅταν ἐφάνησαν ^{Χριστιανικῆς}
 οἱ πεφωτισμένοι αἰῶνες, εἰς τὰς ὁποίας ^{ἀγάπης.}
 οἱ Βασιλεῖς ἐβάλησαν νὰ συντηρῶσι
 τὴν κοινὴν εὐνομίαν τῶ λαῶ, οἱ δὲ ἱε-
 ροὶ Διδάσκαλοι, ἀντὶς ὅπως ἐμεταχει-
 ρίζοντο προτίτερα τὴν Ἀγίαν Γραφὴν
 μόνον πρὸς κατανοήσιν τῶν λοιπῶν
 Θεολογικῶν, ἤρχισαν νὰ κηρύττωσιν ἐξ
 αὐτῆς τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν τῶ Χρι-
 στοῦ, δηλονότι ὀρθὴν χριστιανικὴν ἀγά-
 πην, ὁμόνοιαν, συγκατάβασιν πρὸς
 πάντας, καὶ τὰ καθαρῶτατα ἐκεῖνα Κα-
 θήκοντα, μετὰ τὰ ὅποια οἱ ἐνάρετοι Χρι-
 στιανοὶ καὶ οἱ χριστοφύδοι πολῖται χαρα-
 κτηρίζονται, ἀπέλαυσεν ἡ τῶ Χριστοῦ Ἐκ-

κλιθία εἰς τῆτον τὸν αἰῶνα εἰρηνικὸς καὶ
 εὐτυχεῖς καιρὸς, εἰς τὰς ὁποῖας κατ' ἐ-
 ξαιρετον τρόπον δύναται τινὰς νὰ ἰδῶν
 μὲ εὐχαρίστησιν τὰς ὑπικόβετης σοφῶς
 βασιλευούσης Ἀικατερίνης τῆς Β' πό-
 στον συμφώνως ζῶσιν αὐτοὶ ἀγαμετα-
 ξύτων ἀπαράλλακτα, ὡσὰν νὰ ἦσαν ὁ-
 λοι μιᾶς Πίστεως ἀινῶντες διαφόροις
 γλώσσαις τὸν ἕνα Θεόν.

Παροράματα.

Σελ. 3. 5. 7. Τίγρις Ἀνάγν. Τίγρις
 95. — 29. Χριστιανική. — Χριστιανική.

Наук. библіотека
 одеського національного
 університету
 ім. Л. К. МЕНДІЛОВА

~~1.653.~~

H-60756

21.12.22

876735

HB ONY

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова